

Rože J. Morno

OPČINJEN TAMOM

Naziv djela: Opčinjen tamom
Autor: Rože J. Morno
Naslov originala: Charmed by Darkness by Roger J. Morneau
Publisher: Pacific Press Publishing Association
Nampa, Idaho Oshawa, Ontario, Canada
Copyright © 2015 by Pacific Press® Publishing Association
Prevod: Pavle Simović
Izdavač: Institut za religijska istraživanja
www.religija.me
Za izdavača: Zdravko Vučinić
Dizajn korica i
priprema za štampu: Pavle Simović
Pokrovitelj: Anton Vuljaj
Štampa: „Primo design“ – Podgorica
Tiraž: 500 primjeraka

Napomene

Autor Mornoove Zaostavštine preuzima punu odgovornost za tačnost svih činjenica i navoda u ovoj knjizi.

U prevodu ove knjige, Izdavač je našao za shodno da doda odjeljke koje je Rože Morno pripojio ažuriranom izdanju svoje prve knjige, „*A Trip into the Supernatural*“, objavljenom 1993. godine. Ti tekstovi nalaze se na stranama 62-66 i 79-83.

Svi biblijski citati uzeti su iz Biblije Novi revidirani prevod.

Posveta

Ova knjiga posvećena je dragoj uspomeni na Sintiju Gros (1926-2014), na koju sam gledala kao na majčinsku figuru. Ona je bila ratnik koji je rizikovao svoj život da spase mog oca za Božje carstvo. On nikad ne bi upoznao i oženio moju dragu mamu, Hildu, da nije bilo Sintije i Sirila.

Linda Morno - Hatli

Sadržaj

Predgovor	5
Glava 1: Prelomna odluka – u nevolji sa duhovima	7
Glava 2: Jedan čudesni događaj	9
Glava 3: Dani mog djetinjstva	13
Glava 4: Ratne godine	24
Glava 5: Put u natprirodno	43
Glava 6: Prostorija za obožavanje bogova	56
Glava 7: Duhovi u akciji	70
Glava 8: Demonski duhovi pritiskaju na odanost	84
Glava 9: Od obožavanja demona do proučavanja Biblije	92
Glava 10: Ponedjeljak večere na proučavanju	104
Glava 11: Utorak večere – proučavanje u pozajmljenom vremenu ...	110
Glava 12: Srijeda – dan obećanja	120
Glava 13: Večere na proučavanju	133
Glava 14: Biblijska Subota	140
Glava 15: Novi dan i novi život	149
Glava 16: Čudo ljubavi	162
Glava 17: Deset sati – epizoda smrti	171
Glava 18: Brojim blagoslove	183
Glava 19: Hodanje pod sjenkom smrti	191
Epilog: Služba pomirenja	208
Dodatak	236

Predgovor

ROŽE J. MORNO (1925–1998) napisao je šest knjiga koje su prevedene na najmanje pet jezika i prodane skoro u milion primjeraka. Mnogi ljudi pamte njegove knjige o sili molitve i njegovom radu u službi posredničke molitve. Ali te popularne knjige nikad ne bi bile napisane da nije bilo ljudi koji su ga podstaknuli da napiše svoju prvu knjigu, „Moj put u svijet natprirodnih sila“ (1982).

Mnogo godina nakon svog obraćenja u hrišćanstvo, Siril i Sintija Gros, ljudi koji su proučavali Bibliju sa njim 1946. godine, predložili su da bi Rože trebao napisati knjigu o svom čudesnom oslobođenju od obožavanja demona. Isprva, Rože je oklijevao, jer je bio francuski Kanađanin po rođenju i nije se osjećao pouzdano sa svojim spisateljskim umjećem na engleskom jeziku. Siril i Sintija bili su uspješni učitelji u to vrijeme i ponudili su se da otkučaju Rožeov rukopis na pisačkoj mašini. Za taj projekat trebalo je preko godinu dana da se završi, da bi se otkučani materijal poslao izdavaču. Ali na njihov užas, samo polovina rukopisa bila je objavljena u knjizi „Moj put u svijet natprirodnih sila“.

Tokom rada u Zaostavštini Rože Mornoa na razvoju i proizvodnji filma o njegovoj priči o obraćenju, proučili smo puni, neobjavljeni rukopis kako bi saznali sve što smo mogli o Rožeovom djetinjstvu, njegovom iskustvu u II svjetskom ratu, i drugim faktorima koji su ga odveli u obožavanje duhova. Ta uvodna priča sadrži fascinantne detalje o tome kako ga je Bog štitio čak i prije izbora novog Gospodara, Isusa Hrista. Jednako smo bili nadahnuti moćnim putevima kojim ga je Sveti Duh učio da se moli i postane hrišćanin. Ove nepoznate priče ubijedile su nas da, Božjom blagodaću, svijet konačno treba vidjeti cijelu knjigu, jer ona otkriva širu sliku našeg divnog Gospoda.

Bila je velika privilegija raditi sa Mornoovom Zaostavštinom i izdavačem kako bismo vam predstavili izdanje ove nove knjige sa nikada viđenim ranije slikama i dokumentima. Zahvalni smo Sirilu i njegovoj supruzi, Sintiji Gros (koja je iznenada preminula 31. decembra 2014. godine), za njihovu hrabru službu Rožeu dok se suočavao sa napadima demona. Pisma, dokumenta, slike i bilješke koje su sačuvali svih ovih godina bili su neprocjenjivi.

Vjerujemo da je priča o Rožeovom obraćenju relevantnija danas nego za bilo koji drugi naraštaj u istoriji. Zavodljivost spiritizma nikad nije bila jača, i samo Bog nas može izbaviti od Sotoninih obmana poslednjih dana. Naša iskrena molitva je da vam se otvore oči za stvarnu bitku koja se bije nad svakom ljudskom dušom i da se pouzdate u svog Tvorca više nego ikad ranije. I jednog dana uskoro, očekujem da sretnem Rožea kada ga naš Spasitelj, Isus Hrist, pozove iz groba zajedno sa svima ostalima koji su oslobođeni od opčinjenosti tamom.

Kris Lang
Predsjednik „Lifestreams Media“

Glava 1

Prelomna odluka – u nevolji sa duhovima

Nakon mog razgovora sa Gospodom Isusom u molitvi o ovom problemu i bacanja tri kartona cigareta, sjeo sam u svoju stolicu za ljuljanje i uzeo knjigu da čitam. Čim sam to uradio, komad papira sa porukom da telefoniram Rolanu počeo je levitirati i ploviti po sobi, zatim je pljusnuo na moju otvorenu knjigu takvom snagom da mi je izbio knjigu iz ruku i skoro sa mog krila. Moj prvi nagon bio je da kažem duhu par stvari, ali sam bio odlučio da bez obzira šta se događalo u njihovim aktivnostima, neću se upuštati u verbalnu komunikaciju sa njima. Uzeo sam komadić papira, stavio ga između stranica knjige i nastavio čitati. Nedugo zatim, knjiga mi je istrgnuta iz ruku i bačena na zid na suprotnoj strani sobe.

Ne zbog pritiska koji je nametnuo duh, već iz poštovanja prema mom prijatelju, odlučio sam da idem i telefoniram mu. U prolazu je bio telefon na kovanice, ali u ovom slučaju nijesam ga htio koristiti pa sam otišao u jedan restoran niz ulicu. Kad sam sjeo u govornicu, pogledao sam na sat; bilo je 1h posle ponoći. Telefon je dvaput zazvonio.

„Halo! Morno, jesi li to ti?“

„Da, ja sam.“

„Morno, hazarderu¹! Šta to govorim; nijesam mislio tako. Mislio sam da ti kažem da se igraš sa svojim životom; jesi li poludio?“

Odgovorio sam: „Zvučiš vrlo uznemireno, prijatelju, šta je tvoj problem?“

¹ „Daredevil“ na engleskom, označava osobu koja čini opasne stvari ili se upušta u velike rizike. Na našem narodnom jeziku, adekvatan prevod bio bi „đavole ludi“, koji, baš kao i pomenuti izraz na engleskom, ima dijelom uvredljivu konotaciju. – prim. prev.

„Moj problem? Ja nemam problema; ti si taj koji je u velikoj nevolji a zvučiš kao da te nije briga nizašta na svijetu. Morno, uvijek sam se divio tvom smjelom duhu, ali sada si otišao predaleko. Okrenuo si protiv sebe moć duhova koji su ti pomogli, i bićeš uništen. Iznenaden sam činjenicom da si još uvijek živ. Zabrinut sam za tebe, čovječe; upravo zato što se brinem za tvoju dobrobit još uvijek sjedim pored ovog telefona cijelo veče čekajući na tvoj poziv. Zar nemaš ništa da kažeš?“ odgovorio je moj prijatelj.

„Naravno da imam nešto da kažem, ali kako da kažem išta kad mi nijesi dao priliku da govorim?“ rekao sam.

Bez oklijevanja ijednog trenutka, on je ponovo počeo govoriti. Bio je veoma uznemiren.

„Morno, ne shvataš razmjeru nevolje u kojoj se nalaziš. Do srijede naveče, prema satanskom svešteniku, bio si u dubokoj neprilici sa duhovima. Ali sada je suviše kasno, prekasno.“

Glava 2

Jedan čudesni događaj

Bilo je kasno popodne novembra 1932, u istočnoj Kanadi. Kao dječurlija, žurili smo kući iz škole iščekujući bar jedan dobar sat sankanja prije večernjeg obroka. Bilo je mnogo uzbuđenja u zraku. Te godine rano je pao snijeg i farmeri kilometrima udaljeni dolazili su za žito koje je bilo obrano te jeseni kako bi ga pretvorili u hranu za svoje životinje ili u brašno za sebe. Stariji ljudi su govorili o oštroj zimi pred nama, što je značilo mnogo ruralnih puteva koji će biti zatvoreni na duži vremenski period.

Moj otac imao je mlin za prekrupu kao i vlačaru za vunu, koji su služili brojnim farmerskim zajednicama oko našeg sela. Bila je to velika građevina na tri sprata; generator za napajanje sastojao se od ogromne vodene turbine od preko 7 m visine i oko 3 m širine. Ona je simultano pokretala mnoge velike djelove mašinerije, i u određeno vrijeme u godini radila danju i noću.

Bila je jedna nizbrdica koja je vodila do mlina, idealna za sankanje. Jedina naša briga bila je da se uvjerimo da nema konjskih zaprega koje bi nam presijecale put. Svi smo se dobro zabavljali, posebno kad smo klizali na stomaku, dok bi moj pas ljubimac trčao iza nas i pokušavao da nam izuje čizme.

Nakon izvjesnog vremena, postalo nam je vrlo hladno pa sam predložio da idemo u mlin da se ugrijemo. Krenuo sam prema glavnom ulazu zgrade kad je neko predložio da idemo na podrumka vrata, pošto je vidio jednog čovjeka kako izlazi tim putem i bez sumnje je ostavio vrata nezaključana. Više puta smo bili upozoravani od svojih roditelja da nikad ne ulazimo u prizemlje dok mlin radi, zbog opasnosti da padnemo na mašineriju. Na sugestiju jednog mog druga, odgovorio

sam: „Previše je opasno ići tim putem.“

Dotle je on otvorio vrata i rekao: „Hajdemo, momci, ne budite kukavice. Dovoljno smo odrasli da idemo kroz mašineriju; osim toga, peć na heljdinu komušinu zagrijaće vas mnogo brže nego na glavnom spratu. To je suviše spor proces.“ Morao sam se složiti da to što je rekao ima puno smisla, i nerado sam ih pratio unutra.

Nekoliko minuta tiho smo stajali pored velike okrugle peći, koja se na sredini bila užarila od toplote. Nije prošlo dugo dok smo počeli pomalo da se udaljavamo od nje, jer toplina je prodirala kroz našu debelu odjeću. Smijali smo se od srca dobro se zabavljajući, dok smo se neprijetno približivali onome što me gotovo dovelo do vrata groba. Stajao sam leđima okrenut mašinskom remenu širokom oko 35 cm koji je spajao kotač visine oko 270 cm sa drugim oko 90 cm u prečniku; držala ga je u mjestu zatega od 200 kg koja je onemogućavala iskliznuće remena.

Iznenada, neko je istresao rukavicu na mene i bez razmišljanja ustuknuo sam prema drvenom bloku koji je prouzrokovao da padnem na veliki mašinski remen koji je prolazio oko pola metra od poda. Sledeće čega se sjećam je da sam bio uhvaćen između kotača od 270 cm i stropne grede, pošto nije bilo više od 15 cm između njih. Sam anđeo Gospodnji morao je intervenisati da me spasi, jer nasilni udar izbio je čeličnu osovinu kotača promjera 7-8 cm, što je uzrokovalo da remen spadne sa manjeg kotača, da bi zatim izazvalo pad teške zatege. Snaga teškog remena pribila me je uz veliki kotač koji nikad nije usporavao.

Dozvolite da vam kažem, otkrio sam da sam blagosloven sa najdivnijim plućima. Povikao sam: „Upomoć, upomoć!“ dovoljno glasno da skoro probudim i mrtve. Čuo sam se nad bukom teške mašinerije kroz cijelo mjesto. Za nekoliko trenutaka, moj stariji brat Edmond isključio je vodeni kotač, uskočio kroz otvor na podu koji su popravljali i istrkao me iz neprilike.

Nakon što se kotač zaustavio, našao sam se ležeći prsima na njemu sa skoro čitavom odjećom poderanom na sebi – vrlo debelom zimskom

jaknom, džemperom, flannelskom košuljom i potkošuljom. Lijeva šaka mi je visila sa strane kotača, a trenje mi je odralo kožu i skoro sve ligamente na prstima. Izvjesno vrijeme doktor je mislio da će mi morati amputirati šaku. I danas kad perem ruke i vidim veliki ožiljak, zahvaljujem Bogu za moju majku, koja je strpljivo slijedila doktorov savjet za njegu moje šake kako bih je i dalje mogao koristiti.

Trebalo je tri dana da se popravi šteta pričinjena mašineriji. Prema mlinaru koji je radio na popravkama, težina zatege na remenu trebala mi je polomiti sva rebra kad sam se našao ispod kotača. To što sam ostao živ on je nazvao djelom Božjim. Ovo iskustvo prepričavalo se po gradu dugo vremena. Sjećam se da su farmeri dolazili izdaleka da samelju žito i izražavali svoje interesovanje da upoznaju dječaka koji je čudesno spasen od smrti.

Ovo iskustvo takođe je poslužilo da ponovo ojača uvjerenje mojih roditelja da je Bog imao posebnu namjeru za moj život. Cijele te zime morao sam boraviti u kući, i moja majka je mislila da to vrijeme treba dobro iskoristiti dok su mi braća i sestre bili u školi. Njen glavni projekat bio je da naučim napamet katolički katehizam. Na nježan način jedne hrišćanske majke, objasnila mi je da u ovom životu ljudi koji izražavaju zahvalnost čak i za male usluge zauzvrat će dobiti puno više. Osjećala je da sam dužan upoznati se bolje sa Bogom kroz proučavanje i učenje naše crkve, a nije bilo boljeg načina da se to postigne od učenja katehizma. Isto tako, mislila je da bih na taj način bio spremniji da odgovorim na pitanja koja me eventualno mogu dočekati kroz život što se tiče učenja naše crkve.

Mnogo puta sam plakao zbog svoje nesposobnosti da zadržim ono što sam pokušavao zapamtiti. Tata mi je pritekao u pomoć. „Potrebni su istrajnost i odlučnost,“ kazao je on, „da bi se uspjelo u ovoj vrsti projekta, a ne plač.“ Izložio je nekoliko lakih pravila koji treba da mi pomognu. Objasnio je da mentalno stanovište ima puno veze s tim da li ću ili ne uspjeti u jednom takvom poduhvatu. Sugerisao je da ako

gledam na taj projekat kao na hobi, to će se pokazati kao veoma plodonosno iskustvo.

Koliko je imao pravo moj otac. Svakodnevno sam imao koristi od savjeta koji mi je dao. Od 1946, naučio sam preko dvije hiljade stihova iz Svetog Pisma, koji su bili izvor nadahnuća meni i drugima. Do vremena kad sam napunio dvanaest godina, zapamtio sam dva katehizma, koji su poslužili da se u meni pokrenu pitanja vezana za Božji karakter i učenja moje crkve. Zaključio sam da Bog nije Bog ljubavi, niti je zainteresovan za našu dobrobit.

Želio bih ovo dobro objasniti. Svi katolici u danima mog djetinjstva učili su da je rimski papa živi predstavnik Božji na zemlji, da je nepogrešiv, da su zakoni i uredbe koje uspostavio papa direktna volja Božja.

Od vremena kad sam imao prvu pričest do vremena kad sam izgubio majku u dobi od dvanaest godina, vidio sam mnoge nepravde i nedoslednosti u učenjima moje crkve koje su me odvele da izgubim vjeru u Boga. U stvari, počeo sam mrziti Boga; i onog dana kad mi je majka spuštена u grob, kazao sam Bogu što sam imao oko Njegovih dvostrukih standarda i tiranskih načina bavljenja ljudima. U isto vrijeme, nije sam želio slomiti srce svom ocu otvoreno izražavajući svoja osjećanja, jer već je bio dobio svoju prekomjernu porciju tuge.

Imao sam veliki respekt prema svom ocu i nastavio biti poslušan. Išao sam u crkvu svake nedjelje sa ostalim članovima svoje porodice, prolazio kroz rituale, ceremonije i drugo, ali u dubini svoje duše, rekao sam Bogu da Ga ne smatram ništa plemenitijim u karakteru od antičkih rimskih imperatora, Nerona i Dioklecijana, koji su uništavali bespomoćni narod. U stvari, oni nijesu mučili ljude u ognju za vijek vjekova, ili, drugim riječima, za vječnost.

Srce ljubavi našeg nebeskog Oca moralo je biti ražalostćeno vidjeći da je pali heruvim sa svojim palim anđelima uspio u pogrešnom predstavljanju, u ime religije, Njegovog pravednog karaktera do tačke da se jedan mladić okrene protiv svog Davaoca života.

Glava 3

Dani mog djetinjstva

Rođen sam 18. aprila 1925. godine u Sent Žakeu, Novi Brunsvik, malom selu koje se nalazi oko 32 km od granice provincije Kvebek u istočnoj Kanadi. Bio sam peto u porodici od osmoro djece. Moji roditelji su bili vrlo posvećeni francuski katolici. S očeve strane moje porodice, dvije njegove sestre bile su monahinje, a njegov mlađi brat sveštenik, koji je u kasnijim godinama svoje službe postao monsinjor Rimo-katoličke crkve.

Čak i dan danas ne mogu se prestati diviti marljivosti kojom su moji roditelji slijedili učenja i zahtjeve svoje crkve. Iskrenost srca, u sprezi sa velikom željom da ugone Bogu, vodilo ih je da slijede instrukcije svojih duhovnih vođa do najsitnijih detalja.

Koliko se dugo mogu sjetiti, porodična molitva bila je svakodnevna praksa u našem domu. A najbolje pamtim period večernje molitve, zato što su me koljena veoma boljela. Brojanica je bila glavni dio službe, a povrh toga ponavljanje litija svetih bilo je najimpresivnije za moj mladi um. Sastojala se iz prizivanja imena oko stotinu i više svetaca, i traženja da se mole za nas. Nas djecu boljela su koljena od klečanja toliko dugo vremena, ali smo podsticani da prinosimo žrtvu Bogu kako bi On zauzvrat na kratko oslobodio neku jadnu dušu od mučenja plamenova čistilišta.

Mnogo vrsta tjelesnih pokora upražnjavano je da bi se stekla naklonost pred Bogom. Svakog petka bio je dan samoodricanja što se tiče hrane. Prvog petka svakog mjeseca ako bi neko išao na ispovijest i da primi pričest, to je osiguravalo oproštajnice do pet hiljada manje dana u čistilištu za određenu dušu. U tim danima to je značilo neuzimanje hrane ili vode od prethodne večeri do večeri nakon primanja pričesti

sledećeg jutra (crkva je od tada promijenila ovo pravilo).

Bilo je uobičajeno u određeno doba godine za članove naše porodice da drže cjelovečernje bdjenje. To se sastojalo od klečanja svakog člana porodice po jedan sat pred kipom i izgovaranja brojanice ili drugih molitvi. Veliki post koji prethodi Uskrsu bio je takođe vrijeme velikog samoponiženja. Moji roditelji su voljeli Boga i sve aktivnosti u njihovim životima okretale su se oko Njega. Da ugode Bogu bio je glavni fokus. Sjećam se da mi je majka mnogo puta pričala da kada sam imao tri godine veoma sam se razbolio i doktori su digli ruke od mog ozdravljenja. Bio sam tako bolestan da je otac organizovao moju sahranu. Molitve su upućivane za moj oporavak, i majka je obećala Bogu da ako se oporavim ona će učiniti sve što je u njenoj moći da kada odrastem postanem sveštenik na slavu Njegovog imena i dovođenja drugih u službi njemu. Prema onome što je ispričala, desila se trenutna promjena na bolje i moj oporavak bio je brz i kompletan.

Došlo je vrijeme da se pripremim za moju prvu pričest. Što sam više pamtio iz katehizma, zapovijesti crkve i drugog, to mi je bilo teže da uskladim učenja crkve sa jevanđeljem Hristovim.

Na primjer, sveštenik je čitao poglavlje iz jednog od četiri jevanđelja ili poslanice prije svoje službe nedjeljom, i ja sam uvijek u tome uživao. Sjećam se jednom kada mi je bilo oko sedam godina vraćali smo se kući iz crkve jednog divnog zimskog sunčanog dana, moralo je biti dvadeset konja koji su vukli sanke slijedeći jedan drugoga; zvuci svih onih zvona na sankama nijesu ostavljali mnogo prostora za razgovor. Niko nije progovarao ni riječi. Zatim sam ja prekinuo tišinu pitajući moju majku zašto je Isus bio tako ljubazan sa ljudima dok je hodio na zemlji, a postao tako zloban nakon svog odlaska na nebo? Ona je rekla: „Zašto to pitaš?“

Nastavio sam sa pitanjem: „Zašto bi dobri Bog postao tako zloban da gori ljude u čistilištu stotinama godina za sitne uvrede koje su mu

duše nanijele? On izvjesno ne praktikuje ono što je učio. Ti i tata praktikujete ono što me učite, zašto ne i On? Vi nas učite da opraštamo jedni drugima greške, zar ne bi trebalo da Bog oprašta potpuno?“ Dok sam gledao u nježno majčino lice, zapazio sam da je zbunilo moje rezonovanje. Otac je pokušao da riješi problem i pomogne majci da prevaziđe šok od mojih pitanja pozivajući se na više autoritete. „Vidiš, sine, to je kao što je tvoj ujak Feliks [sveštenik] jednom rekao: ‘Bog toliko mrzi grijeh da bi pomogao ljudima da se odvrte od njega, On je morao pridodati tako veliku kaznu, a pored toga naš sveti otac Papa zna druge dobre razloge zašto Bog koristi čistilište, i mi ne smijemo dovoditi u pitanje njegov autoritet.’“

Oh, kako bih želio da su moji roditelji mogli otkriti ono što sam ja godinama kasnije, da je Hrist, Gospod slave, u stvarnosti Bog ljubavi koji potpuno oprašta. Njegovo srce pati nad bijedom stanovnika ovog palog svijeta. Da On nije odredio izvjestan period vremena za palog Lucifera i njegove sledbenike da pokažu svoj pravi karakter u velikoj pobuni, On bi okončao bijedu sadašnjeg svijeta, i iskupljeni sa besmrtnim tijelima bi sada uživali u slavi obnovljene zemlje.

Učen sam doktrini transupstancije, i prihvatio sam je kao svako drugo dijete moje dobi, vjerujući da u euhristiji sveštenik pretvara hljeb i vino u tijelo i krv Hristovu. Ali na uskršnju nedjelju 1937. godine kad mi je majka umrla, čuo sam riječi koje su me navele da mislim drugačije.

Sveštenik je čitao iz jednog od jevanđelja vezano za vaskrsenje Hristovo, to je možda bilo 24. poglavlje jevanđelja po Luci, i ono što me fasciniralo je da je Isus imao poteškoća da ubijedi svoje učenike da je on u stvarnosti vaskrsao kao biće sa stvarnim tijelom i kostima, a ne duh. Par zanimljivih pitanja pojavilo se u mom umu. Zar ne bi moglo biti da je nebo stvarno mjesto, kao na zemlji, gdje ljudi sa tijelom i kostima mogu živjeti stvarnim životima a ne kao duhovi koji plove na

oblacima? Ako Isus nije duh, kako on može biti u hostiji? Naravno ostavio sam cijelu tu stvar, ali onako kako na to gledam danas, Duh Božiji morao je zaokupiti moju pažnju nekom naročitom duhovnom istinom.

Vjerovatno je teško nekim ljudima razumjeti kako malo dijete može izgubiti vjeru u Boga i biti navedeno da se okrene protiv religije na način kao što sam učinio ja. Dozvolite mi da vas vratim u vrijeme između 1932. i 1937. godine, u doba velike ekonomske krize. Kako se sjećam bile su dvije klase ljudi u tim danima, „oni koji imaju“ i „oni koji nemaju“. Ovo bih želio da imate na umu i zapazite kako je to povezano sa religijom, i takođe kako je to poslužilo da me navede na vjerovanje da Bog nije bio pravedan u svom postupanju sa čovječanstvom. Ispričaću tri iskustva koja su se dogodila u našoj parohiji tokom tog vremenskog razdoblja. Mogao bih navesti i druga, ali vjerujem da će ovo biti dovoljno da shvatite moje gledište i uticaj koji je to imalo na moj mladi um. Ali prvo htio bih da postavim pozornicu u nekoliko riječi.

Kao dječak bio sam pod dubokim utiskom onog što sam slušao i gledao u životima odraslih. Naš dom bio je mjesto gdje su stanovali mir i radost. Učeni smo zdravim načelima i pravilima našeg ponašanja prema drugima. Naši roditelji davali su nam dobar primjer kako ljudi treba da se drže zajedno; oni su praktikovali ljubaznost i obzir prema drugima, a zauzvrat očekivali su da opraštamo jedni drugima greške i budemo međusobno ljubazni. Naši roditelji su uvijek pomagali onima koji su bili siromašni i u oskudici. U mojoj procjeni Boga, osjećao sam da bi On trebao biti u najmanju ruku ljubazan i saosjećajan prema ljudima kao što očekuje da oni budu međusobno.

Jedno naročito iskustvo koje je donijelo veliku zbunjenost mom umu desilo se u proljeće. U tim danima auta se nijesu koristila tokom zimskih mjeseci, i ponekad je trebalo puno posla da bi se ponovo dovela u vozno stanje.

Moj otac je odlučio da pozove mehaničara koji je živio u Edmundstonu da dođe i poradi na njegovom autu par dana da bi njegov model

A forda doveo u uredno stanje. Prije nego što je otac otišao po ovog čovjeka, on je istakao: „Ovaj čovjek je protestant“, rekao je on, „ali je vrlo fina osoba i odličan mehaničar. Dakle djeco, slušajte me, može se dogoditi dok mi recitujemo Angelus u podne prije ručka da on neće učestvovati u našem posvećenju, i molim vas da ne zurite u njega; i iznad svega ne postavljajte mu neprijatna pitanja koja se tiču njegove religije, jeste li razumjeli?“ I dok je govorio ove riječi, gledao je pravo u mene.

Jednoglasno smo odgovorili: „Da, tata.“ Tri dana taj čovjek je radio na očevom autu, a ja sam uživao posmatrajući njegov rad. Govorio je odlično francuski i naravno engleski.

Bio je sve ono što nam je otac rekao i više od toga. Činilo se da uživa u razgovoru sa mnom i bio je ljubazan. Na primjer, otkrio sam da je bio vrlo ljubazan prema svecima. Dozvolite da objasnim. Moj otac je držao i upravljao sa tri farme, i naravno upošljavao je nekoliko ljudi. I mnogo puta čuo sam mog oca kako govori, kad bi odlučio da uposli novog čovjeka, „Prijatelju, znam te i znam da ćemo se dobro slagati. Nije mi teško ugoditi, ali jednu stvar želim da ne zaboravite, moja žena i ja ne dopuštamo ljudima koji rade za nas da hule na Boga ili na svece; imamo djecu koju pokušavamo da podignemo poštujući Boga pa pazite na vaše riječi.“ No bez obzira na formalni savjet moga tate, moram reći da sam mnogo puta čuo ljude dok su radili kako se zaborave i prizivaju sve svece sa neba uz psovke.

Otkrio sam da je ovaj mehaničar divan. Ako bi se desilo da oguli zglobove ili se udari po prstu, sve što je kazalo bilo je: „Auh! To boli!“ Što se tiče Angelusa, otkrio sam da je on još revniji nego što smo mi bili. Kad bi tata rekao „hajde da se pomolimo“, on bi pognuo glavu, zatvorio oči i sklopio ruke. Mi nikad nismo zatvarali oči kad smo izgovarali Angelus i žurili smo da prođemo kroz to što je moguće brže.

Nakon što je taj čovjek otišao, jedna stvar danima me veoma uznemiravala, i nijesam je mogao izbaciti iz uma. Bilo je to nešto što sam

zapamtio iz katehizma, „*Hors de l'Église Catholique Apostolique et Romaine il n'y a pas de salut,*“ što u prevodu znači „Izvan Rimo-katoličke crkve nema spasenja“.

Moja majka je osjećala da mi je um obuzet nečim što je bilo od velike važnosti za mene i rekla: „Ima li nešto što te uznemirava? Primijetila sam da si veoma tih posljednjih nekoliko dana.“ Rekao sam: „Majko, gdje idu dobri protestanti kad umru?“

„To je dobro pitanje sine, zašto pitaš?“ Naveo sam joj ono što sam zapamtio iz katehizma. Priznala je da ne zna i da će pitati ujaka Feliksa kad nam dođe u posjetu. To moje pitanje također je moralo uznemiriti i moju majku, jer za vrijeme večernjeg obroka tog dana, majka je ispričala ocu o čemu smo govorili i pitala ga za njegovo gledište o tom predmetu.

Otac nije imao siguran odgovor na to pitanje ali je konstatovao da osjeća da Bog ne bi ostavio neku dobru osobu izvan neba, bez obzira da li je bio katolik ili protestant. On se nadovezao na to rekavši da vjerovatno ono što se dešava kad dobri protestant umre je da ga anđeli uvode na zadnja vrata. Nastavio je rekavši: „Protestanti nemaju slavu dobrodošlice od svetog Petra lično, ali to ne bi trebalo da ih brine sve dok ulaze. Oni ne trebaju očekivati da se tretiraju kao slavne ličnosti; napokon njihovi praočevi načinili su veliku grešku kad su napustili Katoličku crkvu, i svi njihovi potomci mogu očekivati stradanje na račun toga.“ Mislio sam da je rezonovanje mog oca vjerovatno ispravno, ali opet one svečane riječi nastavile su mi dolaziti na um: „Izvan Rimo-katoličke crkve nema spasenja“.

Prošlo je nekoliko mjeseci i konačno smo čuli da ujak Feliks dolazi da posjeti sve rođake. Pitao sam oca da li bi mogao, ako se pruži prilika, pitati ujaka Feliksa o dobrim protestantima, i on se složio.

Računao sam da će dan kad je ujak Feliks posjetio naš dom biti dan kad će se zauvijek izbrisati to pitanje koje je zbunjivalo moj um. Nasuprot tome, primio sam šok svog života. Nakon što su formalnosti

završene i od njegovog dolaska prošlo neko vrijeme, tata se okrenuo mom ujaku i rekao: „Felikse, kaži mi, gdje dobri protestanti idu kad umru?“

Ujak je na to odgovorio: „Zašto pitaš?“ Otac je nastavio sa pričom o mojim pitanjima u svjetlosti onog što katehizam kaže da izvan Rimo-katoličke crkve nema spasenja.

Odgovor mog ujaka je bio: „Ono što je Rože naveo iz katehizma je tačno, nema spasenja izvan Rimo-katoličke crkve, bez obzira o kojoj osobi se radi.“ Ovo je sasvim otvorilo debatu o tom pitanju; otac je tvrdio da ne bi bilo fer od Boga ako ne dopusti da neki dobri protestant ide na nebo. Moj ujak je podigao tenzije izjavom da bi moglo biti da duše dobrih protestanata vjerovatno idu u limbo nakon smrti – mjesto gdje duše beba koje nisu krštene idu kad umru. Ujak je nastavio rekavši: „Jedno znam, prema crkvi, ni jedan protestant, dobar ili loš, neće ići na nebo ili ikad vidjeti Boga. I zapamtite, nijesam ja postavio ova pravila, ja ih samo učim, i da ima ikakve mogućnosti za protestante da idu na nebo, naš sveti otac Papa sigurno bi nas o tome obavijestio.“

To iskustvo stavilo je veliki znak pitanja u mom umu što se tiče pravde Božje. Vrijeme je prolazilo, i nekoliko godina kasnije Božja pravednost je još jednom razmatrana kroz ljudske zahtjeve.

Bilo je divno julsko veče, oko 20:30 časova, kada se jedan prolaznik zaustavio da kaže mojim roditeljima kako je jedan komšija iznenada umro dok je radio oko 8 km od kuće. Jedna izjava tog čovjeka privukla je svu moju pažnju. „On je umro bez sveštenika da mu dâ poslednji sakrament crkve.“ Napomenuo je da je brat mrtvog čovjeka prenio tijelo kući. Dok je odmahivao glavom, otišao je govoreći: „To je žalosno, žalosno, žalosno.“

Sjećam se tog događaja kao da je bilo juče. Nije dugo prošlo dok smo ugledali trošnu konjsku zapregu koja se lagano micala niz put. Pozadi je bilo tijelo prekriveno čaršavom, a vozač je sjedio sprijeda dok su mu se noge klatile, i njegov izraz lica odražavao očaj duše.

Zajedno sa nama na prednjem trijemu sjedjelo je par komšija koji su došli da se posluže našim telefonom kao što su često radili – naša familija imala je jedan od dva telefona kilometrima unaokolo. Nakon što je tijelo prošlo našu kuću, moja majka je komentarisala kako je to žalosno i dodala : „Da je imao samo sveštenika da mu oprostí smrtne grijehe, ne bi se sad našao na putu u pakleni oganj. Nadajmo se da je imao samo oprostive grijehe na svojoj duši, a i to samo predstavlja godine gorenja u plamenovima čistilišta.“

Moj otac je pokrenuo razgovor rekavši: „Moraćemo zajedno prikupiti nekoliko dolara da se održi misa za pokoj njegove duše, jer ne vidim kako bi to mogli i učiniti njegova udovica i djeca.“

Jedan od komšija je rekao: „Čini mi se da je bolje da sačuvate svoj novac. Sklon sam mišlju da je ova duša sada u paklenom ognju. Vidite, gospodine i gospođo Morno, ovaj čovjek je bio poznat po dugim prstima; ono što sam mislio da kažem je da je s vremena na vrijeme uzimao stvari koje nijesu bile njegove.“

Moj otac je bio šokiran za trenutak ili dva, i nakon što je povratio svoju pribranost rekao je: „Ovo je zaista otkrivenje za mene. Slušajte svi, želim svako da zna da u Božjim očima dajem pokojniku lanac koji je pozajmio od mene, i ako ima išta čega nijesam svjestan i to mu takođe dajem. Na ovaj način njegova duša se oslobađa od svake osude koju je mogao navući na sebe u očima Božjim.“

Komšija je opet govorio, ali ovaj put bio je to kompliment ocu na njegovom karakteru. „Gospodine Morno, ne bih da budem nepristojan prema Bogu, ali upravo sada osjećam da je vaš karakter ljubazniji od njegovog. Moram priznati da je ovo najljepši gest prema nekome koji sam ikada vidio ili čuo. U stvari, vi ste prvo ljudsko biće koje je primoralo Boga da jednu dušu izvuče iz pakla i stavi je u čistilište dok se dovoljno ne pročisti da uđe na nebo.“

To iskustvo imalo je veliki uticaj na moj um, nešto što se nikada ne zaboravlja. Mnogo dana taj događaj mi je dolazio na um. Dok sam

razmišljao o tome, sjećao sam se komšijinih riječi da je moj otac bio plemenitijeg karaktera od Boga kojem je služio. Zaključio sam da je Bog bio najneljubazniji čineći da duše pate u čistilištu zbog rođaka koji nemaju novca da plate služenje mise za svoje voljene koji su umrli tokom teških vremena velike ekonomske krize.

Iskustvo koje je poslužilo da se potpuno okrenem protiv Boga bilo je ono kada mi je majka umrla. Želim da pojasnim ovu izjavu time što je to imalo dvostruki efekat na mene kao što ću izložiti na nekoliko sljedećih stranica.

Bilo je proljeće 1937. kada je majka primljena u bolnicu na operaciju. Nakon par sedmica, poslata je kući da proživi svoje posljednje dane. Budući da sam imao 12 godina, bio sam u dobi pod velikim utiscima. Na primjer, vjerujem da su me neke od posljednjih riječi koje mi je majka uputila prije smrti navele godinama kasnije da postanem držalac zapovijesti – uključujući četvrtu zapovijest. Ili, drugim riječima, postanem svetkovatelj sedmog dana Subote.

Vraćajući se kući iz škole jednog dana ušao sam u njenu spavaću sobu da je poljubim u čelo kao što sam svakodnevno radio. Majka mi je rekla: „Molim te sjedi, htjela bih ti reći nešto što mislim da je veoma važno za nas oboje. Kao što znaš ostalo mi je još malo da budem sa vama, i želim da zapamtiš ovaj mali savjet. Dok budeš sebi krčio put kroz život, nauči se da pokazuješ zahvalnost prema ljudima za ljubaznost koju oni pokazuju prema tebi. Kao što sam govorila u prošlosti, zahvaljij se čak i ako ti ljudi ponude malo kao što je čaša vode. U ovom životu ljudi koji izražavaju zahvalnost za male usluge zauzvrat primaju mnogo veće dobrobiti.“ Obećao sam majci da ću se pridržavati njenog savjeta kao što je željela. To je postala dobra utvrđena navika u mom životu.

Nakon što se završio Drugi svjetski rat, i pošto sam proživio mnogo bezbožnih godina, na najjedinstveniji način Bog je dopustio da dođem u položaj u životu koji mi je omogućio da shvatim vječne realnosti

kakve zaista jesu. Bio sam prisiljen da shvatim veliku borbu između sila dobra i zla u njenoj realnosti. I iznad svega da pojmim nemjerljivu ljubav Božju koja se pokazala prema meni, nezaslužnom ljudskom biću, na najdragocjenije načine. Tada je iskrena želja obuzela moje srce da pokažem cijenjenje Stvoritelju. U to vrijeme postale su mi bliske riječi koje je izgovorio naš Gospod o ovom predmetu: „Ako me volite, držite moje zapovijesti“ (Jovan 14:15). Ovo sam odlučio da činim i činio sam od 1946. To možda nije popularno među hrišćanskim crkvama danas ali donosi spokoj mom srcu u saznanju da čineći tako ugađam Bogu. Sada da se vratimo 1937. godini.

U tim danima bilo je uobičajeno da se mrtvi izlažu u svojim kućama umjesto u kapelama. Tri dana prijatelji, rođaci i komšije dolazili su da izraze svoje poštovanje i mole za dušu moje majke. Na dan sahrane mnogi prisutni osjećali su da je moja majka bila na nebu pored Boga zbog mnogih brojanica koje su recitovali za nju. Ali ono što je učinilo da se osjećamo najbolje bila je činjenica da je otac zakazao gregorijanske mise za pokoj njene duše.

Kao što nam je ujak Feliks objasnio, gregorijanske mise su najdivnija stvar koja se može dogoditi nekoj odlazećoj duši. On je objasnio da je ovo izumio papa Grgur, koji se posebno starao za duše u čistilištu. Zakazano je da se održi tri stotine misa u tačno isto vrijeme jednog posebnog dana; to se odvijalo u raznim parohijama, samostanima, manastirima i drugim mjestima. Prema onome što nam je rekao, ova zakazana misa ima iskupljujuću silu dovoljnu da prenese dušu direktno na nebo, tako da čak i ne vidi plamenove čistilišta.

Tog istog dana čuo sam jednog od rođaka kako je izjavio da georgijanska misa košta jedan dolar svaka ili, drugim riječima, tri stotine dolara za cijeli aranžman. Misao koja mi je pala na um bila je da smo mi vrlo srećni što naš otac može doprinijeti da majka tako divno ide direktno na nebo. Zatim sam se sjetio žene koja je umrla šest mjeseci ranije u našoj parohiji. Porodica je bila toliko siromašna da nijesu mogli imati

ni jednu misu; ona je morala patiti u čistilištu. Moj um se vratio nazad u dan kada je umrla. Organizacija njene sahrane veoma je uznemirila mog oca, pošto je bio član socijalnog odbora naše parohije.

Sjećam se oca koji se vratio te večeri. Sjeo je da večera i onda odlučio da preskoči večeru. Moja majka, shvativši da ga je nešto mučilo, pitala je ima li nešto što nije bilo u redu. Očev odgovor je bio: „Da, morao bih to da ti kažem. Proveo sam najveći dio popodneva u crkvenom parohijskom domu sa drugim članovima socijalnog odbora raspravljajući o problemima koji se tiču siromašnih u našoj parohiji. Glavna stvar brige bila je kupovina mrtvačkog sanduka za staru Ani. Nijesam bio protiv toga da se uštedi nešto novca, ali kad je otac Pakvin pitao šefa pogrebnog koliko bi uštedio ako se raspeće i svijeće uklone sa sanduka prije sahrane, postao sam vrlo uznemiren i osjećao da bih trebao dobrom ocu staviti do znanja šta mislim, ali sam se povukao zbog dužnog poštovanja prema njegovoj visokoj službi. Da bih okončao ovu diskusiju, rekao sam da ću platiti razliku u cijeni. Žaloso je, žaloso biti siromah u ovim danima, posebno kada dođe do umiranja.“

Dok sam razmišljao o oba događaja, nijesam se mogao oteti utisku da je Bog bio najnepravedniji dopuštajući bijedi da se nastavlja na ovom svijetu. Kako je vrijeme prolazilo, izgubio sam povjerenje u Boga i crkvu i odlučio da nemam ništa s njima, čim budem dovoljno star da bude po mome. U jesen 1937, moj brat Edgar i ja poslani smo u internat kojim su rukovale monahinje javne škole i akademije u Sent Bazileu.² Tu sam primio još više religijskih instrukcija koje su samo poslužile da moje srce dalje otvrdne. Po spoljašnjem izgledu niko nije mogao ni sanjati o sukobu koji se odvijao u mojoj duši. Prošlo je nekoliko godina, a zatim je došao II svjetski rat, a sa njim poziv da služim zemlji.

² L'Hotel Dieu de Saint-Basile.

Glava 4

Ratne godine

Osjećao sam da me privlači Kanadska trgovačka mornarica, jer neko koga sam znao se priključio i pričao mi koliko je uživao. Imati Kraljevsku Kanadsku mornaricu i avijaciju koja bdi nad vama davalo je osjećaj sigurnosti, imajući u vidu da se na trgovačko brodovlje gledalo kao na oslonac oružanih snaga. Dvije i po godine radio sam u strojarnici brodova na kojima sam plovio najveći dio vremena kao ložač. Sjećam se dolazaka na stražu kad sam govorio sebi: „Nadam se da nijedan torpeda neće uploviti u ove kotlove dok sam ovdje.“ Danas zahvaljujem Bogu što se to nije dogodilo; jer veliki broj ljudi koje sam poznao nisu bili te sreće. To iskustvo u trgovačkoj mornarici poslužilo je da me još više otvrdne i uzrokovalo da izgubim vjeru u Boga i čovjeka.

Tokom 1942. i 1943. ulagani su veliki naponi od strane mornarice nacističke Njemačke da potopi sve brodove koji su iz Kanade plovili prema ratnim zonama. Ta bitka u Sjevernom Atlantiku bila je najžešća u tom vremenu, a njemački U-brodovi³ koncentrisali su svoje napore u šemi koja je postala poznata kao pristup „vučji čopor“ u pomorskim bitkama.

Posle nekog vremena uključili smo se u prevoz tereta iz Montreala i Kvebek Sitija do obale Labradora (Guščiji zaliv) i mjesta zvanog Sept-Îles na sjevernoj obali zaliva Sent Lorens za izgradnju vazdušne baze koju su zajednički konstruisale vlade Kanade i Sjedinjenih Država.

Posade U-brodova bile su odlučne da eliminišu ne samo savezničke dragocjene terete, već takođe i posadu brodova. Činilo se da je njihovo

³ U-brodovi zapravo su bile podmornice. Taj naziv je skraćénica od „undersea boats“, što bukvalno znači „podvodni brodovi.“ – prim.prev.

omiljeno vrijeme za napad baš u osvit dana. Mnogo puta kad su brodovi torpedovani a posada pokušala umaći čamcima za spašavanje, podmornica bi izranjala na površinu i mitraljeskom vatrom sve pokosila. Neki konvoji bili su u potpunosti potopljeni.

U to vrijeme bilo je pravilo da svaki član posade provodi dva sata dnevno stražareći na palubi, čak iako je radio u strojarnici. Moje vrijeme na palubi padalo je između dva i četiri sata posle ponoći, a u to doba noći, borbene akcije nijesu bile vjerovatne zbog mraka. Sjećam se jedne noći došao sam na stražu a da nijesam morao koristiti alarm budilnik na mom satu.

Oko jedan sat, probudivši se iz dubokog sna, uspravio sam se na krevetu. Bila je mrtva tišina, strojevi su mirovali. Poznato brujanje mašina koje su propelerima da sve više i više uzburkavaju vodu stalo je pokorivši se želji čovjeka. Bio je mrkli mrak te noći, u stvari bilo je toliko mračno da sam mislio da je neko zatvorio prozorska okna u mojoj kabini (kao dio ratnih pravila, sva okna farbana su u crno). Iskočio sam iz kreveta da provjerim da li su zaista bila zatvorena prije nego sam upalio svijetlo i obukao se. Na moje zaprepašćenje, bila su širom otvorena.

Za nekoliko minuta bio sam vani na palubi razgovarajući sa jednim od stražara vezano za mirovanje tj. zašto je brod stao. On je izjavio da je naš radiotelegrafista primio poruku sa jednog od torpednih brodova Kraljevske mornarice da su detektovane aktivnosti podmornice u neposrednoj blizini i data je zapovijest da se pogase naši strojevi.

Izišao sam na stražu malo ranije te noći kako bi kolega kojeg sam mijenjao mogao ranije poći na zasluženi odmor. Oko tri sata, prvi oficir ne mogavši da zaspi hodao je po palubi gore dolje, zatim je prišao k meni i rekao: „Morno, vrlo sam nespokojan noćas; imam utisak da će se nešto užasno dogoditi, i nekako se osjećam opušteno svaki put kad ćaskam s tobom dok šetam po brodu. Zato ću sjesti ovdje na ovu platnenu stolicu i pokušati da se odmorim. Imam utisak da se Bog posebno brine o tebi. Ne znam zašto, ali imam.“

Dok smo razgovarali, oficir je rekao: „Rijetko sam viđao ovako mirno more; želio bih da se podigne oluja radi naše sigurnosti.“

Odgovorio sam na njegovu izjavu dok sam zurio u mrak, pokušavajući da lociram ono što sam se nadao da se nikada neće pojaviti – obris neprijateljske podmornice. Nakon što je prošlo nekoliko minuta u tišini, rekao sam: „Oficiru, ispričajte mi neku od vaših herojskih priča.“ Nije bilo odgovora. Okrenuo sam se i rekao: „Oficiru, jeste li dobro?“ Njegov odgovor je došao u obliku dubokog opuštenog hrkanja koje se nastavilo u kontinuitetu jer je bio čvrsto zaspao.

Zatim su se riječi koje je izgovorio o nalaženju opuštajuće atmosfere uz mene, i njegov osjećaj da se Bog posebno brine o meni, učvrstile u mom umu, čak iako sam odbijao da povjerujem; i opet su se ponavljale mnogo puta u mjesecima koji su uslijedili. Da, nešto strašno se dogodilo te noći; brodovi su bili torpedovani u cik zore, ali mi smo izmakli netaknuti.

Jednom kad smo napustili luku Kvebek Siti, nakon dva sata plovidbe kapetan je izišao na palubu, otvorio veliki koverat i čitao naše plovidbene naredbe. Zbog toga što su dva konvoja bila potopljena na samo nekoliko dana od ulaza u zaliv Sent Lorens, uskoro su nam se trebali priključiti torpedni brodovi Kraljevske mornarice, sa vazdušnom podrškom Kanadske avijacije, a mi smo morali produžiti ka Atlantiku, gdje su neki brodovi morali promijeniti kurs zavisno od njihove destinacije. Naša je bila Njufaundlend.

Od trinaest brodova, naš je bio jedini koji je prolazio pored Antikosti ostrva. Kad smo ušli u luku Korner Bruk, Njufaundlend, otkrili smo da su svi iznenađeni što nas vide. Stigao im je izvještaj da je naš konvoj bio potopljen. Danas se slažem sa starim morskim vukom da se Bog posebno brinuo o meni dok sam bio okružen opasnošću svih vrsta. Si-lom svoje ljubavi, On je nadjačao u ljudskim poslovima i sačuvao moj život od ruke uništitelja.

Brzi, neočekivani obrt događaja odvojio me od plovidbe nekoliko

mjeseci, i gotovo doveo do pogibije u Evropi tokom glavne ofanzive Saveznika. Bilo je uobičajeno dok smo dokovali u luci da neko iz lučke kapetanije donosi poštu na brod. Ovom prilikom, dobio sam depešu od Kraljevske Kanadske konjičke policije (RCMP), da ih odmah izvijestim o dolasku, pošto produženje mog vojnog roka nije bilo obnovljeno u Otavi od strane štaba trgovačke mornarice za sljedećih šest mjeseci. Bio sam šokiran tim vijestima i nastavio sam gledati u izvještaj. Došao sam u neočekivanu posjetu kancelariji trgovačke mornarice u Montrealu i zatražio da vidim gospodina Mek Mastera, brodarskog direktora koji me je ukrcao prije dvije i po godine. Mlada recepcionerka je pitala da li imam zakazano, a moj odgovor je bio: „Nemam, i prevrnuću ovo mjesto naopačke ako ga ne budem vidio.“

Ona je odgovorila: „Vidim da insistirate, nastojaću da vam udovoljim.“ Uskoro se vratila sa gospodinom koji je pratio.

„Zdravo, Francuz“, rekao je gospodin Mek Master. „Šta mogu učiniti za tebe? Molim te dođi u moju kancelariju na razgovor.“

Predao sam mu depešu od RCMP sa zapoviješću „Objasnite mi ovo“. Odmah je pozvao svoju sekretaricu i zatražio da provjeri sa odgovornom osobom da li su imena svih pomoraca bila procesovana u Ministarstvu odbrane u Otavi dva puta godišnje prema zahtjevu federalne vlade, kako bi se uvjerali da svaka tjelesno sposobna osoba ima udio u ratnom naporu. Nije prošlo dugo dok su mu stigle uznemirujuće vijesti da je nekako ime Rože J. Morno izostavljeno sa spiska svih tih stotina imena pomoraca u aktivnoj službi poslatih Ministarstvu odbrane samo mjesec dana ranije. Gospodin Mek Master jedva je u to mogao povjerovati. Nikad se nešto tako ranije nije dogodilo. Nastavio je da me uvjerava kako će sve biti u redu nakon što završi jedan daleki telefonski poziv pukovniku armije sa kojim je često rješavao brojna pitanja odbrane.

Dio telefonskog razgovora koji sam čuo išao je ovako: „Dobar dan, pukovniče, kako ste danas! Recimo da imam problem za koji mislim da

jedino vi možete riješiti u ove kasne sate.“ Nastavio je da mu priča o mom stanju i zašto sam morao da mu podnesem izvještaj RCMP-u sa mogućnošću da budem regrutovan u vojsku. Nastavio je govoreći: „Pukovniče, nadam se da možete preokrenuti ovu akciju za nas. Ne možete! Kako to mislite ruke su vam vezane? Nijeste valjda ozbiljni. Brzo gubim povjerenje u vašu riječ, gospodine. Kako možete očekivati da se osjećam drugačije kad vidim da razumijevanje koje smo uspostavili između naših odjeljenja po izbijanju rata izgleda kao da ne znači previše. Dozvolite da vas uvjerim, pukovniče, da ću učiniti sve što mogu da sačuvam ovog čovjeka od odlaska u vašu armiju. Ako mi ne možete pomoći, naći ću nekog ko hoće, čak iako to znači moj danonoćni rad na ovom problemu, i neću se zaustaviti ni ako bude trebalo doći do premijera Kanade. Doviđenja.“

Nakon što je završio svoj telefonski razgovor, gospodin Mek Master je izgledao ošamućeno, i nastavio je govoreći: „Ne mogu vjerovati, ne mogu vjerovati. Ovaj vojni oficir nije mogao biti manje zainteresovan u pokušaju da nam pomogne da riješimo ovu poteškoću.“ Dok sam posmatrao tog čovjeka, njegov izraz lica bio je takav da je izgledalo kao da ima srčani napad. Moja ljutnja se stišala, i počeo sam osjećati sažaljenje prema njemu jer sam vidio da je bio zaista iskren u pokušaju da odvрати plimu događaja i zadrži me u trgovačkoj mornarici.

Pokušao sam da ublažim udarac koji je iznenada primio rekavši: „Gospodine Mek Master, uzimate ovu stvar previše k srcu. Hajde da zaboravimo cijelu stvar. Što se mene tiče, idem pravo u vojni regrutni centar nakon što odem odavde, i odmah ću se upisati u aktivnu službu. Ako mogu upotrijebiti vaše vlastite riječi, gospodine, ne mogu vidjeti sebe kako sjedim čekajući na konačnu odluku od Kanadske armije, dok se vi napinjete u dilemi kroz koju mogu zamisliti kako prolazite u pokušaju da me sačuvate od njihove sile.“

Zatim je on resignirano sjeo za sto u svojoj kancelariji i rekao: „Rože, bez obzira da li ćeš se ili ne priključiti armiji ovaj put, dozvoli mi da ti

kažem da neću odustati od toga da privolim Kanadsku armiju da ispoštuje svoju riječ, čak i ako bi to bila posljednja stvar koju ću raditi u životu. Naše pravno odjeljenje će početi raditi na ovom slučaju danas, i uvjeravam te da će usput neki od ovih visoko rangiranih vojnih oficira slegnuti uši prije nego se ova stvar završi.“

Poželio sam tom čovjeku sreću u ovom poduhvatu, premda sam osjećao da je to uzaludni trud, i napustio njegovu kancelariju. Nakon upisa u armiju, neko vrijeme bio sam stacioniran u Kingstonu, Ontario, a zatim prešao u logor Borden u istoj provinciji na obuku. To iskustvo bilo je zanimljivo i donekle izazovno i uživao sam u njemu.

Opet sam se našao u situaciji da idem u crkvu. Ali ovog puta to je bilo moranje. U tim danima svaki vojnik morao je ići u crkvu, bez obzira želi li to ili ne. Ljudi su se priključivali katoličkoj ili protestantskoj crkvenoj procesiji; dat nam je takav izbor. Rekao sam mom naredniku da bih se priključio procesiji protestantske crkve. Pitao je zašto i napomenuo činjenicu da to može proizvesti loša osjećanja između katoličkih i protestantskih momaka u našem vodu, imajući u vidu da se to dešavalo u prošlosti pod sličnim okolnostima. Uvjeravao sam narednika da nisam izazivač nevolja. Htio sam ići sa protestantima zapravo da saznam zbog čega oni protestuju.

Tako sam išao u crkvu po mom izboru, i nakon nekoliko mjeseci zaključio sam da jedina razlika koja postoji između katolika i protestanata je to što svaki protestantski vojnik ima Bibliju na klupi iz koje čita, da nema molitvi svecima, i ne govore o čistilištu. Što se tiče Boga, protestantski sveštenici su ga učinili Bogom ljubavi tako da će svi ići na nebo sve dok vjeruju da On postoji. Oni koji ne vjeruju u Boga, moraće platiti za svoje nevjerstvo provodeći vječnost u ognjenom jezeru, i tako dobiti što zaslužuju.

Moram reći da sam čuo jednu od najboljih propovjedi o paklu u životu. Govoreći o prestravljenim ljudima na nebu, propovjednik je zaista znao šta radi. Činilo se da se svi prisutni slažu da je ovo pravo

vrijeme da se stane na dobru Božju stranu. Što se mene tiče, nijesam oklijevao da kažem svojim drugarima da ako je Bog zaista ljubazan kao što su govorili prethodne nedjelje, On nije tip koji bi sprovodio beskonačnu kaznu nad bespomoćnim ljudskim bićima. A s druge strane, ako je On dovoljno bezdušan za sprovođenje vječne kazne, ne bih ga želio imati za svog Boga. Bio sam iznenađen što su neki od mojih drugova kazali da je moje rezonovanje logično sa ljudske tačke gledišta, a da su oni možda bili netačno podučavani.

Vrijeme je obratilo dane u sedmice, a sedmice u mjesec. Tako smo se privikli na vojnički život dok je naša trupa bila na specijalizovanoj obuci. Došao je dan kad je počelo odbrojavanje za posljednji mjesec naše obuke. Mnogi vojnici imali su kalendar na kojem su križali datum na kraju svakog dana. Neki od vojnih lica imali su primjedbe na svoje drugove koji su slijedili tu proceduru, tvrdeći da to samo služi kao zamjena za „borbena obaveza uskoro dolazi“.

Tenzije su se dizale na sve strane. Ratna pozornica Evrope proizvela je cijelo mnoštvo loših vijesti. S druge strane, približavala se sezona praznika, i s tim tridesetodnevno odsustvo za koje se pretpostavljalo da će se desiti posle naše obuke a prije isplovljavanja. Ono što je bilo nepoznato svima nama u to vrijeme bilo je da će hitna potreba uskoro progutati zasluženi dopust, lišavajući gotovo sve ljude dragocjene privilegije da vide svoje voljene posljednji put. Nekoliko mjeseci kasnije, skoro cijela trupa zbrisana je u Evropi.

Što se mene tiče, jedan događaj koji je počeo kao gorko iskustvo pretvorio se u miris života na život. Bio je rani decembar, naša obuka je bila kompletirana, i život je lagano prolazio u neuobičajenom ritmu. Oko nedjelju dana, osim nekih jutarnjih zadataka, ostatak dana mogli smo koristiti kako smo htjeli. Međutim, dozvole za izlazak vani nisu davate nikome ko je želio napustiti logor. Zatim je došlo veliko iznenađenje koje se materijalizovalo usred noći.

Sjećam se da smo tog dana umirali od dosade, i osjećaj frustracije

zahvatio je veliki broj ljudi. Do podneva zapazio sam da se uobičajeno raspoloženje ljudi u našim barakama promijenilo. Najveći dio njih nisu bili govorljivi, igranje karata svelo se na minimum, a pisanje pisama prestalo. Mnogi sa perom u ruci i samo nekoliko riječi na papiru nijesu mogli nastaviti dalje i pričati drugima o svomj stanju. Nemoguće je bilo otkriti od komandnih oficira da li će i kada dobiti odsustvo. Glavno pitanje koje se čulo bilo je: „Šta da kažem mojim roditeljima ili ženi ili djevojci vezano za odsustvo koje očekujemo da dobijemo?“

Palo je večer i kad je došlo vrijeme da se ide na noćni počinak, neko je izjavio da bi ovaj dan trebalo upamtiti kao „dan kad su sva vojnička pera zaustala u Trupi 21.“ Svijetla su se pogasila u barakama i nastupila je tišina.

Sledeće što znam, u tri sata po ponoći svijetla su se upalila, truba je zatrabila, a naš narednik je povikao: „Pozor svi!“

Svi smo bili šokirani izlaskom iz zemlje snova u realnost. Iskočili smo iz kreveta i stali na pozor. Narednik nas je informisao šta se događa. „Ljudi, naša trupa je primila naređenja za pokret i napustićemo logor Borden po kratkom postupku. Svi vi se morate pojaviti u sali za smotru potpuno obučeni za 25 minuta da primite detaljne informacije o ovom. Voljno.“

Kad smo ušli u salu za smotru, tu smo zatekli 2.100 ljudi koji su činili deset trupa sa istim smetenim izrazom na licima. Nije prošlo dugo dok nam je zapovijeđeno da se postrojimo u vrste. Jedan od viših oficira izišao je za pult, podesio mikrofona na odgovarajuću visinu, i zatim nas informisao o sljedećem:

„Primili smo iz ratnog odjela u Otavi sljedeću naredbu: Poništavaju se svi dopusti i izlasci svih vrsta. Ovo je primjenjivo na sve prisutne ljude ovdje, osim jedne osobe čije ime ću dati za nekoliko minuta. Cijeli ovaj bataljon se premješta u Halifaks, Nova Škotska, a odatle u Evropu.“

Zastao je nekoliko trenutaka dok je talas šapata među 2.100 ljudi

pretvorio u krešendo koji se završio u zvuku sličnom vodopadu. Svuda oko mene čuo sam ljude kako govore: „Ne mogu vjerovati u ovo.“ „To nije fer!“ „Kako ću ovo prenijeti mojim roditeljima?“ i slično.

Nastavio je govoreći: „Lično žalim što nećete biti sa svojim porodicama za praznike kao što ste planirali, imajući u vidu obećanih i određenih vam 30 dana odsustva koji je trebalo početi prekosjutra. Ali, ljudi, ne možemo dozvoliti da nas ovo razočarenje obeshrabri; živimo u vremenu velike nacionalne hitnosti, i znam da se slažete sa mnom da ako se ne žrtvujemo za dobrobit nacije, naši voljeni mogu u bliskoj budućnosti izgubiti slobode koje smo uživali do ovog dana. Dakle, moram kazati da se svi ljudi moraju potpuno spakovati ponijevši sa sobom doručak i čekati kod platforme željezničke stanice, odakle ćete biti otpravljeni u sedam sati.“

Zatim je on odložio dokumenat koji je držao u ruci na pult i uzeo drugi. Pročitao je ove riječi: „Imamo ovdje naređenje koji se tiče jednog pojedinca koji neće biti otpravljen. Redove Rože Morno, hoćete li podignuti vašu desnu ruku?“

Nisam mogao vjerovati svojim ušima, u stvari mislio sam da nijesam dobro čuo pa nijesam odmah reagovao. Tako je on ponovio što je rekao, i kad je to uradio, narednik se okrenuo prema meni i rekao: „To si ti, čovječe.“ Moja ruka se podigla uvis.

Pukovnik je nastavio: „Redove Morno, vi nećete sa nama pa izvijestite našeg komandnog oficira za dalja uputstva o ovoj stvari čim se ovaj skup raspusti.“ Zatim se obratio kapetanu i rekao: „Kapetane, na izvršenje.“ Kapetan je došao do mikrofona i povikao: „Puk, istupite iz stroja!“

Odmah zatim začuo se zvuk velikog meteža kroz zgradu kad su stotine ljudi počeli da vrve okolo i govore o ovom neočekivanom događaju. Drug iz moga voda počeo je da mi govori kako sam srećan. Ali moja reakcija na ove novosti bila je potpuno suprotna od onoga što bi skoro svako očekivao da će biti. Misao koja mi je odmah pala na um je

da bih vjerovatno ostao u logoru mjesec ili dva, a zatim doplovio u Evropu sa potpuno novom grupom ljudi. Bio sam dobro sa svima u mom vodu i nijesam želio da se razdvajamo. Obratio sam se svom naredniku i rekao: „Molim Vas pomozite mi da ostanem sa ovom trupom.“ Njegov odgovor je bio: „Učiniću što mogu, ali prvo da otkrijemo razlog za ovo naređenje.“

Pošao je da uzme naređenje i vratio se sa komadom papira koji ne govori baš ništa. Pisalo je otprilike ovako: „Vojnoj komandi logora Borden: Što se tiče odlaska vojnog bataljona iz logora Borden u Novu Škotsku, po numerisanoj naredbi, iz Kanadskog vojnog odjela, jedino izuzeće od ove naredbe za pokret ovdje se obrazlaže: Ovim Vas upućujemo da bez pogovora redov Rože J. Morno mora ostati u logoru Borden dok vam ne stigne dodatna prepiska o ovom pitanju, što će biti u bliskoj budućnosti. On se ne smije priključivati bataljonu ni kasnijeg datuma. Sva korespodencija po ovom pitanju treba se naznačiti kao povjerljivi broj datoteke. S poštovanjem,“

Dotle je poručnik naše trupe došao da vidi u čemu je stvar. Pročitao je poruku, počeo se po bradi i rekao: „Ovo je krajnje neobično.“ Nastavio je rekavši: „Predložiću vam da vas vaš narednik provede kroz lanac komande dok ne dobijete nekog sa dovoljno autoriteta, da otkrije o čemu se ovdje radi. Ne želim da živite u suspenziji danima, možda čak sedmicama.“ Zatim se okrenuo naredniku rekavši: „Htio bih smjesta povesti ovog čovjeka kapetanu _____.“

Nedugo zatim kapetan je čitao misteriozni memorandum iz Otave. Počeo mi je postavljati pitanja koja bi me mogla navesti da razmislim o nečemu što je možda vezano za taj nejasni komad papira, ali nije bilo koristi. Sledeći korak bio je da me odvede majoru. Kapetan je podigao telefon i pozvao majorov štab da sazna kad oficir ustaje i u koje vrijeme bih mogao izaći pred njega, pošto je bilo hitno. Rečeno mu je da je taj visoki oficir pošao na spavanje u ponoć, i ostavio naredbu da ga pozovu

u njegovu kuću u 4:30 poponoći, pošto je želio rano ustati zbog aktivnosti koje su se dešavale u logoru. Obećali su da će povratni poziv uskoro uslijediti i tako se i dogodilo; telefon je zazvonio i stigla je poruka da će nas major primiti u 5:30, ili drugim riječima, za pola sata.

Narednik i ja smo uskočili u džip i požurili koliko smo mogli na zadatak. Stigli smo i rekli su nam da sjednemo i sačekamo nekoliko minuta. Ađutant je prokomentarisao da majoru neće biti drago što mu se morao uputiti takav zahtjev ranom zorom. Nakon što nas je ađutant napustio, narednik je prokomentarisao da ovo doba dana radi protiv našeg najboljeg interesa i da ne treba da se razočaram ako dobijem sve drugo osim pomoći.

Nedugo zatim rečeno nam je da možemo ući u kancelariju oficira. Ađutant nas je uveo, rekao da sjednemo i izašao. Major je nešto čitao, a njegov sto je bio tako postavljen da je morao donekle okrenuti glavu da bi nas vidio. Ali raspoloženje u kojem je bio nije mu dopuštalo da to uradi. Narednik me je opet pogledao i kolutao očima, stavljajući mi do znanja da nekome nije stalo za naše prisustvo.

Zatim kad je oficir podignuo oči sa materijala koji je čitao i okrenuo se prema nama, njegov strogi izraz lica promijenio se u iskreno prijateljski, uz ljubazno pitanje: „Rože! Šta te na ovom svijetu dovodi ovdje u ovo doba dana?“ Narednik je bio iznenađen, nije mogao da vjeruje svojim očima i ušima; malo je protresao glavom, vjerovatno da se uvjeri da ne sanja.

Stajao sam pred oficirom za kojeg sam radio svake subote tokom ljetnjih mjeseci. Bio sam zadužen za košenje i šišanje trave oko njegove kuće na dobrovoljnoj osnovi, i vrlo često ćaskali smo zajedno, a s vremena na vrijeme pili neko osvježavajuće piće sjedeći na prednjem trijemu sa njim i njegovom ženom.

Moji problemi bili su završeni; od tada nadalje sve je bilo vrlo ohrabrujuće. Razgovorao sam sa nekim ko je bio voljan da mi pomogne, da

mi zaista pomogne. Prvo, predložio nam je da uzmemo doručak i vratimo se u njegovu kancelariju u 7:30. On će tada kontaktirati jednog vrlo bliskog prijatelja, višeg pravobranioca u Ministarstvu odbrane u Otavi. Telefoniraće mu kući, i zato je želio da se nađem u njegovoj kancelariji kad ovaj poziv bude u toku.

Major je držao memorandum u svojoj lijevoj ruci, i kažiprstom desne ruke lagano prelazio po komadu papira dva ili tri puta govoreći: „Povjerljivo broj ... Rože, tvoj slučaj je nešto jedinstveno. Pod utiskom sam misli da je nekakav pravni element pridodat ovom. Jesi li aplicirao da ideš u vladinu tajnu službu?“ „Ne, gospodine, nijesam.“ Onda je šaljivo rekao: „Da ne tužiš vladu Kanade zbog nečeg?“

„Ne, gospodine, nikad ne bih uradio tako nešto.“ Zatim mi je poput munje jedna misao pala na um da bi trgovačka mornarica mogla uraditi nešto tog kalibra, i prozborio sam riječi: „Oh! Možda, da, moglo bi biti!“

Major se zainteresovao i sa ozbiljnošću koja je zamijenila šaljiv izraz lica rekao: „O čemu to govoriš?“

„Gospodine, nijesam o tome razmišljao do sada. Zaista, gospodine, nemam spor ni sa jednim ogrankom naše vlade, ali upravo sam pod utiskom da trgovačka mornarica možda vodi bitku sa Vojnim odjelom na sudu.“ Zatim sam počeo da mu objašnjavam moj prelazak sa plovidbe na vojnu službu.

„To je to, Rože. Vidim da se vjerovatno negdje mnogo tenzija podiglo i tražilo tvoje prisustvo. I stvari izgledaju dobre za tebe.“ Pokazujući na memorandum rekao je: „ Nećeš se ponovo priključiti bataljonu, to su dobre vijesti. Čovječe, ovo počinje da me uzbuđuje. I zapamti, šta god da se desi od sada nadalje, radiću za tvoje interese. Sada idi, idi, idi, kako bi se mogao vratiti u 7:30.“

Uskočili smo u džip, a moj narednik je bio uzbuđen onim što je čuo i što će se vjerovatno dogoditi, kao sedmogodišnji nestašni dječak kojem su obećali da će posjetiti majmune u zoološkom vrtu. Na povratku odmah smo uvedeni pred majora. Zatvorio je jutarnje novine koje je

čitao, ponudio nam da se udobno smjestimo, podigao telefon i okrenuo brojčanik. Dio razgovora koji sam mogao čuti išao je ovako: „Dobro jutro, Meri, ovdje Džim. Kako ste danas? Oh, hvala vam, Meri, En i ja smo sinoć pričali o divnom provodu koji smo imali kod vas prošlog mjeseca. Nadamo se da ćemo uskoro imati priliku da uzvratimo gostoprimstvo. Da li je Hari tu? Halo, Hari. Zaista dobro, hvala ti. Hari, imam jedinstven problem i mislio sam da potražim tvoju pomoć da poguraš stvar. Imam jednog mladog čovjeka u mojoj kancelariji koji je zadržan od premještanja sa bataljonom koji napušta logor Borden ovog jutra. On je vrlo uznemiren zbog ovoga i pokušavam da mu pomognem. Pročitacu ti memorandum, jedini materijal koji sam primio od Ministarstva odbrane.“

Nakon što je pročitao memorandum, oficir se za minut ili dva osvrnuo na ono što sam mu kazao ranije, i slušao šta mu govori njegov prijatelj pravnik, uz kratke uzvike interesovanja tu i tamo zbog onog što je slušao. „Hari, ovo što si mi kazao zaista je zanimljivo i ako te nazovem posle devet mogao bi imati sve informacije koje tražimo. Odlično. Nazvacu te kasnije.“

Spustio je telefon, naslonio se u svojoj oficirskoj stolici i nasmiješio sa zadovoljnim izrazom lica rekavši: „Moj prijatelj Hari je pukovnik na dužnosti u Odjeljenju za pravne poslove za Kanadsku vojsku. Rekao mi je da bi tvoj slučaj mogao biti onaj koji mu je privukao pažnju nešto ranije, i tiče se jednog vojnog oficira koji je napravio strašnu glupost, donio lošu odluku koja se odnosi na jednog mornara u vojnoj službi, i trgovačka mornarica je predala ovaj predmet na sud i napravila velike poteškoće pomenutom oficiru i njegovim pretpostavljenim.“

Zatim je major ustao, prošao iza svoje stolice stavivši obje ruke na naslon, ostavljajući utisak da će sledećih nekoliko riječi biti od velike važnosti i vrijedne za poslušati. „Dakle, Rože, ne želim ti dati lažnu nadu pa nemoj graditi svoja očekivanja do tačke na kojoj ćeš biti nesrećan

ako ti kažem nešto što se neće ostvariti. Moj prijatelj pravnik mi je rekao da ako si ti bivši pomorac upleten u taj slučaj na sudu, bez sumnje ćeš dobiti častan otpust iz Kanadske vojske. Zatim je sjeo i podigao memorandum, a njegovo ponašanje je ukazivalo da ima još nešto da kaže.

„Možda ne treba ovo da ti kažem, a nalazim sebe da činim upravo ono što sam ti rekao da ne radiš – građenje tvojih nada. Ali ne mogu odbiti svoju sklonost da ti kažem. Hari je rekao da je 90 odsto siguran da je tvoje ime od tog pomorca kojega otpuštaju iz vojske.“ Taj djelić informacije počeo se razvijati u ono što je uskoro postalo radosno iskustvo za mene, budući da sam dobio veliko poštovanje od vojske, zajedno sa vrstom tretmana kakav se obično ukazuje osobama od izuzetne važnosti.

Major nam je prvo rekao da trebamo ići i vratiti se u njegovu kancelariju u 9:00 sati, a zatim se predomislio. „Nekako se osjećam pod utiskom,“ rekao je on, „da ćete mi trebati prije devet. Drugovi, narediću mom ađutantu da vas odvede u salon za osoblje, gdje možete dobiti neki topli napitak i odmoriti se dok čekate.“ Složili smo se i otišli. Moralo je biti oko 8:45, kada je ađutant došao po nas. „Major je na telefonu sa Otavom i čeka vas.“ „Rože, srećni družo,“ rekao je major, imamo odlične vijesti za tebe. Kako ti se čini odlazak kući na tridesetodnevno odsustvo?“ Ne sačekavši moj odgovor, nastavio je sa detaljima. „Zadržan si zbog činjenice što ćeš biti otpušten iz vojske u januaru. Reći ću ti više o tome nakon što završim razgovor.“

Naravno, moj odgovor bio je vrlo pozitivan. „Gospodine, uzbuđen sam mislju da idem kući, imajući u vidu da ste mi otvorili put.“ Oficir je nastavio svoj telefonski razgovor rekavši: „Da li biste bili ljubazni da mi pošaljete telegram odmah sada i potvrdite ono što ste mi ispričali? A ja ću poslati redova Mornoa kući na dopust danas.“ Rekao je hvala i spustio slušalicu. Major je nastavio da objašnjava da se duga pravna parnica između Kanadske armije i trgovačke mornarice upravo okončala u Otavi, kada je jedan od najvećih sudova u zemlji zadao vojsci

neočekivani udarac u odluci u kojoj se navodi da je vojska prekršila Ustavni zakon Kanade nepoštovanjem posvećenih napora Kanadske trgovačke mornarice koje su činili za dobijanje rata. Taj član o trgovačkoj mornarici, kako je iznijet od federalne vlade Kanade, bio je prekršen od strane armije u njihovom diktatorskom kursu akcije preduzetom prema mornaru na dobrom glasu, kada su naveli u predaji Kraljevskoj kanadskoj konjičkoj policiji ime tog pojedinca kako je prekršio državni zakon, bez prethodne konsultacije sa brodarskim direktorom o onome što se dogodilo kad su otkrili da njegovo ime nedostaje u dvogodišnjem izvještaju.

Major je bio vrlo srećan zbog mene, stegao mi ruku i čestitao mi na pobjedi koju je odnijela trgovačka mornarica nad vojnim glavešinama, jer su „dobili nogu u dupe, baš onako kako zaslužuju“ (koristim majorove vlastite riječi).

Oficir je blistao od entuzijazma nad mojom dobrom srećom i to je pokazao u brznoj akciji. Raspitao se za vozni red iz logora Borden za Toronto tog dana. Na rasporedu je bio naznačen odlazak u 11:00 sati ujutro i još jedan uveče.

Major se obratio svom ađutantu i rekao: „Neka neko odmah počne da radi na dobijanju povratne vozne karte za redova Mornoa, iz logora Borden do Edmundstona, Novi Brunsvik. Neko drugi neka izda dozvolu za odsustvo!“ Zatim je podigao telefon i zamolio svoju privatnu sekretaricu da dođe u njegovu kancelariju pošto je želio da joj izdiktira pismo.

Dok je to činio, ađutant je krenuo da izvrši njegovu naredbu, ali major mu je dao znak da se zaustavi podižući svoju desnu ruku. Primalac je zamijenjen na telefonu i nastavio je da daje svom ađutantu poslednji zadatak koji treba da obavi. „Želim da telefoniraš blagajniku čim prije i uputiš ga da izračuna sumu koja pripada redovu Mornou po završetku osnovne obuke, plus šest mjeseci specijalizovane obuke, i da mu se spremi ček da ga podigne za jedan sat.“

Akcija, da bila je ovo akcija, svi su brzo djelovali. Vrata kancelarije su se otvorila i kad je ađutant izašao, ušao je zapisničar. „Dobro jutro, Dijana,“, rekao je major. „Dobro jutro i vama, gospodine,“ odgovorila je mlada dama. „Dijana, želim da otkucaš jedno pismo na mojoj ličnoj pisaćoj mašini, koje ću potpisati kad završiš, i molim te napravi ga da bude impresivno koliko je moguće po izgledu i sadržaju. Nastojim da ugradim dostojanstvo i slavu, što zajedno veoma zaslužuje osoba koja će odnijeti to pismo.“

Jedva sam mogao da povjerujem svojim ušima da su riječi koje je major izgovorio namijenjene meni; to me je uistinu zapanjilo.

„U pismu se mora konstatovati,“ nastavio je oficir, „da vojnik Rože J. Morno putuje pod mojom komandom i u skladu sa naredbom povjerljivo od Kanadskog vojnog odsijeka u Otavi, Kanada. Po ovom pitanju on se ne smije kontrolisati od vojne policije ili drugih na način koji bi mogao odložiti njegov vozni red ili mu prouzrokovati neke neprilike. Svako ko ima ovlašćenje da pita za razlog njegovog putovanja izvan vojne trupe može pitati mene lično u svako doba dana ili noći. Biću dostupan na telefon broj _____.“

Nakon što je sekretarica napustila kancelariju, major se obratio naredniku i rekao: „Vi, naredniče, hitno odvedite ovog čovjeka u barake i pomozite mu da se spakuje, zatim ga odvezite u magacin da razduži svoje oružje i opremu koja mu neće trebati do povratka sa odsustva. Nakon što ovo obavite, odvedite ga oficiru za menzu i kažite poručniku Braunu da se postara da dobije dobar obrok.“

Zatim me je pogledao rekavši: „Mogao bi dobiti i rani ručak pošto će proći dugo vremena dok ne budeš opet jeo u Torontu.“ Odgovorio sam: „U pravu ste, gospodine.“

Opet se obratio naredniku i rekao: „Naredniče, provjeri da li imaš dovoljno goriva u svom džipu da ga odbaciš do stanice bez zakašnjenja [stanica je bila udaljena nekoliko kilometara]. Ne možemo dopustiti sebi da se promijeni dobra sreća koja je poslužila ovog čovjeka. Vratite

se ovdje da uzmete njegovu propusnicu, i odvezite ga na željezničku stanicu kako ne bi propustio svoj voz u 11:00 sati.“

Zatim smo otišli ne gubeći vrijeme. Narednik je zaista uzeo majora za ozbiljno. Tih dana vozači su obično brzo odrađivali svoj posao, ali u ovoj prilici osjećao sam da narednik daje dvostruko od sebe. Nakon našeg povratka u majorovu kancelariju, dao mi je moju propusnicu i platni ček, a zatim mi predao veliku i vrlo impresivnu kovertu; imala je crvenu finu vrpču, prikačenu na preklop koji je vezala.

„Otvori ga i dozvoli da ti kažem zašto sam ga ovako napravio,“ rekao je major. Razvezao sam vrpču, otvorio koverat i našao unutra još jedan na kojem je pisalo:

SPECIJALNI PUTNI NALOG

Za redova Rože J. Mornoa

Br. _____ Povjerljivi dokument, Kanadski vojni odsijek, Otava, Kanada

Zatim sam otvorio koverat, i unutra je bilo pismo koje je major izdik-tirao svojoj sekretarici ranije tog jutra. „Ne radim ovo često,“ rekao je major, „ali ovdje osjećam da je neophodno. Želim da ovo bude tvoje prvoklasno odsustvo. Drugo, zbog hitnosti vremena, ima jako malo pu-teva za bilo kojeg redova izvan vojne trupe, i ne želim da doživiš neke poteškoće. A iznad svega, želim te tretirati kako treba. Ti si fini mladi čovjek kojeg je zadesio problem, i ja pokušavam da ti to sredim, koliko je to u mojoj moći. Ovaj materijal će ti donijeti naklonost kod svakog od autoriteta ko bude postavljao pitanja o tvom pravu da putuješ sam.“

Zatim mi je stegnuo ruku i poželio sretan put. Ja sam mu zauzvrat zahvalio na ljubaznoj pažnji za moje potrebe i za posebnu pomoć koju mi je pružio.

„Rože, bilo mi je zadovoljstvo da ti pomognem. U stvari, nikad se nijesam osjećao tako dobro pomažući nekome.“

Stigao sam na vrijeme na željezničku prugu, ali mi nije ostalo puno

slobodnog vremena. Stara parna lokomotiva imala je snažan pogon, i sigurnosni ventil iznad ogromnog kotla pištao je na vrhuncu. Preostalo mi je samo da smjestim svoje stvari u prtljažnik i sjednem dok je voz polazio. Nekoliko metara dalje bio je moj narednik u svom džipu mašući mi sa svim entuzijazmom koji je mogao prikupiti.

Sve mi je izgledalo kao san. Posljednjih dvanaest sati koje sam proživio bilo je puno događaja. Ali nakon što sam prošao više stotina kilometara pokazujući na zahtjev odobrenje za moje putovanje brojnim vojnim policajcima na željezničkim stanicama Toronto, Montreal, Kvebek Siti, River-du-Lup, kao i u vozovima, to mi je postalo vrlo stvarno, i shvatio sam da sam zaista bio vrlo srećan čovjek.

Što se tiče utisaka ostavljenih na vojne policajce tokom mog putovanja, kada bi mi tražili da pokažem dokaz svoje kredibilitnosti, moram reći da kad sam im pokazivao kovertu sa državičkim izgledom i oni je otvarali, samo da bi našli drugi koverat sa riječima „specijalni putni nalog“ ispisan na njoj, većina od njih nije gledala ništa dalje; zatvarali bi je, vezali vrpcom na preklopu kao kad su je primili i vraćali je nazad. Ali bilo je i nekolicina njih koji su bili vrlo radoznali i znatiželjni u vezi sa mnom, jer su čitali pismo i pokušavali da odgonetnu ko sam. Jedan slučaj ostao mi je u umu iznad svih ostalih. Jedan od tih ljudi oslovljao me je sa gospodine.⁴

Sjedio sam u čekaonici stanice Vindzor u Montrealu čitajući jedan časopis kad su prišla dva vojna policajca i zatražila da pokažem vojnu propusnicu i razlog putovanja. Mjesto je bilo krcato ljudima, i naravno sve oči unutar slušne daljine bile su uprte u mene. Predao sam im koverat impresivnog izgleda, koji je uzeo mlađi čovjek. Otvorio ga je, izvuкао drugi koverat, i nakon što je pročitao šta piše na prednjoj strani, rekao: „Gospodine, mogu li ga otvoriti?“ „Vaše je pravo da to uradite,“ bio je moj odgovor.

⁴ „Sir“ na engleskom, u smislu obraćanja u vojsci pretpostavljem po činu.

Čitao je pismo, i dok je to radio, njegov partner je odstupio nekoliko koraka nazad. Njegove sledeće riječi bile su: „Gospodine, može li i moj podoficir takođe pročitati ovo pismo?“ „Zadovoljstvo mi je da to učini, slobodno čitajte.“

Kad je predao pismo svom kolegi, ovaj je rekao: „Zašto mu se obraćaš sa ‘gospodine’, kad je on običan vojnik?“

„Možda izgleda obično, ali siguran sam da ima visoki čin pod maskom. Pročitaj pismo, i znam da ćeš se složiti samnom da ga trebamo tretirati s poštovanjem.“

Zatim su mi prišli vrativši pismo i upitali me koliko dugo putujem, a onda mi ponudili svoj privatni policijski prostor za odmor na stanici, ako želim. Odbio sam poziv i zahvalio im na ponudi. Malo smo ćaskali, pa je zatim mlađi čovjek na kraju rekao: „Gospodine, srećan vam put.“ Ostavio me sa utiskom da su me gledali kao nekog ko je uspio da dobro zagolica njihovu maštu.

U stvarnosti, bio sam otpušten iz vojske u Lonvilu (predgrađu Montreala), nekoliko sedmica nakon što sam poslat na odsustvo, kao što mi je vojska obećala. Jedini uslov za moje razrješenje bio je da se odmah vratim trgovačkoj mornarici. I nikako nijesam smio ići na krstaranje radi zadovoljstva.

Nedugo nakon što je veliki rat završen, odlučio sam da plovidba nije više način na koji želim provoditi život. Ratna opasnost učinila je plovidbu turobnim i neinteresantnim zanimanjem. Pored toga, dosadilo mi je valjanje gore dolje prepušten silama dubina, pa sam podnio ostavku. Jedan njen dio glasio je ovako: „Žao mi je, kapetane, što vas moram obavijestiti da napuštam zanimanje pomorca. Moja velika stopala čeznu za hodanjem po nečem nepomičnom i žele se osloniti na nešto čvršće neko vrijeme, pa ih ne mogu lišiti tog zahtjeva. U stvari, to im dugujem. Stoga sam odlučio da se uputim ka montrealским trotoarima. Žao mi je što se rastajemo, gospodine.“ Tako se završio jedan turbulentni dio mog života.

Glava 5

Put u natprirodno

Dobri poslovi teško su se nalazili u velikom gradu jer je na hiljade vojnih lica bilo otpušteno iz službe i tražilo zaposlenje. Odlučio sam da učim trgovinu; nešto u čemu bih mogao uživati u poslu, što ima određene kreativnosti u sebi. Nijesam želio da se latim trgovine samo zbog zarađivanja za život. Tako sam odlučio da pričekam i uvjerim se da kad se opredijelim za određeni izbor, to će biti nešto u čemu bih zaista uživao radeći.

U međuvremenu, da iskoristim svoje vrijeme, prihvatio sam da radim u kuglani i bilijar klubu Vindzor koji se nalazio u ulici Sv. Katarine Zapad. U to vrijeme bilo je to jedno od najljepših mjesta u Montrealu za ovaj tip zabave. Bio sam pomoćnik menadžera u bilijarskoj sali. Posao nije bio težak, upoznao sam puno ljudi i dobro se provodio. Nijesam dugo radio dokle se pojavio jedan stari drugar sa kojim sam plovio na početku mog iskustva u trgovačkoj mornarici; radovali smo se otkriću što smo obojica još uvijek živi. Te večeri zajedno smo večerali i razgovarali o mnogim stvarima.

Jedna od tački razgovora o kojoj je moj prijatelj, čije ime je bilo Rolan, govorio sa posebnim entuzijazmom bio je njegov interes za natprirodno. Nastavio je da priča kako je srećan što se upoznao sa grupom ljudi koji su bili članovi društva koje je komuniciralo sa mrtvima. Pričao je kako je preko spiritističkog medijuma razgovarao sa mrtvim ocem, koji je umro kad je imao samo deset godina, o mnogim savjetima koje mu je otac dao u pogledu budućnosti. Bilo mi je zanimljivo slušati Rolanovo novo natprirodno iskustvo, ali sve to mi je donijelo čudni osjećaj. I na koji način nijesam bio pripremljen za ono što je uslijedilo – poziv da prisustvujem njihovim seansama.

Sa svim entuzijazmom koji je izgradio dok mi je govorio o koristima koje se mogu izvući iz kontakta sa duhovima umrlih, Rolan je produžio i pitao me da li bih bio zainteresovan da prisustvujem jednoj od njihovih seansi.

„Možda ćeš preko medijuma moći da razgovaraš sa duhom tvoje pokojne majke. Bio bi zahvalan za tu vrstu iskustva, zar ne?“

Zatim je njegov entuzijazam donekle splasnuo, jer sam kraće vrijeme bio šokiran da bih mogao odgovoriti. Nakon nekoliko sekundi tišine, nastavio je rekavši: „Ne plašiš se valjda da razgovaraš sa preminulom dušom svoje mrtve majke, zar ne?“

Nekako sam prozborio: „Ne bih se plašio, naravno da ne bih; ali volio bih imati malo vremena da razmislim o tome, pošto se nikad prije nijesam suočio sa takvim prijedlogom.“

Pogledao me pravo u oči i rekao: „Morno, jesi li uplašen? Mogu ti to reći po načinu na koji me posmatraš, piše ti na licu. Čovječe, puno si se promijenio otkad smo se vidjeli posljednji put. Sjećam se da se nijesi plašio ničega. Rože Morno se nije plašio ni mrtvih ni živih; niti visine ili dubine. Sjećam se vremena kad smo ti i ja bili na ispomoći na palubi sa šest drugih novajlija, i kad je prvi oficir došao i rekao: ‘Ljudi, sutra mi treba dobrovoljac da se popne i ofarba gornji dio glavnog jarbola. Ko bi od vas momaka bio voljan da ide gore! Visina nije velika, samo 20 metara. Ali trebaće mu dobre petlje da dođe do vrha. Mora se osloboditi daske na kojoj sjedi dok se bude povlačio pomoću konopa i ležao na stomaku preko vrha jarbola [jarbol je bio 60 cm prečnika] da bi ofarbao suprotnu stranu.’ Priznajem, svi smo se smrtno uplašili od penjanja gore, i bilo nam je drago čuti kad si rekao prvom oficiru: ‘Ja ću ići.’ Pričamo o hrabrosti! Čovječe, imao si je. Dakle, kaži mi, nećeš valjda ispasti kukavica da ne pođeš sa mnom na sljedeću seansu, zar ne?“

Nijesam mogao odbiti. Rekao sam: „Da, ići ću s tobom.“ Jer izne-

nada sam morao oživjeti lik Rože Mornoa koji se nije plašio ničega. Upecao sam se. Tako je počela nova avantura u kojoj sam se nevoljno našao upleten sa nepoznatom silom. Isprva, nijesam bio rad da učestvujem u seansi i gotovo odbio da imam išta s tim. Ali ponos mi nije dopustio da tako uradim; bio sam u kritično opasnom položaju u kojem su pali anđeli stekli prednost nada mnom.

Sedmicu za sedmicom, neprimjetno, polako sam se prilagođavao prisustvu seansama, do tačke kad sam nestrpljivo iščekivao vrijeme kad mogu tražiti savjet od duhova. Za mene to je postao način života, i došlo je do tačke gdje nijesam mogao zamisliti svoj život bez uticaja sile duha u njemu. Zatim je došlo vrijeme kad sam se našao upleten u obožavanje demona.

Jedne subote uveče, moj prijatelj i ja našli smo se u kući koju je trebao posjetiti medijum kao počasni gost. Upoznali smo neke od gostiju koje ranije nijesmo znali. Bila nam je posebna čast upoznati jedan par; gospodin Žorž bio je profesionalni zabavljač, vođa džez grupe koja je bila veoma tražena. Bend je svirao u najelegantnijim noćnim klubovima. Kasno uveče kada se seansa završila i neki od gostiju otišli, ovaj vođa grupe obratio se svojoj ženi i rekao: „Draga, šta kažeš na to da krenemo pošto je već kasno?“ Ona je u to vrijeme razgovarala sa medijumom, za kojeg je smatrala da je najzanimljiviji. „Zašto ne ideš kući i odmoriš se, a ja ću ostati malo duže pa će me Belanževci dovesti kući.“ On se složio sa njenim prijedlogom i krenuo kući u vrijeme kad smo Rolan i ja polazili. Kad smo se našli napolju, Žorž nam se obratio i rekao: „Vas dvojica vozite, zar ne?“ „Ne, uzećemo gradski prevoz oko dva bloka odavde,“ rekao sam.

„Biće mi drago da vas prebacim do tamo, upadajte.“ Tokom te večeri predmet o kojem smo razgovarali je da smo nas obojica bili u trgovačkoj mornarici za vrijeme ratnih operacija. To se desilo kao rezultat toga što se spiritistički medijum (navodno) povezao sa duhom jednog

od Rolanovih saradnika koji je poginuo prilikom potonuća broda na kojem su bili. Duh je prešao na neke Rolanu vrlo interesantne komentare, i svi prisutni su bili duboko pokrenuti.

Kad smo ušli u Žoržov automobil, počeo je postavljati pitanja o opasnosti našeg posla za vrijeme rata. Vrlo brzo stigli smo do našeg odredišta. On je zatim dao prijedlog.

„Drugovi, šta kažete da odemo u restoran i nešto prezalogajimo, a u isto vrijeme možete mi pričati o vašoj plovidbi tokom rata? To me fascinira.“ Gledajući mog prijatelja, rekao je: „Mogli bi se takođe nadovezati na izjave koje je dao prizvani duh.“ I onda je dodao: „Nakon toga odvešću vas kući.“ Prihvatili smo poziv.

Žorž nas je povezo u ulicu Sv. Katarina Zapad, područje koje su mještani poznavali kao kraj za gurmanske restorane u Montrealu; i iznenada skrenuo svojim deluks linkolnom u uski prolaz koji je vodio do stražnje strane njegovog omiljenog svratišta za jelo, da bi zatim parkirao auto pored jednog crnog kadilaka, rekavši: „Džo je ovdje, on je vlasnik ovog mjesta, fin čovjek.“

Kad smo ušli pozdravila nas je hostesa koja nas je obavijestila da ćemo morati sačekati u salonu dok ne bude slobodnog mjesta. Dok smo išli prema salonu, Džo je spazio Žorža izdaleka i prišao da ga pozdravi. Saznavši da čekamo na sto, Džo je konstatovao da ne moramo čekati jer je jedan par nazvao nekoliko minuta ranije da otkaže rezervaciju, tako da je sto bio naš. Pratili smo vlasnika koji je maknuo oznaku rezervisano sa stola i sjeli.

Prišla je konobarica koja donosi koktel, primila narudžbu za piće i obavijestila nas da ćemo možda morati čekati malo duže nego obično dok nam stigne hrana, zato što je restoran bio skroz popunjen. Žorž je zatražio duplo omiljeno alkoholno piće kako bi prekratio vrijeme. Nastavili smo razgovarati i odgovarati na brojna Žoržova pitanja o plovidbi i našem zanimanju i aktivnostima sa natprirodnim.

Prošlo je dosta vremena dok nam je poslužena hrana, i druga porudžbina pića je ispijena, što je poslužilo da dovede Žorža u vrlo razgovorljivo raspoloženje, tako da je zauzvrat bio voljan da nam ispriča mnoge stvari koje sumnjam da bi pomenuo u normalnim okolnostima. Na primjer, pitao sam ga da nam ispriča nešto o tome kako je on postao tako znamenit u svojoj profesiji.

„Ne smeta mi uopšte,“ rekao je on. „U stvari, otkriću vam stvarni i istinski razlog mog uspjeha, nešto što čak ni moja žena ne zna; ali morate mi obećati da ćete ovo zadržati u strogom povjerenju.“

Uvjeravali smo ga da što god kaže to će ostati tajna, čuvana i zadržana svim silama našeg bića. „Znate li vi ljudi išta o obožavanju demona?“ „Ja ne,“ bio je moj odgovor. „Zašto pitaš?“

Bez odgovora na moje pitanje, postavio nam je sljedeće: „Koliko dugo ste vi uključeni u magiju?“ „Žorž, ne razumijem tvoje pitanje. Našta misliš?“ „Mislio sam da kažem koliko dugo se pretvarate da održavate komunikaciju sa mrtvima?“ „Ne baš dugo, što se mene tiče,“ rekao sam.

„Vidim, momci, da imate još puno toga da naučite što se tiče natprirodnog. Obojica gubite svoje vrijeme idući na te spiritističke seanse; nemojte me shvatiti pogrešno, ima to svoje mjesto; to je dobra razbibriga za žene, u tome što dobiju određenu utjehu misleći kako primaju smjernice za svoj život preko svojih voljenih pokojnika. Vidite, razlog zašto sam ja prisustvovao toj seansi večeras bio je samo da usrećim moju ženu. Idem sa njom nekoliko puta godišnje kako bi stekla osjećaj da brinem za njene interese; to je jedini razlog. Ono što ona ne zna je da sam naučio da pristupam stvarnom izvoru sile, gdje čovjek može dobiti pravu akciju, tj. službu demona.“

Do sada, od svega što nam je Žorž rekao u nekoliko kratkih minuta, jedna rečenica isticala se u mom umu. Zato sam rekao: „Žorž, treba da nam pojasniš dio pitanja koje si postavio maloprije, koliko dugo se pre-

tvaramo da održavamo komunikaciju sa mrtvima, šta si mislio pod onim *pretvaramo?*“

On se nasmijao, pogledao na sat, i rekao: „Suviše je kasno da to objasnim noćas, ali dozvolite mi da kažem da niste razgovarali sa mrtvima.“ I onda je nastavio da priča o svom ličnom uspjehu. „Vidite, godinama se činilo da ne uspijevam u organizaciji i održavanju moje džez grupe. Ali pomoću velike sile, dobio sam sve što sam uvijek želio. Naravno, upoznao sam se sa određenim ritualima koje treba izvesti prije nego duhovi počnu raditi u moju korist.“ Tada se Žoržovo lice razvuklo u veliki osmijeh dok je govorio: „Priznanje nam je došlo preko noći; bez ikakvog napora s naše strane, otkriveni smo (premda smo bili tu sve vrijeme) i prepoznati kao jedan od najvećih bendova u našoj branši. Nekako su i novinski mediji postali uzbuđeni oko nas. Postali smo priča grada. O nama su govorili veliki ljudi iz svijeta radija i za vrlo kratko vrijeme gurnuti smo na vrh.“

Žorž je zatim otpio još jedan gutljaj iz svoje čaše, povukao dim iz svoje cigare i nastavio govoriti. „Od tada smo stalno traženi i novac neprekidno pritiče. Naši honorari su među najvećima u industriji zato što smo veoma traženi. Ljudi vole da plešu uz našu muziku. U stvarnosti, duhovi preuzimaju kontrolu nad nama, ili drugim riječima, posjeduju nas, pune nas energijom, a mi zauzvrat prenosimo taj uticaj na ljude. Oni vole ono što dobijaju i nastavljaju se vraćati za još.“

Žorž se zavalio u stolici, zapalio drugu cigaretu, zastao malo i rekao: „Ljudi, ovo morate čuti; imao sam intervju na radiju prije oko mjesec dana i zaista sam uživao. Bilo je šestoro velikih ljudi iz svijeta radija iz Montreala i Toronta koji su razgovarali sa mnom. Bili su fascinirani svim što sam rekao. U stvari, sam sam bio začuđen trenutnim prisustvom mojih misli. Nikad u životu nijesam bio tako dovrtljiv. Uživao sam u divljenju, cijenjenju i slavi koju su mi dali; to je bilo skoro stanje obožavanja. Osim toga, pokušavali su da me razotkriju; i kad smo se razišli, ipak nijesu postigli svoj cilj.“

Žorž je zatim pogledao na svoj sat i rekao: „Drugovi, vrlo je kasno, šta kažete da se odvezemo kući?“ Dok smo čekali račun, Žorž je nastavio rekavši: „Moj uspjeh je lako odgonetnuti kad čovjek shvati moćnu silu duhova i proces uključen u dobijanje te sile koja radi za vas.“ Rolan i ja smo bili zapanjeni onim što smo čuli, i zatražili od Žorža da nam kaže više o toj velikoj sili dok smo se vozili kući.

„Drugovi, impresioniran sam govoreći vam o svom iskustvu zato što vjerujem da i vi tražite veliku silu koja će vam pomagati u životu; a znam da je nećete naći posjećujući seanse kakvoj smo prisustvovali večeras. Možda u određenoj mjeri, ali ne u stepenu u kojem ja poznajem moć. Recimo ovako, zašto biste željeli igrati u nižerazrednoj ligi, kad imate mogućnost da igrate u prvoj?“ Moj prijatelj je zatim pitao Žorža da nam kaže kako se ulazi u prvu ligu svijeta duhova.

„Vas dvojica,“ rekao je Žorž „zaista ste mladi i hrabri ljudi i učinili ste puno za našu zemlju. Sada ću, dakle, ja učiniti nešto veliko za vas. Srediću da obojica prisustvujete našem sledećem skupu službe duhovima.“ Zatim je Žorž, mičući očima sa jedne na drugu stranu i pogledom u vazduh koji ukazuje na nešto što treba svesti odozgo rekao: „Ima jedna stvar u koju se želim uvjeriti. Pretpostavljam da nemate poštovanja prema Hristu u vašim životima, jesam li u pravu? Razlog zašto ovo pitam je što mi ne možemo imati tamo nikog ko je lojalan hrišćanskom Bogu; to bi moglo biti katastrofalno.“

Obojica smo ga uvjerali da smo hulili na Boga i prešli tačku sa koje nema povratka. „Postao sam svjestan te činjenice večeras,“ nastavio je Žorž, „jer su prizvani duhovi izgledali blagonaklono prema vama dvojici iznad svih ostalih koji su bili prisutni. Nadam se da vas moje pitanje nije uvrijedilo. Samo sam htio da se dvostruko uvjerim da ste u redu.“

Zatim sam dodao da nikad ni na koji način mi Bog opet ne može biti blizak. U to vrijeme nijesam znao za jednu dragocjenu i divnu istinu da je Božija ljubav prema grešnicima neizmijerna što se tiče onih koji su obmanuti od neprijatelja svake pravednosti. Mi možemo odustati od

Njega, ali On ne odustaje od nas. I to je bio slučaj u mom životu, jer sam bio obmanut do dana kad sam shvatio vječne realnosti Božije beskonačne ljubavi prema grešnicima.

Bio sam donekle uzdržan od prisustva skupu obožavaoca demona. Ali moj prijatelj, Rolan, nije oklijevao da ide. Rezonovao je da ćemo svakako otići u pakao i gorjeti u neprestane vjekove vječnosti, tako da ćemo se možda upoznati sa nekim od tih ljudi prije nego odemo tamo. Imao sam osjećaj da nas Žorž možda nikad ne bi pozvao da idemo sa njim da nije bio pod uticajem njegovog omiljenog pića kad nam je uputio poziv, i vjerovatno ujutru se neće sjećati pola od onoga što nam je pričao prethodne noći. Prošlo je nekoliko dana i obojica smo doista primili poziv da se spremimo u 8 sati uveče kada će nas Žorž pokupiti.

To nezaboravno veče počelo je tako što nas je Žorž punio raznim detaljima koji se tiču njihovog tajnog društva. Nije brzo vozio, i nerado je gledao na auta koja su prolazila ulicom; morali smo se zaustaviti vjerovatno sto puta na našem putu tamo. Tako smo imali puno vremena za razgovor dok smo se vozili do našeg odredišta.

Jedna zanimljiva izjava bila je da se ne iznenadimo ako sretnemo neke od velikih i uspješnih ljudi u Montrealu, i on je imenovao najmanje pola tuceta znamenitih. Vrlo sam se iznenadio što ovo čujem zato što sam već bio formirao mišljenje u svom umu da ćemo vjerovatno upoznati grupu ličnosti grubog izgleda. Ali nasuprot tome, svi su iznenađujuće bili visokih manira, divno obučeni, i posjedovali dobitničku ličnost. Učinili su sve da se osjećamo kao da se dugo znamo i kao da smo bili dio te grupe.

Sastanak je sazvan oko 15 minuta nakon našeg dolaska. Bio je vrlo neformalan. Oko dva sata proveli smo u pričama ljudi o njihovim fantastičnim dostignućima koja su postigli radnjama demonskih duhova. Uglavnom su pominjali poslovne transakcije koje su rezultirale velikim profitom za njih zbog njihove sposobnosti vidovitosti i moćne mentalne telepatije (od demonskih duhova) da utiču na ljude u donošenju

odluka koje će biti od koristi duhovima.

Jedan gospodin ispričao je kako je jedan astrolog pomoću proricanja postao savjetnik izvjesnim bogatim ljudima za njihove investicije, postavši i sam bogat. Objasnio je kako je demonski duh bio na njegovoj strani na svim savjetodavnim sjednicama, dajući mu precizne informacije, čujne njemu, ali ne i onome ko je pitao kako i kad treba investirati. On je konstatovao; „Ovi bogati ljudi imaju sredstva za investiranje; ja imam znanje kako da se to isplati.“

Moj prijatelj bio je pod dubokim utiskom onoga što je ovaj čovjek ispričao o svojim uspjesima i pitao da li se ikad brinuo o tome da ne bude prevaren za svoj dio. Njegov odgovor bio je vrlo zanimljiv. „Ja savjetujem za procenat od povraćaja investicije; kao što ste i sami svjesni, astrologija je samo nastup. Ne brinem; moj prijateljski duh se stara za moje blagostanje. Dozvolite mi da to ilustrujem. Jedan par pokušao me je lišiti mog pravičnog dijela u jednoj profitabilnoj transakciji industrijske nekretnine. Pokazali su mi veliki ček i ja sam se osjećao zadovoljno ostvarenim, dok mi moj prijateljski duh nije rekao da ih pitam kad će mi dati preostali iznos od 1.700 dolara, što je bio tačan iznos mog dijela profita u toj investiciji. Žena je prebljedjela, a muž je bio prestrašen. Brzo je objasnio da nijesu imali namjeru da me prevare i da će mi novac biti u rukama u roku od 24 časa.“

Nakon svake od ovih priča o uspjehu, pojedinac bi se uvijek zahvaljivao ili pripisivao zasluge pojedinim duhovima po imenu, a mnogo puta ukazivali su na duhove kao gospodare svog života. Za to kratko vrijeme u koje sam bio upleten sa obožavaocima demona, moja zapažanja na njihova svjedočanstva o tome kako su duhovi radili za njih bila su da su se oni odnosili prema demonskom duhu kao gospodu bogu. Na primjer, jedan je kazao: „Bilo je divno posmatrati ispoljavanje sile gospoda boga Belzebuba u moju korist tog i tog dana.“ Ili jedan drugi je pitao: „Sem, kako si otkako smo se vidjeli posljednji put?“ Odgovor je bio: „Zaista dobro, hvala, bogovi su mi zaista pomogli u životu na

divne načine.“ Ta zapažanja pomogla su mi kasnije kad sam proučavao Riječ Božju da shvatim pravu prirodu velikog sukoba između sila dobra i zla, i u donošenju odluke za Hrista.

Te večeri jedna osoba veoma me impresionirala; bio je to doktor medicine. Ovaj ljekar pričao je o duhovima koji su mu davali velike hipnotičke sposobnosti i iscjeliteljske moći, uključujući sposobnost da ukloni bol i zaustavi krvarenje kod teških povreda. Nakon što je nabrojao neke vrlo fascinantne slučajeve izlječenja ljudi u njegovoj medicinskoj praksi, izvinio se što mora ići u prostoriju za bogoslužjenja rekavši: „Prijatelji, hoćete li me izviniti? Moram ići da izvršim akte posvećenja, kako bi me regenerisao gospod bog Nehušan; zavisim od njegove oživljavajuće moći koja oporavlja i liječi moje pacijente.“

Sastanak je bio u toku oko jedan sat kad je stigao poslednji dolaznik. Pozdravio ga je veliki broj ljudi, oslovljavajući ga sa Šarmeru. „Zdravo, Šarmeru.“ „Kako ste Šarmeru?“ i tako dalje.

Dok smo se vozili natrag kasno te večeri, pitao sam Žorža o njemu. „Šta je sa onim gospodinom dostojanstvenog izgleda koji je došao kasnije? Neki su mu se obraćali kao Šarmeru. Ima li njegovo ime neko posebno značenje?“

„Ima veliko značenje, ali ne mogu vam pričati o njemu sada. Nakon što posjetite nekoliko naših sastanaka i postanete dio grupe, potsjetite me da vam govorim o njemu. On je fascinantna osoba. U stvari, vjeruje se da je među nama najveći šarmer ili hipnotizer koji je ikad hodao ulicama Montreala. Usput, drugovi, uživao sam vidjevši kako vas svi tretiraju ove večeri; veoma mi je prijalo što to vidim. Znajte da smo mi vrlo blisko povezani u grupi; u stvari imao sam poteškoća da dobijem dozvolu da vas dovedem sa sobom na ovaj sastanak. Isprva, ova privilegija bila mi je uskraćena, da bih zatim kroz rad duha savjetnika koji se pokazao našem vođi na odmoru u SAD-u, primio telefonski poziv da je to u redu, i na taj način otvorio se put da nam se pridružite i eventualno postanete članovi našeg društva. Reći ću vam nešto više o tome

jednom u budućnosti.“

Osjećao sam se donekle neugodno kad sam čuo Žorža da govori o meni i planovima koji projektuju izvjesnost da ću postati jedan od njih kao obožavalac demona. Ali Rolan je bio iznimno radostan oko cijele stvari. „Nakon nekoliko posjeta,“ rekao je Žorž, „povešću vas dolje da vidite našu bogoslužbenu prostoriju; mislim da ćete otkriti da je vrlo impresivna. Međutim, neće vam biti moguće da posjetite prostorije za obožavanje bogova dok ne bude prisutan satanski sveštenik, i tek nakon što primite odobrenje od duhova.“

Ovo se ostvarilo tri sedmice kasnije. U ovom trenutku mislim da je neophodno jedno objašnjenje koje se tiče kuće za službu bogovima. Ovo se sve događalo u jednoj privatnoj kući, luksuznoj vili u Montrealu, Kanada. Te večeri dok smo bili na glavnom spratu mogli smo čuti slabišni zvuk koji je dolazio iz prizemlja i veoma podsjećao na vrstu muzike i mantranje što koriste ljudi u Indiji u njihovim vjerskim službama. Svaki čas neki ljudi bi silazili niz stepenice, vraćajući se oko 30 minuta kasnije. Sve te aktivnosti podstakle su Žorža da se nagne prema meni dok smo sjedili na sofi i tiho prozbori: „Naša prostorija za bogosluženje je na donjem spratu, pričaću ti o tome kad odemo večeras.“

Što se tiče Šarmera, moralo je proći oko šest sedmica nakon što smo tog čovjeka sreli prvi put kada sam jedne večeri dok smo se vraćali kući zamolio Žorža da nam kaže nešto o njemu. „Oh, da,“ bio je njegov odgovor. „Trebalo bi da saslušate o tom fascinantnom čovjeku. Ali prvo htio bih da vam skrenem pažnju na činjenicu da smo mi, uopšteno govoreći, grupa građana koja se kreće u okvirima zakona. Ne znam ni jednog od nas koji ne bi dao i košulju s leđa da pomogne nekome. I mi se zaista nikad ne koristimo prednošću nad ljudima sa moćima koje prenose na nas duhovi. Ali u slučaju Šarmera, tja, on je donekle drugačiji od nas ostalih. Izgleda da ima neku slabost u svom karakteru, i zbog toga je koristio svoju veliku hipnotičku moć ili dar na način na koji nije

trebalo. Moram reći da je za kraće vrijeme izgubio svoj osjećaj za prava.

On je vrlo oštrouman poslovni čovjek, posjeduje dva noćna kluba i izvanredno radi. I kao što sam kazao ranije, on je moćan hipnotizer; on može staviti osobu pod svoje čini ili hipnotički trans za manje od deset sekundi ako on ili ona pristanu da ga gledaju pravo u oči i opuste svoje metalne aktivnosti nekoliko sekundi; ili drugim riječima, prestanu da misle o nečemu na kraće vrijeme. Pošto ima dva noćna kluba, ima puno posla sa ljudima iz šou-biznisa koji dolaze i odlaze. Najveći broj grupa ostaje zbog angažmana između četiri do šest sedmica, a zatim prelaze na drugo područje. Postali smo svjesni da se neke od grupa raspadaju ili gube jednog od svojih članova nakon izvedbe u jednom od njegovih klubova. I nestali su uvijek bili ženskog roda. Prije oko šest mjeseci, montrealско odjeljenje za borbu protiv poroka napravilo je raciju u elitnim javnim kućama, gdje su nađene sve te djevojke koje su ranije bile zabavljačice u noćnom klubu i radile za njega.

„Vidite,“ nastavio je Žorž, „te djevojke se ne bi nikad našle u situaciji u kojoj su bile da nijesu pristale da ih neko hipnotiše; ta osoba nikad od tada nadalje ne može odbiti moć hipnotizera.“ Onda je on izjavio nešto što sam zauvijek zapamtio. „Posthipnotičke sugestije,“ rekao je Žorž, „sprovode se u životu neke osobe pomoću sile duha, koji u stvarnosti posjeduje i kontroliše um te osobe, a time i veliki broj akcija u njenom životu.“

Bio sam na prednjem sicu sa Žoržom, i kad nam je ovo ispričao na mom licu mora da se vidjela nevjerica, zato što me je pogledao i rekao: „Izgleda da mi ne vjeruješ, Rože, ali ono što ti pričam je činjenično stanje do najsitnijeg detalja. Ovo što govorim nije dječija igra, već ozbiljan biznis. Duh u stvari može učiniti da određena osoba obavlja izvjesne akcije u svom ponašanju sa velikim uživanjem koje bi u prošlosti on ili ona odbili sa užasom.“

Bio sam toliko impresioniran onim što nam je Žorž pričao i veoma

iznenađen nad otkrićem da demonski duhovi mogu kontrolisati ljude kroz hipnotizam, kao i izjavom da je toliko mnogo dobra učinjeno za ljude kroz praktikovanje te nauke. „U pravu si,“ rekao je Žorž. „Duhovi su pomogli u životima mnogih ljudi kroz to sredstvo, i čineći tako napravili ih zavisnim o stalnoj podršci sile duha, koja će ih u isto vrijeme utvrditi kao stalne članove gospodarevog carstva. Čudesno je što duhovi mogu tako djelotvorno raditi u životima miliona a da ne budu primijećeni. Stoga, vrlo je važno da svaki hipnotizer, tj. svako ko se okoristio od duhova u primanju te sposobnosti, tog dara, koristi isti uz veliku diskreciju i izbjegavanje dovođenja na loš glas tog velikog dara.“

Glava 6

Prostorija za obožavanje bogova

Bila je to naša treća posjeta skupini obožavaoca demona. „Večeras“, rekao je Žorž, „biće prisutan naš vođa [satanski sveštenik], koji se upravo vratio s puta u Sjedinjene Države.“ On je bio sasvim siguran da će nam sveštenik biti naklonjen, i bez sumnje nas povesti da posjetimo prostoriju za obožavanje bogova.

Kad smo ušli, upoznali smo se s par ljudi koje nijesmo znali ranije, i onda počeli razgovor sa nekoliko osoba koje su došle da nam požele dobro večer. Nedugo zatim, sveštenik je ušao, i kad se rukovao sa ljudima i prozborio par riječi s njima, lagano je krenuo u našem pravcu. Kad je stigao do nas, Žorž je rekao: „Velečasni, htio bih vas upoznati s parom fine gospode,“ da bi nas zatim predstavio. Časkali smo sa vođom neko vrijeme, tokom kojeg nas je obojicu iznenadio nekim stvarima koje je rekao. Na primjer, kad je Žorž pomenuo da smo bili u trgovačkoj mornarici, sveštenik je pokrenuo razgovor i proširio ga pomevši imena brodova na kojima smo bili, plus par detalja poznatih samo nama. Moram priznati da je to ostavilo veliki utisak na nas. Zatim se izvinio, i napomenuo da bi cijenio kratak razgovor sa nama prije nego se ovo večer završi.

Ne samo da smo bili impresionirani onim što je rekao, već samo njegovo prisustvo odražavalo je zagonetnost. Njegove prodorne oči, ćelava glava, duboki mukli glas, praćen tu i tamo cerekanjem dok je govorio, da ne pominjemo njegovu fizičku građu i veličinu koja je bila impresivna. Da bih prenio sliku o njemu, reći ću da je u poređenju bio visok kao pokojni general Šarl de Gol.

Nakon vrlo duge sjednice sa svjedočanstvima o bogovima, sveštenik nam se opet pridružio u prijateljskom razgovoru. Informisao nas je

da su ga duhovi upoznali sa mnogim stvarima vezano za nas, i pokazali želju da nam pomognu darujući nas velikim darovima. Kad je većina ljudi otišla, pozvao nas je da posjetimo prostoriju za službu bogovima. Da bi se bolje shvatilo zpanjujuće i gotovo šokantno otkrivenje koje sam uskoro trebao primiti, mislim da je neophodno da kažem nešto o mentalnoj slici mog katoličkog vaspitanja koja se učvrstila u mom umu vezano za đavola i njegove pale anđele.

Kao dijete, učen sam da su đavo i njegovi anđeli u paklu, u središtu zemlje, i da prisustvuju beskrajnom zadatku nametanja različitih vrsta muka na duše ljudi koji su umrli u stanju smrtnog grijeha. Nama djeci demoni su predstavljani kao polu ljudi polu životinje sa rogovima i kopitama, kako bljuvaju vatru. Kad sam odrastao do mladičke dobi, smatrao sam da je cijela ta ideja tako komična da je najvjerojatnije bila izmišljotina nekog hiperaktivnog uma iz prošlih vjekova, u želji da iskoristi sujevjerne i neobrazovane ljude. Dovodio sam u pitanje postojanje takvih bića kao đavo i njegovi anđeli.

Spustili smo se stepenicama u vrlo veliku prostoriju, ukusno namještenu, bez sumnje rad veoma vještih dizajnera i dekoratera za enterijer. Od poda koji je mazio stopala, do lagane muzike koja je dopirala do ušiju, sve je bilo namijenjeno da fascinira čula. Ali iznad svega što privlači pažnju, vjerujem da je mnoštvo radova ulja na platnu najviše privuklo moju pažnju. Moralo je biti oko 75 slika, od kojih je 48 bilo veličine 75 cm, koje su visile na zidovima.

Satanski sveštenik je napomenuo da ako imamo nekih pitanja, rado će na njih odgovoriti. Tako sam ja rekao: „Ko su ove osobe plemenitog izgleda portretisane na slikama?“

On je odgovorio ovim riječima: „Ta bića plemenitog izgleda su bogovi o kojima ste slušali ljude kako pričaju na sjednici za svjedočanstva. Oni su glavni savjetnici, koji vladaju legionima duhova. Oni su se materijalizovali, bili fotografisani, i onda su im izrađene slike. Oni zaslužuju veliku čast; zbog toga se ispod svake slike nalazi mali oltar gdje ljudi

mogu izražavati svoju odanost, paliti svijeće, tamjan, i obavljati rituale koje traže duhovi.“

Dok smo se lagano kretali, došli smo do jednog oltara na kojem je stajala motka sa zmijom omotanom oko nje načinjenom od mesinga. Sveštenik je napomenuo da je ovaj oltar posvećen bogu Nehuštanu, čija sila je tako čudesno djelovala preko ljekara čije svjedočanstvo smo čuli ranije. Sledeći komentar od sveštenika koji me u to vrijeme nije posebno impresionirao, ali je dobio veliko značenje kad sam postao proučavalac Biblije, bila su velika čuda vršena preko boga od bakra za djecu Izraelovu dok su kadili pred bakarnom zmijom koju je Mojsije napravio nekoliko vjekova ranije (2. Carevima 18:4).

Na kraju prostorije bio je vrlo veliki oltar sa slikom u prirodnoj veličini osobe veličanstvenog izgleda iznad njega. Moj prijatelj je upitao: „Kome je ovaj oltar posvećen?“ Sveštenik je odgovorio: „Posvećen je gospodaru svih nas.“ Zatim sam ja rekao: „Kako ga zovete?“ Njegovo lice je dobilo ponosan izraz kada je rekao: „bog sa nama.“

Ovo se odnosilo na palog Lucifera. Danas, kad se sjetim te slike, gdje sam stajao mnogo puta diveći joj se u periodu od tri mjeseca, moram kazati da je osoba na portretu imala karakteristike koje odražavaju superiorni intelekt, visoko čelo, prodorne oči, način na koji je stojao, ta poza odavala je utisak osobe od akcije, koja posjeduje dostojanstvo velikog generala.

Odgovor satanskog sveštenika na moje pitanje nije bio ono što sam očekivao, i nije bio uistinu jasan. Misli su mi navrle na um. *Ovo se sigurno ne odnosi na Isusa Hrista. Ne, ne, ne može biti. Ali može li biti da on primjenjuje to ime za gospodara demonskih duhova? Moglo bi biti. Vjerujem da je to mislio.* Tako sam upitao: „Da li ste mislili da je ova slika stvarno obličje Sotone?“

Njegov odgovor bio je impresivan. „Da, jeste, i vi se vjerovatno čudite gdje je nestala gnusoba sa životinjskim karakteristikama.“ Zacere-

kao se i dodao između cerekanja: „Oprostite što mi je ovo malo smiješno. Molim vas vjerujte mi, ne smijem se vama, gospodo, i vašem zbunjenom stanju uma. U stvari uživam i zabavlja me misao da su demonski duhovi bili tako pametni u prikriivanju svog pravog identiteta, da čak i u ovom dobu naučnog napretka i velikog znanja, ogromna većina hrišćana i dalje vjeruje u teoriju ‘rogovi i kopita’.“

Zatim se njegov izraz lica promijenio odražavajući duboko zanimanje kad je rekao: „Od najsvečanije je važnosti danas da se dolazeća generacija navede da vjeruje da gospodar i njegovi duhovi u stvarnosti ne postoje; jer samo na ovaj način oni će biti u stanju da uspješno vladaju stanovnicima ove planete u decenijama koje su pred nama. Za njih je to od najveće važnosti u pogledu istorije čovjeka.“ Zatim se njegov izraz lica promijenio kao da projektuje osjećaj povjerljivosti kad je rekao: „Ne postoji ništa intrigantnije za duhove nego da smišljaju načine kako da navedu ljudska bića da se kreću u smjeru koji će ih učiniti članovima Sotoninog budućeg carstva.“

Lagano smo produžili, posmatrajući razne oltare i slike, uz objašnjenja visokog sveštenika da su demonski duhovi u stvarnosti specijalisti u različitim poljima aktivnosti; oni iza sebe imaju iskustvo koje se mjeri u milenijumima. Oni su uključeni u žestoku borbu za kontrolu umova ljudi protiv sila odozgo. Kad je moj prijatelj upitao zašto demoni ulažu toliko puno napora u obmanjivanju čovječanstva, sveštenik je dao jedinstven odgovor.

On je konstatovao da svako ko se diskvalifikuje da ne bude član Hristovog članstva, automatski postaje član Sotoninog velikog carstva, koje će on ubrzo uspostaviti na zemlji. Oni koji su otišli u grob dok su bili vođeni duhom Sotone, on će jednog vratiti u život. „Hrist i njegovi sledbenici,“ rekao je, „namjeravaju da okončaju veliki sukob između dvaju velikih sila spuštajući vatru sa neba na nas, ali to nas neće povrijediti zato što su demonski duhovi sada u stanju kontrolisati vatru tako da nema silu da sprži ljude.“ Dodao je: „Ako sumnjate u ovo što

govorim, pođite u Indiju ili druga područja u svijetu gdje se crna magija praktikuje kao nauka, i vidjećete ljude koji hodaju po prostirkama od užarenog ugljenvlja a da čak ne opale ni dlake na svojim nogama.“

Kad smo napustili bogoslužbenu prostoriju, iznio sam činjenicu da sam u stvari bio u velikoj zabuni u pogledu Sotone i njegovih anđela, i da bih cijenio svaku dodatnu informaciju koja bi mogla učvrstiti ono što je izgledalo da je realnost o ovom predmetu, nasuprot učenju mog katoličkog odgoja, da su Sotona i njegovi anđeli u paklu sa dušama ljudi koji su umrli u stanju smrtnog grijeha. Satanski sveštenik se složio da nađemo vrijeme kako bi nam pružio ono što je on nazivao pravom slikom stvari. Ušao je u to na ovaj način.

„Gospodo, shvatam da je vaša posjeta bogoslužbenoj prostoriji pokrenula pitanja u vašim umovima na koja se mora odgovoriti odmah. Prvo, dozvolite da vam kažem da smo mi, članovi našeg tajnog društva ovdje u Montrealu, elita obožavaoca duhova. Kad se veliki sukob između sila odozgo i sila našeg velikog gospodara završi, i naše carstvo trajno uspostavi na ovoj planeti, daće nam se položaji od velikog autoriteta i vlasti. Bićemo bogato nagrađeni što smo svojevrijeme stali na stranu onog što sada izgleda gubitnički, ako shvatate što mislim.

Naš veliki gospodar [Sotona] milenijima ranije imao je jurisdikciju nad nemjerljivim brojem bića u prostranstvu univerzuma. Pogrešno je shvaćen, i bio prisiljen da napusti svoj djelokrug zajedno sa drugim duhovima koji su saosjećali sa njim. Stanovnici ove planete dočekali su dobrodošlicom našeg gospodara sa ljubaznim razumijevanjem. I zbog svog nadmoćnog intelekta, on je bio u stanju da postane zakoniti vlasnik ove planete, navevši prvobitne vlasnike da se liše svog prava na nju, jer su povjerovali u nešto što je on rekao što u stvarnosti nije bilo činjenično. Neki ljudi ovo mogu nazvati obmanom, ali u stvarnosti to je slijedenje zakona samopreživljavanja, koje je prirodni instinkt svih velikih vođa.

Nakon što je postalo poznato da će veliki rival Hrist doći na ovu planetu, uzevši prirodu čovjeka, da privuče sve ljude k sebi, naš gospodar i njegovi glavni savjetnici odlučili su da slijede strategiju sličnu onoj koja im je omogućila da steknu svoj novi posjed. Ovaj kurs akcije zahtijevao je veliku marljivost od strane svih demonskih duhova, u savjetovanju ljudi da vode svoje živote na način koji će ih diskvalifikovati da ne postanu članovi Hristovog carstva. Zadatak duhova bio je da navedu ljude da vode svoje živote slušajući svoja osjećanja, umjesto riječi Hrista i njegovih proroka. Nije bilo sigurnijeg načina na koji su demoni mogli steći kontrolu nad ljudskim životima a da to oni ne shvate od toga. Na ovaj način, duhovi su mogli sugerisati svakovrsna pogrešna učenja i ideje, a ljudski rod ih spremno prihvatati, zato što im je to davalo osjećaj siline, bez obzira šta drugi govorili.“

Dotle mi je postalo jasno da su svi moji preci bili žrtve bezdušnih bića. Visoki sveštenik, sa licem koje je zračilo osjećajem velike ushićenosti onim što nam je upravo ispričao, zatražio je dozvolu za nekoliko dodatnih minuta našeg vremena da ilustruje ono o čemu je govorio. Uvjeravajući ga da je naš najdublji interes u onome na šta nam je upravo bila skrenuta pažnja, i u našu želju da saznamo više o aktivnostima demonskih duhova, on je nastavio svoje izlaganje.

„Prisjetimo se, gospodo, Solomona, cara Izraela, koji je bio obdaren velikom mudrošću, i privukao pažnju svih velikih vladara na zemlji. U isto vrijeme, naš veliki gospodar postao je vrlo zabrinut što Solomon privlači svu tu pažnju i odlučio da vrhunskim naporom stavi pod kontrolu cijeli svijet. Dotle, on je uspio u uspostavljanju idolatrije u svim krajevima svijeta, osim u izraelskoj naciji. Tako je odlučeno da određeni zli savjetnici [zli duhovi] ulože svoje napore da prvo navedu Solomona da misli visoko o sebi. Drugo, trebalo ga je navesti na snažan osjećaj da bi bilo u najboljem interesu nacije da stupi u savez sa okolnim paganskim narodima, premda su ga mnoge starješine njegovog naroda savjetovale da ne čini tako.

Nema potrebe da kažem ništa više, ali je plan našeg gospodara postigao ogroman uspjeh; i kad je došao dan da se Solomonovim primjerom djeca Izraelova navedu da služe Aštaroti, boginji Sidonaca, Hemosu, bogu Moavaca, i Melhomu, bogu djece Amonove [imena koja sam prepoznao u bliskoj budućnosti dok sam čitao Bibliju, 1. Carevima 11:33], kad su pali ničice pred idolima koji predstavljaju demonske duhove, naš gospodar je mislio da je njegov trijumf potpun. Postigao je svoj veliki cilj; cijeli svijet bio je u stvarnosti pod njegovom komandom.

Gospodo, vjerujem da ste do sada shvatili gospodarevu veliku mudrost i pamet u prikrivanju njegovog pravog identiteta, čime je osigurao za sebe i svoje posvećene agente da njihova marljivost bude nagrađena jednog dana gledajući generacije stanovnika zemlje kako stoje pred njim u poniznoj poslušnosti, priznajući da je njihov gospodar u stvarnosti veliki bog.“

„Veliki gospodar,“ nastavio je on, „ne prepušta ništa slučaju. Sa dobro razvijenim planovima i velikom pažnjom, on postavlja svoje zamke za zarobljavanje umova miliona najmudrijih smrtnika i tako osigurava njihovu odanost u ovom sadašnjem životu i za vječnost.“

Ustreptao od entuzijazma za Sotonin cilj, čovjek je nastavio da nam priča o onome što je nazvao najčudesnijom skupštinom duhovnih bića koja je ikad sazvana na jednom mjestu na licu ove planete.

„Početkom osamnaestog vijeka,“ rekao je on, „Sotona i njegovi duhovi savjetnici održali su veliki generalni savjet da se pripreme za industrijsko doba koje je uskoro trebalo nastupiti u svijetu. Sotona je prevideo da će odmah zatim uslijediti doba naučnih otkrića i intelektualnog prosvjetljenja. To će biti uvod u vrijeme kraja, završetka borbe između sila dobra i zla.

Pošto je Sotona proučavao biblijska proročanstva, on je razumio značenje teksta u Danilu 12:4 koji opisuje vrijeme kraja: ‘mnogi će pretraživati i znanje će se umnožiti.’ On je prepoznao da je to idealno

vrijeme za odvajanje ljudi od njihovog Stvoritelja, čime bi naveo zemaljsko mnoštvo u propast. To je nudilo siguran način za izgradnju njegovog dolazećeg carstva do te mjere da bi samo mali broj ljudi ostao da napusti ovu planetu kad Hrist dođe po njih u tajnom vaznesenju na svršetku hrišćanske ere.“

Osvrnuvši se na to, sveštenik se hvalisao da se Hrist neće zaista vratiti na Zemlju u sili i slavi, već se odreći svih prava na ovu planetu, priznavši da je ona legalno i pravično Sotonina. „Zatim će veliki gospodar vaskrsnuti naš narod iz njihovih grobova i ovdje uspostaviti svoje beskrajno carstvo.“

„Nakon dugog razmatranja,“ rekao je on, vraćajući se na predmet Sotoninog generalnog savjeta, „sabor je završen nakon što su proizvedeni planovi za obmane koje će diskvalifikovati ogroman broj ljudi iz Hristovog carstva. Oni će tada automatski postati dio Sotoninog carstva. Izvršni odbor usvojio je trodjelni plan.“

Prvi dio odnosio se na sticanje potpune kontrole nad ljudima preko uvođenja hipnotizma kao nove i korisne nauke. „Ljudi velikog znanja,“ objašnjavao je sveštenik, „pod upravom prijateljskih duhova, neprekidno će širiti nauku o besmrtnoj duši uzrokujući da ljudi pod njihovim hipnotičkim uticajem pričaju o navodnom povratku u svoje pređašnje živote. Takvi pojedinci će živopisno opisivati istorijske događaje o kojima inače ništa ne znaju kad nijesu u transu.“

I kao dodatak sili obmane,“ nastavio je spiritistički sveštenik, „povremeno će duhovi uzrokovati da hipnotisana osoba tečno govori strani jezik koji on ili ona prethodno nije znala. To će pomoći Sotoni da dehristijanizuje Zapadni svijet kroz aveniju misticizma.“

Treći dio Sotoninog plana odnosio se na uništenje Biblije bez njenog stvarnog iskorjenjivanja. Sotona je namjeravao istisnuti misao o Bogu iz umova miliona kroz teoriju evolucije.

Sveštenik je tvrdio da je Sotona odabrao pojedince velikog intelekta

da sprovede svoj plan. „On je izabrao jednog austrijskog ljekara po imenu Franc Mesmer da pretvori hipnotizam od okultne igračke u novu nauku. Mesmer je stvorio novu teoriju zvanu životinjski magnetizam. Duhovi su ga naveli da vjeruje da misteriozni fluid prodire u ljudsko tijelo i omogućava izvjesnim osobama da imaju snažan uticaj na druge.

Do vremena kad je on umro 1815. godine, hipnotizam kao sredstvo za anesteziju počeo je sticati auru uvažavanja među mnogim evropskim ljekarima. Oni su otkrili da njihova medicinska praksa sada izgleda učinkovitije nego ikada ranije.“

Napravivši pauzu, sa velikim osmjehom na licu, sveštenik je dodao: „Oni nijesu imali pojma da su u stvari bili ispunjeni energijom prijateljskih duhova.

Sotonin plan da uništi Bibliju bez stvarnog oslobađanja od nje bio je najpametnija stvar za koju sam ikada čuo,“ smijao se on. „Čarls Darwin, rođen 1809, i Tomas Henri Haksli, rođen 1825, obojica su se našli pod uticajem duhova u ranoj dobi zato što su medicinski doktori koristili hipnotizam kao oblik anestezije. Duhovi su odlučili da kad to dvoje djece odraste, oni će biti oruđa za razvijanje religije koju poznajemo kao teoriju evolucije. Povezujući je sa naučnom revolucijom koja će provaliti u svijet, najveći broj ljudi nikad čak neće ni primijetiti da je to bila religija – religija koja je prešla granice svih denominacija i čak uhvatila nereligiozne.“

Na moje šokantno zaprepašćenje, sveštenik je zatim ustvrdio da je svako ko podučava teoriju evolucije propovjednik tog velikog religijskog sistema, i takav pojedinac će primiti naročito pomazanje od samog Sotone. Sotona mu daje veliku silu da podstiče duhovno sljepilo, da ubjeđuje i da obraća. U stvari, on toliko visoko cijeni te ljude da im dodjeljuje posebnu pratnju anđela koji im se pridružuju u njihovom životu. To je najveća čast koju Sotona može podariti nekoj osobi u prisustvu galaksije.“

Sveštenik je objasnio da su Sotona i njegovi savjetnici zaključili da

bi mogli iskoristiti teoriju evolucije da unište sam temelj Biblije. „Oni bi je mogli okrenuti protiv sedmice Stvaranja, Pada i Plana iskupljenja. Ovdje su interesi bili tako veliki da su nam duhovi ispričali kako je sam Sotona obučavao Čarlsa Darvina u postavljanju principa njegovog naučnog koncepta.“

Sa očiglednim ponosom, sveštenik je potom objasnio kako duhovi mogu uzeti neku osobu koja izgleda beznačajno i podići je na položaje od slave i ugleda. Ime takve osobe može čak postati besmrtno. „Dobar je primjer,“ rekao je on, „Tomas Henri Haksli, koji je bio, dok duhovi nijesu intervenisali, obični vojni ljekar u britanskoj mornarici. Oni su ga osposobili da postane poznati zoolog, predavač i pisac. On je postigao čuda učinivši da Darwinova teorija postane prihvatljiva javnosti, i čak uveo ideju da je čovjek potomak majmuna.“

„Budući da sam nekad bio katolički sveštenik,“ zaključio je naš vodič, „kažem da je nemoguće da neko vjeruje u biblijsku sedmicu Stvaranja, Pad i Plan iskupljenja, a istovremeno drži teoriju evolucije. Takav bučkuriš ideja morao bi biti najveći oblik bogohuljenja poznat Stvoritelju.“ (Uzged, treba napomenuti da ovo društvo spiritista nikad nije pominjalo Boga kao takvog, već uvijek kao Stvoritelja. Oni su govorili samo o Sotoni i njegovim anđelima kao bogovima.)

Dotle me nešto zbunjivalo. „Kako iko na svijetu može smatrati teoriju evolucije religijskim učenjem?“ upitao sam. „Svako zna da je to samo teorija, nešto što se pretpostavlja zato što se čini najbolji način objašnjenja kako se život pojavio i započeo na zemlji.“

Oči tog čovjeka zacaklile su dodatnim uzbuđenjem dok je odgovarao: „Religijsko učenje je sve što dovodi osobu bliže njenom bogu. To može biti koncept, aktivnost, ili čak nešto što može izgledati potpuno nevezano za religiju. Ali ako to služi promociji ideala Sotone, velikog boga ovog svijeta, to je uistinu religijsko učenje u najpunijem smislu te riječi. U stvari, dobio sam ovu definiciju direktno od jednog duha savjetnika.“

Nakon što sam prihvatio Isusa kao svog Spasitelja, počeo sam proučavati Bibliju da vidim kako vjerovanje u evoluciju može diskvalifikovati čovjeka iz Božjeg carstva. Počeo sam shvatati zašto dok sam razmatrao Isusove riječi o huli na Svetog Duha (vidi Mat. 12:31, 32).

Vidite, kad neko izjavi da više ne vjeruje u Božje stvaranje, da ne možemo ozbiljno uzeti koncept o Padu ljudskog roda, i da su ljudska bića samo malo iznad visoko evoluiranih životinja, tada ta osoba u vrlo stvarnom smislu optužuje Svetog Duha da je lažljivi duh. Pošto je Biblija pisana pod direktnim nadahnućem Svetog Duha, on ili ona mu pripisuju nevjerodostojnost.

Saslušavši taj izvještaj od satanskog sveštenika, zaista smo bili impresionirani Sotoninom mudrošću i pameću; i sasvim nova mentalna slika vječnih realnosti počela se oblikovati u mom umu. Ali ono što mi je tada bilo nepoznato je da će Hrist, Gospod slave, uskoro presjeći moj put i privući mi pažnju, ponudivši mi pravo otkrivenje vječnih realnosti kroz proučavanje Biblije sa jednim mladim čovjekom, što će rezultirati u svršavanju dvadeset osam biblijskih proučavanja u kratkom vremenskom periodu od jedne sedmice.

Nakon što smo još neko vrijeme razgovarali, satanski sveštenik je dodao: „Imate li još nekih pitanja, gospodo?“ Dok smo gledali sliku palog heruvima, primijetio sam da je Sotonin oltar izgledao kao da je od jednog bloka mermera, oko 270 cm dužine, 90 cm visine i 70 cm širine.

Morao sam pitati: „Gospodarev oltar izgleda kao da je od jednog bloka mermera; ako je tako, da li bi ste nam objasnili kako je nešto tako teško dopremljeno na donji sprat?“

Sveštenik se nasmijao i rekao: „Dobro zapažate, gospodine Morno; ili može biti da vam je gospodar impresionirao um za takvo zapažanje kako bi vam mogao otkriti svoju veliku moć. Usput, mladići, rečeno mi je od jednog duha savjetnika da gospodar ima posebnu namjeru za živote vas obojice. Zato dozvolite da vam ispričam o moćima duhova. Ali prvo, smeta li vam da zapalim cigaru?“

Ne uopšte, gospodine, slobodno,“ bio je naš odgovor. U to vrijeme sjedili smo na sofama pored duplih prozora, kroz koje se pružao prekrasni pogled na grad koji se kupao u moru svjetlosti. Imao sam utisak da je sveštenik vrlo uživao pričajući nam o glavnom interesu njegovog života – radu demonskih duhova – a imali smo vremena da ga slušamo.

„Gospodarev oltar prenesen je na sadašnju lokaciju na isti način i istom silom koju su koristili druidski sveštenici vjekovima ranije za podizanje strukture Stounhendža; silom duhova, ili drugim riječima, to je urađeno pomoću procesa levitacije. Kao svešteniku, dato mi je otkriće od duhova o velikim postignućima druidskih sveštenika među Keltima u Francuskoj, Engleskoj i Irskoj prije više od dvadeset osam vjekova. Pokazano mi je da su u ponoćnim satima, pri svjetlosti punog mjeseca, Druidi bili u stanju prebacivati kamene blokove koji su težili čak 28 tona levitacijom na precizne položaje, i tako su podizali svoja mjesta za bogoslužje.“ Zatim je povukao nekoliko dimova iz svoje čerčil cigare, naslonio se i nastavio svoje izlaganje.

„Kad sam postao svjestan njihovih dostignuća, osjećao sam da ista privilegija pripada i meni da radim i uživam u tome. Upoznao sam ljude sa svojim namjerama da gospodaru damo znak naše privrženosti u prekrasnom oltaru. Osjećali su da ako imam vjere da duhovi vide da bi se oltar postavio na određeno mjesto, oni bi se pobrinuli o transportnim troškovima do zadnjeg ulaza na mjesto bogoslužja. Bez oklijevanja, rekao sam im da naprave porudžbinu za oltar načinjen od bijelog karara mermera, jer ništa nije suviše dobro za gospodara.

Iz iskustva znam da je moć duhova bezgranična kad se tiče rada za one koji vjeruju gospodaru na riječ. I moja vjera bila je bogato nagrađena kad su prvog sata 1. novembra te godine tokom naše službe ponoćne molitve bogovi obavili veliki zadatak prenošenja oltara putem levitacije, koji je lagano počinuo na svoju sadašnju lokaciju.

Usput, gospodo, bili ste veoma počašćeni večeras, i ako možda niste bili svjesni toga. Dok smo stajali pored gospodarevog oltara

posmatrajući tu divnu sliku, koja je u stvari samo blijedi izraz njegove ljepote i slave, gospodar mi se ukazao i stajao kod zadnjeg kraja oltara oko tri minuta, slušajući naš razgovor. Stoga sam predložio da se poklonimo na način kako smo učinili. Vaša saglasnost sa mojim zahtjevom i to što ste uradili donijeli su veliku radost gospodarevom srcu koja se ne može iskazati.

Možda vas može zanimati da gospodarevo prisustvo nije posvjedočeno među nama koliko je meni poznato skoro tri mjeseca, zato što se Ujedinjenim Nacijama kroje planovi za mir za zemaljske narode, što zahtijeva gospodarevu nepodijeljenu pažnju; zadatak koji se ne usuđuje povjeriti vođstvu ili bilo kom drugom. Mir na zemlji nije u najboljem interesu za gospodarevo carstvo, te stoga on ima ogromni zadatak naimenovanja svojim legionima duhova agenata raznih kurseva akcija koje oni moraju slijediti da bi pomeli i uzburkali lična osjećanja među zemaljskim vođama. Na taj način, problemi će se neprekidno javljati, što će ih tjerati da traže rješenja za svoje poteškoće.“

Sve što sam čuo bilo mi je interesantno, ali jedna tačka stajala je iznad svih ostalih: izjava da je Sotonina slika bila samo blijedi odraz njegove ljepote i slave. Zato sam odlučio da predočim ovo svešteniku kako bi rekao nešto više. Koristeći terminologiju za koju sam mislio da je ispravna u to vrijeme, upitao sam: „Velečasni, da li bi ste bili dovoljno ljubazni da pojasnite jednu izjavu koju ste dali; siguran sam da nijesam shvatio puno značenje onoga što ste mislili da prenesete u naše umove.“ Zatim sam ponovio njegovu izjavu i čekao na odgovor.

„Da, prijatelji, slika gospodara je samo blijedi izraz njegove ljepote i slave. Kad se duh materijalizuje, on se lišava ljepote i slave koju posjeduje u prirodnom stanju svog bića. Ako bi duh želio da se pokaže vidljiv upravo sada, a da nas ne zaštiti od svoje svjetlosti, ne bismo ga mogli gledati da ne povrijedimo oči. Na primjer, dok sam bio na svom nedavnom odmoru u SAD, glavni savjetnik mi se pokazao u hotelskoj sobi u

Čikagu sa hitnom porukom da je osoba koju sam ovdje ostavio na dužnosti bila na putu da upropasti sav rad duhova koji su vas doveli u dodir sa našim društvom, o čemu ću vam nešto više kazati u bliskoj budućnosti. Njegova svjetlost bila je tako zaslepljujuća da ga nijesam mogao gledati. Nakon što mi je dao neke savjete, otišao je, ali šok od svjetlosti za moje oči onemogućio mi je ispravan vid za oko 30 minuta. Nekoliko minuta kasnije, pokušao sam da telefoniram ali nijesam mogao razabrati brojeve na brojčaniku; morao sam da okrenem operatera i zatražim pomoć.“

Rolan i ja bili smo veoma impresionirani svim što smo čuli u vezi sa takozvanom prostorijom za obožavanje bogova. Još malo smo razgovarali sa sveštenikom, koji nam je pojasnio mnoge tačke u pogledu službe demonima. I prije odlaska te večeri zakleli smo se na tajnost o onome što smo vidjeli i čuli. Visoki sveštenik je izgovarao riječi zakletve, koje smo dijelom ponavljali za njim, a pakt smo zapečatili polaganjem uštípka tamjana u prahu lagano iznad plamena crne svijeće, što je proizvelo intenzivno gorenje i ispunilo prostoriju bogatom aromom.

Postali smo svjesni da je potpuna šutnja prema spoljnjem svijetu moranje kako bi izbjegli nezadovoljstvo duhova nad nama. S druge strane, naše udovoljavanje duhovima rezultiralo bi mnogim koristima za nas same, kao što ću navesti kasnije.

Nakon povratka u svoj stan, otkrio sam da ne mogu zaspati cijele noći. Nijesam mogao odvratiti misli od prostorije za bogoslužnje koju smo posjetili. Imao sam poteškoća da se prilagodim misli da Sotona i njegovi anđeli zaista postoje i da su u stvarnosti divna bića, a ne gnusne kreature. Moje katoličko vaspitanje toliko mi je izvitoperilo um od stvarnosti da kad sam se susreo sa istinom, imao sam poteškoća da je prihvatim. Prošlo je oko dva mjeseca, tokom kojih sam bio svjedok mnogih natprirodnih manifestacija sile duhova prije nego sam prihvatio pale anđele onakvima kakvi jesu, kao divna super inteligentna bića.

Glava 7

Duhovi u akciji

Okolo dvije ili tri sedmice nakon posjete prostoriji za bogoslužje, imao sam još jednu priliku da razgovaram sa visokim sveštenikom o Sotoni i njegovim anđelima. Pomenuo sam mu da sam očekivao da ću sresti grupu osoba grubog izgleda prije mog prvog sastanka sa njima. On se nasmijao, malo zacerekao, i rekao: „Obožavaoci duhova, kao članovi svakog društva, razlikuju se u mentalitetu, sviđanjima i nesviđanjima, i sl. U zavisnosti o nacionalnoj kulturi ljudi u velikoj mjeri, zavisi i vođstvo duhova.⁵ U vremenu koje dolazi, dok budete putovali po svijetu, primijetićete da je nepismenost među ljudima velika, i preovlađuje sujeverje, a zatim da se upražnjavaju najizopačeniji oblici bogoslužja. U takvim slučajevima duhovi uživaju da vode ljude na taj način, zato što znaju da to povređuje njihovog velikog rivala Hrista koji je tvrdio da kad on bude podignut sa zemlje, sve ljude će privući k sebi. Oni su mu dokazali da griješi tokom vjekova bezbroj puta, i nalazili uživanje čineći tako svaki dan. Milioni i milioni su otišli u grob a da su jedva čuli njegovo ime, ili ga uopšte vjerovali.“

Dok je sveštenik objašnjavao o intenzitetu rada demonskih duhova u životima ljudi, mogu reći da su njegove emocije bile veoma uključene u ono što je govorio. Ustao je iza svog stola i počeo koračati po podu dok je pričao. Prekrstio je ruke iza leđa i nastavio gledati u pod dok je hodao gore dolje, povremeno pogledujući u mene. Riječi koje je tada naveo jasno pamtim, jer su bile od velikog uticaja na moj um.

⁵ Drugim riječima, pali anđeli koriste okolnosti i prilagođavaju se situaciji, tradiciji i vjerovanjima određenih naroda, održavajući i dodatno podstičući sve ono što je usmjereno protiv Boga i Plana spasenja. – prim. prev.

Nastavio je: „Što se tiče nas ovdje u Montrealu, na neki način nalazimo se na sunčanoj strani ulice. Svaki od nas je po prirodi obdaren mentalnim sposobnostima daleko iznad miliona stanovnika ovog velikog ostrva. Zbog toga se gospodar zauzeo da nas upozna sa realnošću stvari u duhovnom svijetu. On ima poseban zadatak za svakog od nas; i prestanite da me gledate kao da mi ne vjerujete!“

Bio sam šokiran onim što je pričao do tada, i bez sumnje to se pokazalo na mom izrazu lica. Smjesta sam odgovorio: „Gospodine, izvinite ako sam vas uvrijedio nečim što sam rekao ili učinio; vjerujem što ste kazali. Moram mnogo učiti da bih se upoznao sa voljom gospodara, i sve čemu sam svjedok ovdje u vašem domu za bogoslužjenje je toliko novo i različito od onoga što sam do sad vjerovao.“

Zatim je on nastavio razgovor rekavši: „Nijesam mislio da se brecam na vas, vjerujte mi, i nijeste me povrijedili. Vjerovatno povremeno uzimam stvari previše ozbiljno. Nijesam se hvalio se ovim što sam govorio o našim ljudima ovdje u Montrealu; to mi je ispričao lično gospodar.“ Dotle je taj stariji gospodin sjeo natrag na svoju stolicu, pripalio cigaru i zapušio.

Nastavio je rekavši: „Što se tiče vas i vašeg prijatelja Rolana, otkriveno mi je prije godinu dana da ću vas ovdje sresti u našem domu za bogoslužjenje, ali sam to bio skroz zaboravio. I kad mi je nešto ranije skrenuta pažnja na vas, odmarao sam u hotelskoj sobi u Čikagu kad mi se glavni savjetnik pojavio, osvježio mi pamćenje što se tiče vas, i rekao mi da odmah telefoniram osobi koju sam ostavio na dužnosti dok sam bio odsutan; on je skoro upropastio sav trud koji su duhovi uložili da vas dovedu u kontakt sa nama. Odmah sam telefonirao tom čovjeku, i prije nego sam imao vremena da išta kažem, pomenuo je da je Žorž tražio dozvolu da vi i vaš prijatelj prisustvujete molitvenoj sjednici, i da mu je odbio tu privilegiju. Naravno, informisao sam ga o željama glavnog savjetnika. Zatim sam nazvao Žorža da mu kažem da će nam biti zadovoljstvo da vas primimo. Kao što možete vidjeti, gospodar uveliko

razmišlja o svakom od nas; zato prestanite da potcjenjujete sebe.“

Nakon povratka na stan te večeri proveo sam skoro noć bez sna, pošto mi se razgovor sa sveštenikom stalno vraćao na um. U to vrijeme nijesam razumio šta je podstaklo satanskog sveštenika da izgovori one riječi: „Prestanite da me gledate kao da mi ne vjerujete!“ I misao o tome oduzela mi je vrijeme za spavanje. Premda sam bio došao do tačke u svom životu kad sam imao vrlo malo osjećanja prema nekom u patnji ili nevolji i bio beskoristan za Boga, vidio sam da me Duh živoga Boga nije napustio. I nekako, kad je sveštenik pomenuo da demonski duhovi rade na unižavanju ljudi kako bi povrijedili Hrista, iznenada mi je bilo žao Hrista; osjetio sam komešanje emocija u dubini mog srca kakve nijesam osjetio otkad mi je bilo otprilike 12 godina. Treba mi ovdje nekoliko riječi da objasnim.

Kao što sam pomenuo u prethodnom poglavlju, nakon što je naša majka umrla, moj mlađi brat Edgar i ja otišli smo u internat koji su vodile monahinje. Bilo je to divno mjesto i svi su bili ljubazni, osim jedne osobe. Jedan od starijih dječaka katkad je zadirkivao mog mlađeg brata, iako su monahinje pokušavale da to prekinu. Jednog dana, našao sam brata na krevetu spavaonice kako jeca. Kad sam ga upitao zašto tuguje, rekao je: „Želio bih da je naša majka još živa, vrlo sam nesrećan ovdje; vidiš, da je majka živa, ne bih se morao svađati sa ovim dječakom koji mi život čini nesrećnim svojom neljubaznošću.“

Kazao sam Edgaru: „Ja ću se pobrinuti za to pa te neće više uznemiravati.“ Riječi mog brata nekako su uskomešale emocije u mom srcu nad njegovom nesrećom i podstakle me da preduzmem akciju koja mi je donijela tešku kaznu. Odlučio sam da istučem tog dječaka premda je bio veći od mene.

Bila je zima i skoro svi su bili napolju klizajući se na ledu ili uživajući u nekom obliku zimskih aktivnosti. Izašao sam, uočio tog dječaka kako se kliza na ledu, došao do kapije i pozvao ga da dođe. On je pristao i kad je došao do mene, smjesta sam zgrabio hokejaški štap koji je bio u

blizini, udario po ledu snagom dovoljnom da ga razbije na dvoje, a zatim nastavio da mu dajem dio onoga što sam mislio da je pravi lijek. Na sreću zadržali su me ostali inače bih ga ozbiljno povrijedio.

Što se tiče osjećanja koja sam iskusio dok je satanski sveštenik govorio o zlim anđelima koji upropašćavaju ljudska bića da bi povrijedili Hrista, duboko u svom srcu osjetio sam istu odbojnost koja je rasla u meni koju sam iskusio mnogo godina ranije u korist mog brata. Moj izraz mora da je odražavao sentiment koji sam trenutno osjetio, ali nije pravilno protumačen od satanskog sveštenika. Zahvaljujem Gospodu što nije bio u stanju da čita moj um, inače bih se našao u velikoj nevolji.

Jedne posebne večeri, moj prijatelj Rolan morao je raditi prekovremeno na svom poslu, te me stoga nije mogao nazvati telefonom prije nego sam otišao na sastanak. Dok se vozio gradskim prevozom kući, računao je da ako direktno ode na mjesto sastanka, vjerovatno ne bi uopšte zakasnio. Zatim je odlučio da presjedne na raskrsnici ulice sv. Katarine i bulevara Sv. Loren, i u međuvremenu me pozove u dom za bogoslužje. Ali jedno mu je nedostajalo – broj telefona; ostavio ga je kući. Kad bi se samo mogao sjetiti adrese tj. broja kuće, tada bi mogao dobiti broj telefona od telefonskog operatera. U tim danima, čovjek je mogao dobiti ljubaznu uslugu od telefonske kompanije u Montrealu. Tako je uzeo mali notes koji je imao u džepu i izvukao pero da piše, ali koliko god da je nastojao, nije se mogao sjetiti brojeva koje je toliko puta vidio na zgradi. Međutim, na njegovo veliko iznenađenje, kad je prošaputao sebi, „Želim da mi duhovi pomognu,“ neka nevidljiva ruka podigla je pero sa njegovom šakom još na njemu, ispisavši ne samo kućni broj, već i ime ulice krasnim rukopisom.

Osjećao se vrlo ushićeno zbog svog postignuća, dok mu nije operaterka rekla da joj je vrlo žao, ona mu nije mogla pomoći – taj broj telefona nije bio na spisku. Otprilike u isto vrijeme, Žorž i ja smo se čudili šta se dogodilo našem prijatelju. Zatim je Žorž dobio ideju: „Hajde da zatražimo pomoć od vidioca Žerara da riješi problem i locira Rolana.“

Nakon nekoliko riječi u prizivanju, Žerar je zatvorio oči, stavio prste na sljepoočnice i rekao: „Vidim Rolana kako upravo ulazi u radnju *United Cigar* na uglu ulice sv. Katarine i bulevara sv. Loren; sada razgovara sa telefonskim operaterom. Želi naš broj telefona, ali mu je rečeno da ga nema na spisku. Ja ću mu, uz pomoć mog prijateljskog duha, prenijeti misao [mentalna telepatija]. Dobio ga je, sada je sve u redu; bira broj. Žorž, spremi se da mu odgovoriš; tražiće tebe.“

Žorž je krenuo prema telefonu preko prostorije. Nakon prvog zvočenja, neko je podigao slušalicu i kad je rekao „Halo,“ kazao je: „Žorž, za tebe je.“

Kad je Rolan stigao, bio je uzbuđen svojim iskustvom sa duhovima. Pokazao nam je lijepi rukopis na papiru i rekao: „Uramiću ovaj komad papira; nikad nijesam vidio tako lijep rukopis u svom životu.“ Zatim se obratio svešteniku i postavio mu ovo pitanje: „Pitam se zašto mi duh nije dao broj telefona kao i adresu?“

Satanski sveštenik je rekao: „Nijesi ga zamolio za to. Bilo ti je prema tvojoj vjeri.“ Zatim je nastavio ovim riječima: „Iskustvo koje si imao ove večeri je dječija igra u poređenju sa onim što bogovi imaju na umu za vas dvojicu, gospodo. Ali nijeste ispoljili vjeru u duhove i očekivali velike stvari od njih. Kad se zaista u vašem životu posvjedoči moć i inteligencija duhova na djelu nekoliko puta, vjerujem da će te tada biti u stanju da ispoljavate dovoljno vjere kako bi oni mogli raditi za vas na velike načine.“

Moralo je proći dvije ili tri sedmice nakon toga, nakon što smo ušli u tu prekrasnu vilu, kad nas je satanski sveštenik pozdravio dodavši: „Večeras ćete narode biti svjedoci jedne vrlo zanimljive seanse. Jedan moj stari poznanik je u posjeti našem gradu; fini gospodin, veliki profesor antičke istorije, istoričar u punom smislu te riječi. Bio je član nekih od velikih francuskih univerziteta, i njegovo obimno poznavanje fascinantnih detalja iz istorije učinilo ga je izuzetnim u tom polju. Ili

treba da kažem da su ga duhovi učinili velikim, jer su ga snabdjeli nepoznatim detaljima koji se tiču drevne istorije. Večeras, putem medijuma za hipnotički trans, uz pomoć duhova, biće mu otkriveni mnogi nepoznati detalji koji se tiču ratne kampanje Napoleona Bonaparte. Sada je on na molitvi u bogoslužbenoj prostoriji. U međuvremenu, dozvolite da objasnim šta će se dogoditi.“

Produžili smo do prostora za odmor, raskomotili se, i pažljivo slušali sveštenika kako iznosi detalje o onome što bi trebala biti najfascinantnija seansa. Nastavio je: „Medijum za hipnotički trans pristaje da duh uđe u njegovo tijelo, preuzimajući punu kontrolu njegovih fizičkih i mentalnih sposobnosti, i na taj način biva iskorišćen kao sredstvo za bolju komunikaciju duhova sa ljudima. U sesijama poput ove što će se desiti večeras, događalo se u prošlosti da do šest različitih duhova ulazi u tijelo medijuma za trans u različito vrijeme, zavisno o zahtjevima koji im se postavljaju. U izvjesnom slučaju, pojedini duh može biti veoma upoznat sa određenim detaljima u nekoj tački istorije, ali mu nedostaje znanje o drugim detaljima. U takvom slučaju, taj duh se obraća nekom drugom duhu koji zauzima njegovo mjesto, a koji je vrlo upućen o tom specifičnom predmetu, pošto je bio prisutan i uključen u događaje koji su se odigrali u to vrijeme. U stvari, duhovi su toliko precizni sa informacijama koje daju da u slučaju kad je neki čovjek održao govor, ili neku vrstu verbalne izjave, duh je u stanju reprodukovati ne samo izgovorene riječi, već samu intonaciju i osobine glasa osobe koja je govorila.“

Razgovarali smo sa sveštenikom nekoliko minuta, nakon čega je pošao da provjeri da li je njegov prijatelj završio sa molitvama. Nedugo zatim vratio se da nam kaže da svi koji su zainteresovani da vide seansu trebaju sići u bogoslužbenu prostoriju. Sveštenik je upoznao istoričara sa skupom, i zatim zatražio da istupi šest dobrovoljaca, od kojih će jednog odabrati duhovi kao svoj kanal za komunikaciju te večeri.

Šest osoba stalo je pred sveštenika, koji su prizivali bogove da nam

manifestuju svoje velike moći dovodeći duhove koji su služili u usmjerenju i pomaganju Napoleonu Bonaparti, francuskom Imperatoru, u njegovim vojnim kampanjama da otkriju istorijske detalje kad bude pitao prisutni istoričar. Sveštenik je izveo kratki ritual, i dok je to činio, duh je ušao u tijelo jednog od ljudi i počeo govoriti. Glas je imao ton koji zahtijeva pažnju; akcentat je bio pariski francuski.

Duh nas je informisao da je on bio glavni savjetnik, specijalizovan za vojne poduhvate, koji ima jurisdikciju nad legionima duhova, i pošto smatra da je predmet o kojem će biti riječi vrlo složene prirode, dvojica drugih od preostalih pet ljudi biće potrebni kao kanali za komunikaciju duhova. Odmah zatim tako je i bilo. Zapazili smo da su dvije osobe blago zadrhtale, zatvorile su im se oči, a duhovi su sugerisali da im se obraćamo kao Remiju i Alfonsu. Oči čovjeka kojeg je zaposjeo glavni savjetnik ostale su otvorene ali se nijesu uopšte micale, niti su mu kapci treperili u periodu od oko 45 minuta. Sveštenik se obratio istoričaru i rekao: „Bogovi su počašćeni vašim zahtjevima.“

On je ustao držeći tablicu i pero. Njegove prve riječi bile su neka vrsta laskanja duhovima, priznajući da su mu u prošlosti davali informacije koje su ga učinile jednom od najvećih u njegovoj oblasti nauke. Razgovarao je sa duhovima nekoliko minuta, obraćajući im se sa gospodar Remi, gospodar Alfons i gospodar savjetnik. Postavljao je pitanje za pitanjem, a odgovori su davati bez oklijevanja.

Na jednoj tački napravljen je osvrt na izvjesni razgovor između Napoleona i jednog od njegovih zapovjednih oficira. Glavni savjetnik je konstatovao da će najvjerojatnije Alfons i Remi reprodukovati dijalog koji se zbio između ta dva čovjeka, radi preciznosti detalja. Bilo je zanimljivo to posmatrati; glasovi su se potpuno promijenili kao da su dvije različite osobe razgovarale.

Obratio sam se Žoržu i rekao: „Ovo je fantastično, kakvo otkrivenje!“ Žorž se nasmijao i rekao: „Ako misliš da je ovo impresivno, sačekaj dok čuješ kako duhovi reprodukuju glasove ljudi koje si poznao,

a mrtvi su duže vremena; to zaista raznosi um.“

Istoričar, pošto je odgovoreno da sva njegova pitanja vezano za ratne pohode Napoleona Bonaparte, obavijestio je glavnog savjetnika da su mu potrebne dodatne informacije što se tiče govora na stepenicama montrealskog gradske vijećnice koji je održao bivši gradonačelnik Kamilijen Hude, upravo pred ulazak Kanade u Drugi svjetski rat. Glavni savjetnik je prokomentarisao da on i njegovi pomoćnici nijesu u stanju da mu pomognu ovdje, jer sve njihove aktivnosti sprovedene su u Evropi; ali da nakon njihovog odlaska drugi savjetnik će zauzeti njegovo mjesto i informisati ga o onom što je želio da zna.

Opet su se tijela ljudi zatresla, njihove oči otvorile, i svojim vlastitim glasovima pitali su koliko dugo vremena su bili instrumenti za komunikaciju duhova. Što se tiče čovjeka kojeg je obuzeo glavni savjetnik, malo se protresao, njegove oči su se zatvorile i opet otvorile, i drugi duh je rekao: „Zadovoljstvo mi je pomoći vam u otkrivanju nepoznatog. Bio sam prisutan tog datuma te godine, kad je gradonačelnik Kamilijen Hude održao svoj govor protiv regrutovanja francuskih Kanađana u vojne snage. Šta biste htjeli da znate?“

Istoričar je opet izrazio svoje zahvalno priznanje glavnom savjetniku za neprekidno vođstvo duhova u njegovom životu. Nastavio je: „Zbog činjenice da niko nije bio prisutan ko bi mogao zabilježiti gradonačelnikov govor, ljudi su davali mnogo različitih verzija o onome što je gradonačelnik rekao. Plemeniti savjetniče, imate li ikakvog načina da nam ovo razjasnite?“ „Biće mi drago da vam dam reprodukciju govora g-dina Hudea, riječ po riječ,“ rekao je duh.

Dakle, ovdje sam bio zapanjen da to ne mogu opisati. Jedva sam mogao vjerovati svojim ušima. Bio je to glas koji mi je bio dobro poznat, jer sam ga slušao preko radija vjerovatno stotinama puta tokom godina. Kamilijen Hude bio je vrlo kontraverzna osoba kao političar; nije se ustručavao da izrazi svoje mišljenje u pogledu bilo koga ili bilo čega.

U svojim kasnim tridesetim, Hude je bio vruća tema za francuske novinske medije; sve njegove aktivnosti kao gradonačelnika Montreala bile su stalno u vijestima. Njegovi govori i komentari snimani su i puštani preko radija mnogo puta, tako da je njegov glas bilo lako prepoznati. I sada se opet čuo njegov poznati glas, ali ovog puta reprodukovan kroz posredovanje demonskog duha; i slušali smo ga oko dvadeset minuta. Bio sam svjedok ovom za mene zapanjujućem iskustvu.

Prije nekog vremena, pričao sam nekome o ovom iskustvu, i ta osoba je konstatovala da je to možda bio preminuli duh ili duša Hudea koja je držala govor. Imam novosti za svakog sa ovim stanovištem: u to vrijeme Hude je još uvijek bio živ i zdrav. Prema zapisima iz arhive grada Montreala, Kamilijen Hude je rođen 13. avgusta 1889, a umro 11. septembra 1958. Tako, kao što je demonski duh rekao, to je bila reprodukcija govora i riječi g-dina Hudea. Kako duhovi to mogu uraditi ostaje misterija za mene, ali mogu.

Te večeri, dok smo se vozili kući, Žorž je izjavio da vjeruje kako osoba kad umre, on ili ona je potpuno mrtva; i da kad ljudi tvrde da komuniciraju sa duhovima mrtvih, oni su prevareni od demonskih duhova koji oponašaju njihove pokojne voljene. U to vrijeme nalazio sam njegovu izjavu zanimljivom, ali nijesam o tome puno razmišljao jer Žorž nije želio dalje razjašnjavati taj predmet, već umjesto toga napomenuo da bismo trebali pitati sveštenika da nam to objasni kad mu vrijeme dozvoli.

Tako se i desilo sledeće nedjelje večere, kad smo mogli razgovarati sa sveštenikom o tom predmetu. On je Rolanu i meni ispričao vrlo zanimljive stvari o demonskim duhovima koji oponašaju mrtve. Nastavio je ilustrovati pamet i mudrost koju ispoljavaju demonski duhovi u svom poslu zavodjenja ljudskih bića. Imao sam utisak da je taj čovjek iskusio veliki užitek u nekoj vrsti đavoljskog zadovoljstva, dok je nabrajao pojedinačne slučajeve kad su velike vođe postali žrtve obmane demonskih duhova.

Sveštenik se takođe osvrnuo na tri ili četiri biblijska izvještaja, ali pošto u to vrijeme nijesam imao znanje iz Biblije, to me nije impresioniralo; osim kad je pomenuo remek djelo obmane u iskustvu Saula, cara Izraela, sa vješticom iz Endora. On je izjavio kako su duhovi naveli Saula da vodi svoj život slušajući svoja osjećanja umjesto riječ svog Boga. I kako su ga potpuno odvojili od njegovog Stvoritelja navevši ga da počini ono što se smatralo velikom gadošću u očima jevrejskog Boga, tim sredstvima su u stvari prouzrokovali njegovo uništenje. Još je dodao: „Naš gospodar nije mogao pribaviti veću slavu za sebe u tom istorijskom vremenu nego da navede izvršnog šefa izraelske nacije da se pokloni pred demonskim duhom u očima svih stanovnika galaksija.“

On je rekao da su demonski duhovi radili kroz vjekove na ubjeđivanju ljudi da prihvate koncept da ljudska bića imaju naslednu besmrtnu dušu. Objasnio je kako su duhovi veoma uživali prikazujući se kao voljeni pokojnici ili poznati ljudi – sve u nastojanju da ubijede čovječanstvo da ljudska duša ne propada sa tijelom.

U izlaganju zašto su ljudi tako lako prihvatili ideju o nastavku života posle smrti, on je objasnio da se snažna promjena desila u njihovom intelektu nakon što su Adam i Eva povjerovali u Sotoninu obmanu. „Nepovjerenje i nevjerstvo prema Stvoritelju postalo je dio njihove prirode,“ rekao je on. „S druge strane, odziv na glas našeg gospodara i njegovih duhova pratilaca postao je dio njihovog mentalnog sklopa.“

Sveštenik je iznenadio mog prijatelja i mene kad je izjavio da je vjeronjanje u život posle smrti oblik idolatrije kroz nekromantiju. U stvari, skoro sam pao sa stolice kad je ustvrdio da su demonski duhovi neprekidno kvarili hrišćanske crkve navlačeći milione hrišćana u jedan oblik obožavanja duhova koji ih je odveo u idolatriju čak i ne shvativši to.

„Nasuprot popularnom vjerovanju,“ nastavio je on, „nekromantija se ne sastoji samo u prizivanju duhova umrlih za komunikaciju s njima. Zbog toga što su ljudska bića potpuno smrtna i ne posjeduju besmrtnu dušu, nekromantija suštinski prisvaja ideju da su mrtvi zapravo ušli u

više postojanje od onog koje su imali dok su bili živi.“

„Prema velikom učitelju,“ objasnio je spiritistički sveštenik, „ljudi čak i ne moraju tražiti pomoć od navodnih duhova umrlih da bi se našli upetljani u nekromantiju. Vjerovanje u život posle smrti samo po sebi,“ dokazivao je on, „sačinjava nekromantiju. To daje demonskim duhovima priliku da oponašaju mrtve. Kad ljudi povjeruju u njihove laži, to donosi gospodaru poštovanje i čast koji pripadaju njegovom velikom i slavnom imenu. Takođe, duhove zabavlja i zadovoljava što su naveli ljude na idolatriju.“

Dok je sveštenik nastavio sa veličanjem Sotone i njegove mudrosti, ispunila me velika tuga. Srce me boljelo dok sam se prisjećao posvećenja mojih roditelja i praroditelja spomenu na njihove mrtve rođake. Oni su se puno žrtvovali i odricali kako bi izdvojili novac za služenje misa za skraćenje vremenskog perioda koje su te duše morale provesti u čistilištu prije ulaska u nebesko blaženstvo. Kad sam shvatio da su sve te žrtve bile uzaludne, taj šok je bio gotovo jednak onome koji sam osjetio kad mi je umrla majka.

Sledeće nedjelje, spiritistički sveštenik nam je prenio poruku koju je naslovio „Hrišćanska idolatrija“. Ona je pokrila sa znatno više detalja stanje čovjeka u smrti i objasnila kako su demonski duhovi uspostavili i održavali vjeru u čistilište da odvrate umove miliona od Hrista. Govornik se hvalisao prednošću koju su duhovi imali nad Stvoriteljem u pogledu pridobijanja ljudi da vjeruju u nešto.

„Stvoritelj,“ rekao je sveštenik, „ne može lagati i On ne manipuliše ljudskim osjećanjima da bi zadobio njihovu vjeru u svoju Riječ. Naprotiv, On želi da je prihvate zato što mu vjeruju da govori samo istinu. S druge strane, duhovi mogu lagati i služiti se prednošću u činjenici da ljudska bića slušaju svoja osjećanja prilikom donošenja odluka o smjeru njihovih života. Duhovi se u potpunosti koriste tom slabošću navodeći ljudi da snažno osjećaju ono što duhovi žele da vjeruju. Oni pune ljud-

ski um pogrešnim mislima. Ljudi prirodno prihvataju takve ideje, i uvijek će.“

Sotonina sposobnost obmanjivanja oduševila je grupu obožavaoca duhova, i kad je govornik pomenuo da su on i njegovi anđeli u stvarnosti uvukli milione hrišćana u idolatriju koje čak nijesu ni bili svjesni, slušaoci su to ispratili velikim aplauzom i stojećim ovacijama tom čovjeku.

Sveštenik se opet hvalio kako je gospodar prevario cijeli svijet sa vjerovanjem u besmrtnu dušu uprkos našem dobu naučnog znanja i prosvjetljenja. Zatim se dogodilo nešto zapanjujuće što mi je pomoglo da prihvatim Hrista i napokon se odlučim da se pridružim crkvi Adventista sedmog dana. Bilo je to pitanje koje je neko postavio.

„Šta je sa adventistima?“ upitala je jedna osoba. „Ne možete ih smatrati obmanutim kao što ste rekli za ostatak svijeta. Zašto oni odolijevaju toj velikoj obmani?“

„U pravu ste,“ odgovorio je sveštenik. „Adventisti nijesu time obuhvaćeni. Prvo, dozvolite da objasnim zašto sam ih ignorisao. Oni su tako malobrojni kad posmatrate ostatak svjetske populacije da čak nijesam ni pomišljao da ih pominjem.

Drugo, razlog zašto nijesu pali na tu obmanu je što oni nijesu obični ljudi. Dopustite da objasnim. Ono što ću sledeće kazati može uznemiriti neke od vas, ali istina je sviđalo se to vama ili ne.

Činjenica da adventisti slave biblijski Šabat Stvaranja onemogućava duhove da ih prevare. Stvoritelj im pruža posebnu pomoć i daje veliki duhovni uvid. Tako u tom smislu oni nijesu obični ljudi.“

To jedinstveno iskustvo bilo je oruđe koje mi je pomoglo da donesem odluku za Hrista. Nakon što sam prihvatio Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja, postao sam marljiv student Biblije. Kao bivši spiritista, osjećao sam da se moram potpuno upoznati sa Božjom Riječi kako bih mogao pomoći drugima po pitanju spiritizma.

Duboko me impresioniralo što Biblija objavljuje da je nekromantija

– vjerovanje da ljudska bića imaju svjesno postojanje posle smrti s kojim mi možemo komunicirati – gadost pred Bogom. Sada shvatam da je to u stvari bogohulni oblik idolatrije koji lišava Boga slave koja pripada Njegovom svetom imenu. Mi to činimo kada pripisujemo mrtvim ljudima sposobnosti koje pripadaju samo Tvorcu, kao što je besmrtnost. 1. Timoteju 6:16 nam govori da samo Bog ima besmrtnost, koji prebiva u nedostupnoj svjetlosti kojoj nijedan čovjek ne može pristupiti.

Moj susret sa spiritizmom učinio me izuzetno svjesnim da je vjerovanje u život posle smrti dio liste od devet aktivnosti koje izlažu ljude svijetu natprirodnih duhova. Sveto Pismo ih sve naziva gadostima.

Preko Mojsija Bog je rekao svom narodu: „Neka se kod tebe ne nađe niko ko bi svog sina ili svoju kćer provodio kroz vatru, ni koji gata, ni koji se bavi magijom, ni koji proriče po zvijezdama, ni vračar, ni koji baca čini, ni koji priziva duhove, ni opsjenar, ni koji pita mrtve. Jer ko god tako nešto čini odvratni je Gospodu, i zbog takvih odvratnih stvari Gospod, tvoj Bog, tjera te narode ispred tebe.“ (5. Mojs. 18:10-12)

Bog je smatrao okultne prakse tako opasnim da je svako u Izraelu ko bi se našao upleten u njih bio kamenovan na smrt (vidi 3. Mojsijeva 20:26, 27).

Kad sam zaista proučavao Bibliju po prvi put u svom životu, bio sam iznenađen koliko jasno Gospod konstatuje da mrtvi nemaju svijesti. U knjizi Propovjednika 9:5, 6 pročitao sam ovu zapanjujuću izjavu: „Živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa... I ljubavi njihove i mržnje njihove i ljubomore njihove nestalo je, i više nemaju udjela ni u čemu što se čini pod suncem.“

Ali odjeljak koji me najviše impresionirao nalazi se u knjizi o Jovu: „Čovek, koga je žena rodila, kratkog je vijeka i pun nemira. Kao cvijet niče i kida se, kao sjenka bježi i ne ostaje... Ako su sinovi njegovi poštovani, on to ne zna, ako su u sramoti, on nije svjestan toga.“ (Jov 14:1-21)

Prijateljski demonski duhovi

Nekoliko puta sam upotrijebio termin *prijateljski duhovi*. Možda treba to dodatno da pojasnim. Visoki sveštenik spiritističke grupe bio je sasvim jasan da su Sotonine armije duhova dobro disciplinovane, a on im dodjeljuje aktivnosti prema njihovim prirodnim sposobnostima. Sveštenik je konstatovao da se pali anđeli dijele u tri različite grupe.

On je definisao prijateljske duhove kao one velikog intelekta koji imaju sposobnost oponašanja mrtvih. U stvari, jedan od njihovih najvećih užitaka je u pojavljivanju navodnih duhova voljenih preminulih. „Njihova je specijalnost djelovanje u religijskom svijetu. Oni neprekidno održavaju stare zablude koje su toliko dugo dobro služile Sotoni, a uvijek su spremni i za uvođenje novih kad je potrebno.“

„Ratnici su,“ rekao je on, „koncentrisani na sijanju nesloge u porodicama i pogrešnom razumijevanju među prijateljima, rođacima i komšijama. Takvi duhovi vole stvarati trvenja među rasama i drugim segmentima društva. A onima koji imaju najbolje rezultate u dijeljenju ljudi i njihovom ispunjavanju mržnjom i nasiljem, Sotona dodjeljuje zadatak izazivanja direktnih ratova između nacija.“

„Tlačitelji,“ objasnio je spiritistički vođa, „su jedinstvena grupa u tome što nalaze uživanje samo u proizvodnji bijede i uništenja među ljudskim rodom. Oni su pretrpjeli neku vrstu mentalnog sloma kad su naš veliki gospodar i njegovi duhovi pratioci pogrešno shvaćeni i protjerani na ovu planetu, i nikad se nijesu oporavili od tog teškog iskušenja. Pošto ogorčeno mrze Stvoritelja, oni misle da je jedini način da mu se osvete uništavanje života onih koji su stvoreni po Njegovom obličju.“

Nekoliko mjeseci kasnije, te riječi koje je govorio Rolanu i meni bile su glavni faktor moje odluke da raskinem sa obožavaocima demona, milošću Gospoda Isusa, i da prihvatim i vjerujem Riječ Božiju u njenoj cjelosti.

Demonski duhovi pritiskaju na odanost

Jedne određene večeri dok smo razgovarali sa satanskim sveštenikom, pomenuo je da je došlo vrijeme za nas obojicu da počnemo praktikovati vjeru u moć duhova, zato što ga je gospodar (kako ga je zvao sveštenik) uputio da trebamo.

„Vaš je jedan od mnogih darova koje možete tražiti,“ rekao je sveštenik, „samo ako ste voljni da otvoreno priznate vjeru u gospodara.“

To priznanje vjere sastojalo se u učešću u satanskom ritualu, na kojem smo morali izjaviti pred skupštinom da priznajemo Sotonu kao velikog boga; vrhovnog vladara planete zemlje, voljnog da podari velike darove vjernicima. Zatim bi tražili za sebe dar koji smo željeli. To priznanje vjere trebalo je biti zapečaćeno sipanjem pregršti tamjana u prahu na živo ugljeglje na Sotoninom oltaru, i zatim kleknuti pred njim.

Moj prijatelj Rolan nije oklijevao da uradi tako, a ja sam se opet našao pod pritiskom snage pridruživanja. Premda sam osjećao da treba o tome razmisliti prije donošenja odluke, moj prijatelj naveo je mnogo razloga zašto je te večeri bilo idealno vrijeme da se preduzme taj važan korak. Sramota me što ovo kažem, ali popustio sam i prošao kroz to. Zatražio sam dar proricanja, koji sam koristio na ovaj način. U snu tokom noći, sanjao bih imena i brojeve trkačkih konja koji će biti pobjednici u određenoj stazi sledećeg dana. Zatim bih išao u ilegalnu kladionicu i kladio se na njih. Baš prve večeri imao sam takav san; vrlo živo vidio sam brojeve u tri trkačke staze, i pokazano mi je da će se ta akcija dogoditi sledeće subote, tri dana kasnije.

Naznačenog dana, pošao sam u kladionicu, i zaista na tabli su bila imena koja sam vidio u snu. Kao radnik u radionici, nijesam imao puno novca za rasipanje, pa sam stavio mali iznos na prve dvije trke, i dobio

oko šezdeset dolara. Za trećeg konja kvota je bila dvadeset jedan naprema jedan, iz razloga što je on bio daleko od favorita. Ali imajući u vidu da su me duhovi do tada tačno informisali, odlučio sam da uložim dvadeset dolara. Taj konj stigao je prvi, a ja sam bio jedina osoba u mjestu koja je izašla do kabine sa rešetkama da podigne dobit od ukupno 420 \$. Pokupio sam gotovinu, rekao hvala i otišao.

Hodajući uzdignute glave zbog svoje novopronađene dobre sreće, produžio sam ulicom sv. Katarine do jedne od mnogih finih muških radnji i kupio sebi po mjeri šiveno odijelo od robe koja košta oko 200 \$. Slična iskustva dešavala su se subotom, i nije prošlo dugo dok je vlasnik kladionice poslao svog menadžera da me dovede u njegovu kancelariju; želio je porazgovarati sa mnom. Nakon kraćeg razgovora, shvatio je da ja ne znam mnogo o istoriji konjskih trka.

„Zapanjen sam,“ rekao je on, „činjenicom da imajući toliko malo znanja o konjskim trkama, tako mudro ulažete svoj novac. Da li bi ste mi kazali ko vam dostavlja dragocjene informacije?“

Kad je shvatio da sa mnom neće nigdje stići, rekao je: „Vi i ja se moramo razdružiti, jer suviše me koštate. Dobijate previše mog novca. Želim da napustite ovo mjesto i ne vraćate se. Ako su vam potrebne adrese drugih kladionica u Montrealu, voljan sam da vam dam spisak.“ Zahvalio sam mu na spremnosti da pomogne i otišao.

Iznenadni prosperitet bio je lijepo iskustvo, ali u stvarnosti to me nije učinilo istinski srećnim. Nekako nije donijelo zadovoljstvo u mom srcu. Dok je moj prijatelj imao ono što je nazivao najbolje vrijeme svog života, uz pomoć duhova koji su fantastično radili za njega, ja sam bio uzdržan što se tiče mog angažmana sa tim ljudima; kao i prema molitvenim sesijama bogovima. Jedne osobite večeri, imao sam iskustva koje je zaista išlo protiv moje naravi.

Nakon što su mnogi ljudi dali svjedočanstva o onome šta su duhovi uradili za njih u pomaganju njihovim životima, satanski sveštenik je sugerisao da svi siđemo u prostoriju za službu kako bi održali molitvenu

sesiju bogovima. On je izjavio nešto što me je zaista zapanjilo.

„Govorićemo jezikom neba,“ rekao je on. „Ovo iskustvo čini našeg gospodara i glavne savjetnike vrlo srećnim.“ Njegova izjava bila mi je zagonetna, ali osjećao sam da je najbolje da ne pitam kako služitelji đavola mogu govoriti jezikom neba. Jednom kad smo posjedali u bogoslužbenoj prostoriji, svima su nam date crkvene pjesmarice, mislim pjesmarice hrišćanske crkve. U stvari, sveštenik je pomenuo tri hrišćanske denominacije koje koriste upravo tu pjesmaricu.

Govoriti o sramoćenju i huljenju upućenim velikom Davaocu života galaksija; po mojoj procjeni nije bilo ničeg što ljudska bića mogu uraditi ravno ovome. Nakon što je satanski sveštenik izveo kratak ritual pred Sotoninim oltarom u riječima posvete njemu, kazao je da skup okrene određenu himnu i pjeva zajedno sa njim.

Neću sada navoditi imena himni koje su se pjevale zato što su mi danas svete, i ispisivanje naslova dok govorim o tom iskustvu doživio bih kao njihovo obesvećenje. Međutim, kazaću da su se najvećim dijelom ticale našeg dragog Gospoda i Spasitelja.

To je moralo potrajati oko dvadeset minuta. Dok su svi nastavili pjevati, ja nisam prozborio riječi; bio sam gotovo u stanju šoka. Nakon što se sve završilo kad smo se vraćali uza stepenice, satanski sveštenik mi je prišao, nasmijao se i rekao: „Primjetio sam da nijeste uzeli učešća u našoj sesiji hvale bogovima. Da li biste mi rekli zašto?“

„Gospodine, jednostavno nijesam mogao obesvećivati te hrišćanske himne na način kako su ostali radili; činjenica da ne volim nekog nije razlog da pjevam hule na to ime.“

On je nastavio razgovor rekavši: „Shvatam način na koji se osjećate, nakon nekog vremena prilagodit ćete se ovome, i sve će biti u redu; to je kao kad osoba prvi put prisustvuje žrtvovanju žive životinje, to je šok za njen um, ali nakon prisustva nekoliko puta, više ne obraća pažnju. Uzgred, planiramo da povedemo vas i Rolana da sa nama proslavite

naš veliki praznik bogovima u odmaralište koje posjedujemo planinama u Lorenšen.⁶ Prvi novembar je vrlo svet dan za naše ljude. Kazaću vam nešto više o tome sledeće sedmice kad se opet okupimo.“

Dok smo se vozili kući te večeri, pitao sam Žorža da li bi mogao objasniti jedno zapažanje koje sam imao tokom sedmice hvale. Uočio sam da nakon što su ljudi izvjesno vrijeme pjevali, neki od njih su počeli koristiti jezik koji nije francuski, dok je melodija još uvijek bila od iste hrišćanske himne. Objasnio je da su ti pojedinci postali opsjednuti od duhova koji su preuzeli kontrolu njihovih umova, čineći tako da hvale bogove (Sotonu i njegove glavne savjetnike) na jeziku duhova, osposobljavajući tako ljudska bića da im služe u uzvišenijem obliku obožavanja. Ovaj tip službe, objasnio je on, ima dvostruku svrhu. Prvo, činjenica da obožavaoci demona pjevaju hrišćanske himne je sama po sebi način velikog izrugivanja Hristovog imena. Drugo, čin preuzimanja kontrole umova nekih od pjevača od strane demonskih duhova i hvaljenje Sotone i njegovih glavnih savjetnika na jeziku duhova, uz melodiju hrišćanske himne, u stvari sačinjava najveći oblik hule protiv nebeskog Boga, i to neobično prija Sotoni.

Osim gore navedenog, moju pažnju je privuklo ukazivanje na žrtvovanje živih životinja ponovljeno nekoliko puta, pa sam pitao Žorža da nam ispriča o tome. Objasnio je da prvog novembra njihovi ljudi vrše takva žrtvovanja na jednom posebnom mjestu u planinama Lorenšen, ali on je preferirao da nam sveštenik objasni te stvari. Ali ispalo je da ovo nikad nije objašnjeno zato što je sastanak sledeće sedmice bio posljednji kome sam prisustvovao sa obožavaocima demona. Nijesmo ni dolazili do tog predmeta, jer naša pažnja te večeri bila je usmjerena na nešto sasvim drugo.

Ono što mi je bilo nepoznato u to vrijeme je da su pali anđeli postali

⁶ Planinski lanac u južnom Kvebeku, Kanada, sjeverno od rijeke St. Lorens i rijeke Otava. – prim. prev.

svjesni da je Davalac života djelovao u ljudskim poslovima da me za kratko vrijeme dovede u položaj u životu gdje mogu čuti o Njegovoj velikoj ljubavi prema nezaslužnim ljudskim bićima, Njegovom planu iskupljenja, i Božijem pravednom karakteru u postupanju sa ljudima. Stoga su duhovi odlučili da me brzo pritisnu na duboku odanost vjere. Pod ovim podrazumijevam da se obavežem duhovima do tačke bez povratka, što ću ukratko objasniti.

Te posebne srijede večeri kad sam ušao u naše mjesto bogoslužnja, bio sam daleko od poimanja da činim to po posljednji put. Dok sam se rukovao sa tim prijateljski nastrojenim pojedincima koji su davali sve od sebe da se osjećamo dijelom njihove grupe kako bi ugodili duhovima, nemoguće mi je bilo da zamislim da će se samo deset dana kasnije ti isti ljudi obratiti u moje opake neprijatelje, planirajući moje uništenje, voljni da potroše velike svote novca kako bi okončali moj život.

Sjednica sa svjedočanstvima bila je vrlo impresivna, i kad se završila satanski sveštenik je imao kratak razgovor sa mojim prijateljom i sa mnom, kazavši nam da su duhovi veoma željni da pomognu naše živote na poseban način, i da prvog novembra, samo dvije sedmice kasnije, konačnim obavezivanjem vjere u duhove u službi inicijacije u njihovo tajno društvo, duhovi će nam tada otkriti planove za naše životno djelo. Kad sam pitao sveštenika zašto moramo proći kroz ritual inicijacije prije nego nam duhovi kažu svoje planove za nas, objasnio je da je to stvar izražavanja vjere u duhove; i da bez vjere nije moguće ugoditi njihovom gospodaru, te da ugađajući njemu zauzvrat bi rezultiralo mnogim benefitima za nas same. Nastavio je dokazujući ovu stvar na sljedeći način: „Gospodo, molim vas, pođite sa mnom. Želim da čujete kako gospodar nagrađuje ljude koji ispoljavaju vjeru u njega.“

Produžili smo sa sveštenikom do prostorije gdje smo bili ranije te večeri, i dok sam prolazio pored zatvorenih vrata, začuo sam fantastično klaparanje pisaćih mašina.

On je pokucao i neko je odgovorio: „Molim uđite.“ Kad smo ušli,

našli smo čovjeka kako puni velike braon koverte hrpama iskucanog materijala.

„Žulijen, upoznao si ovu gospodu ranije,“ rekao je sveštenik, „ali sumnjam da im je poznato tvoje zanimanje, i kako su ti duhovi pomogli u životu dok si činio dobro za druge. Zato sam ih doveo da čuju od tebe lično o tvom iskustvu sa duhovima jednom kad si iniciran u našem društvu.“

Čovjek je počeo da nam priča da je kao mladi pravnik vidio sebe osuđenog u provođenju vremena u pretraživanju referentnog materijala za sudske slučajeve koje je vodila jedna velika pravna firma. Ali posrećilo mu se kad se pomoću vođstva duhova upoznao sa obožavanjem demona i njegov život se promijenio preko noći. Nakon inicijacije u grupu, duhovi su ga obavijestili da su ga pozvali da vrši poseban zadatak za one koje su počinili zločine protiv društva i ne mogu dobiti pravnu pomoć koja im je potrebna da bi izbjegli provođenje vremena u zatvoru.

Morao je odmah započeti svoj vlastiti biznis, nudeći pravnicima jedinstvenu uslugu pripreme uputstava za sudske slučajeve u kojem su upleteni kriminalci koji idu na suđenje. Duhovi bi radili najveći dio posla. Oni su ga obavijestili da pošalje pisma izvjesnim francuskim pravnicima širom Kanade, informišući ih o svojoj specijalizaciji na polju snabdijevanja pravnih zastupnika svim potrebnim materijalima kako bi se borili i izborili za sudske slučajeve koji su u prošlosti bili izgubljeni zbog nedostatka onoga što im je bilo potrebno za uspjeh. Nedugo zatim počeli su mu pristizati odgovori.

Dalje, duhovi su mu rekli da sve što mora činiti u ovom poslu je rad u domu za bogoslužje svake srijede kako bi iskoristio njihovu pomoć. Njegov trud sastojao se u stavljanju papira u tri pisaće mašine dok su duhovi spremali svaki slučaj u cjelosti. Na stolu ispred njega bile su tri pisaće mašine i oko pedeset hrpa papira. Bilo ih je svuda između 4 do 8 cm debljine. Objasnio je da je sav taj materijal iskucan onoliko brzo

koliko je on mogao ubacivati papir za tri pisaće mašine. Sadržao je odgovarajuće procedure koje treba slijediti na sudu i takođe istorijat sličnih slučajeva na sudu u prošlosti.

Kad ga je sveštenik pitao kako su njegove usluge prihvaćene, izjavio je da su advokati jednostavno bili oduševljeni koristeći njegove usluge zato što su postignuti rezultati bili veliki. Sveštenik ga je opet pitao koliko novca predstavlja rad pred njim. Rekao je hiljade dolara, više hiljada dolara. Malo smo ćaskali, i dok smo odlazili taj gospodin nas je pozvao da uđemo i posmatramo duhove na djelu kad god se nađemo u zgradi dok je on zauzet sa svojim projektom.

Satanski sveštenik je ojačao svoju poziciju da nas pozove da se obavežemo na vjernost duhovima, ili drugim riječima, da mu kažemo da smo voljni da budemo inicirani u njihov kult. Moj prijatelj je odgovorio sa da, ali ja nijesam mogao. „Gospodine, žao mi je što to kažem, ali ne mogu vam odmah odgovoriti; sledeće sedmice u ovo vrijeme daću vam definitivni odgovor da li ću tada preduzeti taj važan korak, ili nekog kasnijeg datuma.“ Ne shvatajući to, posljednji put sam se rukovao sa satanskim sveštenikom, a zatim otišao.

Nakon odlaska u krevet te noći, nijesam mogao uopšte da zaspim; nastavio sam da razmišljam o inicijaciji u satanski kult. *Treba li da prođem kroz to ili ne?* Iskustvo iz proteklih nekoliko mjeseci prolazilo je preda mnom, i mnoga neodgovorena pitanja u pogledu sila dobra i zla postavljala su se pred moj um. Premda sam otkrio mnoge zapanjujuće činjenice o natprirodnom, još uvijek sam osjećao da ima puno više toga nego što sam bio svjestan. Shvatio sam da se demonskim duhovima ne može potpuno vjerovati u njihovim tvrdnjama kada su objavili da je Bog bio nepošten u postupanju prema njima. Gdje da čovjek nađe istinu? *Izvjerno ne u nekoj hrišćanskoj crkvi, mislio sam, u protivnom čuo bih o tome do sada.*

U svom stanju zbunjenosti, osjećao sam nekako da mi je potrebna pomoć u donošenju pametne odluke, i osjećaj bespomoćnosti koji me

skoro savladao natjerao me da glasno uzviknem: „Ako postoji neki Bog na nebu kojem je stalo do mene, neka mi pomogne!“ Ubrzo nakon što sam izgovorio te riječi, okrenuo sam se na stranu i zaspao. Sledeće što znam, moj budilnik je zazvonio i bilo je vrijeme za ustajanje. Četvrtak je došao, i tog jutra krenuo sam na posao udubljen u svoje misli.

Vrijeme je da sada kažem nešto o mom poslu. Ubrzo nakon što sam sreo Rolana i počeo prisustvovati spiritističkim seansama, promijenio sam svoj posao, a prije nego što sam ga dobio morao sam kompletirati aplikaciju za posao. To je za mene značilo izučavanje zanata za obavljanje posla vezenja za jednu firmu koja se specijalizovala u toj vrsti usluge za firme iz Montreala koje su proizvodile odjeću. Tokom tog vremena dok sam radio na svojoj veziljskoj mašini, razmišljao sam o odluci koju sam morao donijeti tokom sedmice. Do petka u podne, došao sam do odluke da nemam drugog izbora nego da prođem kroz to. Ono što nijesam shvatao u to vrijeme bilo je da se Duh živoga Boga pokrenuo u ljudskim poslovima na način da otkrije jednom nezaslužnom ljudskom biću Gospodnju slavnu ljubav i milost.

Glava 9

Od obožavanja demona do proučavanja Biblije

U tri sata popodne, kao i obično zazvonilo je zvono označavajući početak perioda naše petnaestominutne pauze. Dok sam šetao izvan fabrike, prolazeći pored kancelarije jednog od vlasnika, čije ime je bilo Hari, on me je zamolio da navratim kad se budem vraćao na posao, jer je morao sa mnom porazgovarati. Kad sam na povratku ušao u njegovu kancelariju, bio je vrlo ljubazan i zamolio me da sjednem, ponudio me cigaretom, a zatim otpočeo razgovor koju mu se činio najvažnijim.

„Rože, želio bih da mi učiniš uslugu; bez sumnje primijetio si da sam išao kroz fabriku ovog jutra sa jednim mlađim čovjekom, pokazujući mu kako radimo. Dakle, zaposlio sam ga da ovdje radi; počće sledećeg ponedjeljka ujutru.“

„Šefe,“ rekao sam, „to su zanimljive vijesti, ali kakve to veze ima sa mojim činjenjem usluge vama?“ „Dakle, slušaj pažljivo što ću ti reći. Ovo mi je vrlo važno. Otkako je otišao nijesam bio u stanju misliti o ničem drugom osim o ovome: taj čovjek je hrišćanin ali drži sedmi dan Šabat; i prije počinjanja posla, napomenuo je da bi zbog svojih vjerskih ubjeđenja želio napuštati posao u tri popodne petkom i nadoknaditi to vrijeme drugim danima u sedmici, kako bi se na taj način mogao pripremiti za svetkovanje Šabata.“

„Hari, pažljivo slušam što govorite, ali ne shvatam poentu. U čemu je stvar sa vremenom o kojem govorite?“

„Shvatam da nijesi upoznat sa činjenicom da biblijski Šabat počinje o zalasku sunca u petak uveče i završava zalaskom sunca u subotu. Budući da sam Jevrej, tačno sam shvatio što je mislio i rekao mu da ćemo

se potruditi da mu izađemo u susret. Nijesam mogao natjerati sebe da ga pitam kojoj vjerskoj denominaciji on pripada. Dolazimo do onoga što bih želio da učiniš za mene: srediću da Siril radi na mašini do tvoje, i kad se upoznate jedan s drugim, otkrićeš ime njegove crkve i u čemu se sastoje njegova vjerska ubjeđenja. Nemoj me odati i nemoj žuriti, budi taktičan. Čak i ako prođe nedjelja ili dvije prije razgovora s njim o ovom predmetu, to je u redu. Ovo me zaista zakopkalo, hrišćanin koji drži biblijski Šabat. Nikad nijesam čuo o tome do danas.“

Osjetio sam hitnu potrebu da ispravim Harija o Šabatu i ispravnom danu sedmice za svetkovanje. Tako sam rekao: „Hari, zar ne znate da je nedjelja sedmi dan u sedmici? To sam naučio kao dječak u školi. Monahinje su nam objasnile da je Bog stvorio svijet za šest dana i počnuo sedmog dana; ali načinjena je greška u gregorijanskom kalendaru; u stvari, nedjelja treba biti u kalendaru na mjesto gdje vidite subotu.“

Hari se nasmijao, izvukao jednu fioku iz svog stola, izvadio rječnik, otvorio ga na riječ ‘*subota*’ i zatražio da pročitam definiciju. Stajalo je: „Subota – sedmi i poslednji dan sedmice.“ Hari je zatim objasnio da sedmični ciklus nikad nije izgubljen iz vida kod jevrejskog naroda, i da je biblijski Šabat zaista sedmi dan u sedmici, ili subota označena u kalendaru.

Što se tiče gregorijanskog kalendara, priznao je da je urađena ispravka vremena, ali to ni najmanje nije uticalo ili promijenilo sedmični ciklus. To je urađeno kako bi se ispravila činjenica da su se deset prestupnih godina suviše često dešavale u periodu od 1.200 godina. Zatim je predložio da provjerim u nekoj dobroj enciklopediji ovo pitanje o kalendaru, i da ga obavijestim šta sam otkrio u nedjelju popodne, zato što smo planirali da igramo zajedno bilijar tog dana. Priznao sam šefu da nijesam dobar poznavalac religije. Zahvalio sam mu što me je upoznao sa vrlo interesantnom istorijskom činjenicom i vratio se na posao, složivši se da dobijem informaciju koju je tražio u pogledu Siri-lovih vjerskih ubjeđenja.

Duh Božiji počeo je počivati na mom umu; dok sam radio, nijesam mogao misliti ni o čemu drugom do onom o čemu smo Hari i ja razgovarali. Jedva sam čekao da dođe pet sati kako bih mogao stići do javne biblioteke da napravim malo istraživanje. Zatim sam pomislio: *Zašto bih se opterećivao oko religije, kakve koristi imam od toga? To je gubljenje vremena.* Ali opet, osjetio sam snažnu želju da to razmotrim.

Po završetku radnog dana otišao sam direktno u opštinsku biblioteku, gdje sam za nekoliko minuta imao sve činjenice oko gregorijanskog kalendara, i otkrio da je Hari bio u pravu o tom predmetu. Papa Grgur XIII izdao je dekret da sledeći četvrtak, 14. oktobar 1582, treba biti petak, 15 oktobar 1582. Razlog je bio da se vrati svetkovanje Uskrsa u vrijeme koje je odredio Prvi sabor u Nikeji. Sabor je ustanovio da se Uskrs treba svetkovati prve nedjelje nakon prvog punog mjeseca nakon proljetne ravnodnevnice. Od 325. do 1582. godine n.e., deset prestupnih godina viška bilo je opaženo.

U ponedjeljak ujutru svima nama u radionici predstavljen je novi radnik. „Njegovo ime je Siril Gros,“ rekao je šef, „on je svršeni vezač; poželimo dobrodošlicu Sirilu u našu fabriku, znajući da će njegovo prisustvo podići kredibilitet naše firme.“ Zatim ga je poveo do mašine pored moje, rekavši mu da će mu na novoj mašini biti zadovoljstvo raditi. Zatim, okrenuvši se k meni, on je rekao: „Sirile, upoznaj Rožea; vas dvojica treba da postanete dobri prijatelji pošto ćete raditi na istim projektima u vremenu koje dolazi. Rože, pokušaj da odgovoriš na sva pitanja koja će Siril možda imati o naročitim zaduženjima. I ako vam je potrebna neka pomoć, samo me pozovite.“

Radionica je bilo u pokretu oko 45 minuta kad su se pojavile neke poteškoće sa mojom mašinom za vezenje. Počela je da ispušta šavove, što je značilo da moram vraćati dio posla i počinjati sve iznova. Nakon što se ta procedura ponovila nekoliko puta, strpljenje me je izdalo i navelo da se odam jednoj staroj navici prema kojoj sam se tada odno-

sio kao prizivanju svetaca sa neba. U tom osobitom vremenu mog života, to je bio uobičajan način da olakšam svoje frustracije.

Nakon izvjesnog vremena, zatražio sam od šefa da provjeri moju mašinu da li je pogrešno podešena. On je navratio, podesio zategu na bobinama, i provjerio mašinu oko nekih stvari koje bi mogle biti uzrok moje neprilike, ali nije puno pomoglo.

Na pauzi u 10 sati, Siril i ja izašli smo napolje na svjež vazduh, i razgovarali o mojim poteškoćama. Pitao sam Sirila pada li mu na pamet nešto što bi moglo riješiti moje probleme. Siril se malo počeskao po bradi i zatim rekao: „Imajući u vidu da tražiš moje mišljenje, vjerujem da postoji rješenje. Rože, zaboga smiri se; mogao sam čuti tvoj glas iznad buke mašina dok pominješ ima Gospodnje, i mogu ti reći da to nije bila molitva za pomoć.“

Njegov odgovor na moje pitanje donekle me iznenadio, ali bio je postavljen na takav način da me nije uznemirio ali je ipak objasnio ponentu. Ja sam istovremeno vidio priliku da dobijem odgovor na Harijeva pitanja. Odmah sam odgovorio ovim riječima: „Sirile, oprost mi ako sam rekao nešto što te uvrijedilo. Nijesam namjeravao to da učinim; uzgred, shvatam da si ti sasvim religiozan čovjek. Da li bi mi kazao kojoj denominaciji pripadaš?“

„Ja sam adventista sedmog dana,“ bio je njegov odgovor.

„Nadam se da ne zamjeraš što ti kažem, ali nikad nijesam čuo za tvoju crkvu, ili za njene ljude. Možeš li mi reći par riječi u šta vi vjerujete i zašto?“

Siril je objasnio da ime crkve nosi razloge njenog postojanja. „Adventisti sedmog dana,“ rekao je on, „posvećeni su objavi dvije velike osnovne istine Biblije. Prvo, svetkovanje sedmog dana Šabata kao uspomene na Stvaranje, pozivajući sve ljude na obožavanje Onoga koji je načinio nebo, zemlju, more, i izvore vodene [Otkrivenje 14:6, 7]. I drugo, adventisti očekuju skori povratak Isusa Hrista, Gospoda slave, na ovu zemlju, u ispunjenju obećanja koje je dao ranim hrišćanima da

će se opet vratiti i vaskrsnuti pravedne umrle a preobraziti žive koji dočekaju taj slavni događaj. Zatim će svi oni, posjedujući besmrtna tijela, putovati kroz svemir do Gospodnje planete, gdje On sada priprema domove za one koji očekuju taj slavni događaj.“

Dotle se naša petnaestominutna pauza skoro završila i produžili smo natrag na posao. Napomenuo sam Sirilu da iako nemam stvarnog interesa da postanem posjetilac crkve, želio bih čuti nešto više o njegovim vjerskim ubjeđenjima.

„Rože, biće mi zadovoljstvo da odgovorim na svako pitanje koje imaš u pogledu mojih vjerovanja.“

Taj posebni oktobarski dan bio je upravo divan, i jedna misao došla mi je na um. „Sirile, šta kažeš na to da ručamo zajedno napolju; mogli bismo sjesti na tovarni dok iza zgrade a ti bi mi mogao reći nešto više o svojim vjerskim uvjerenjima.“

„To mi zvuči dobro,“ bio je njegov odgovor

Vrativši se na posao, bio sam iznenađen otkrićem da moja mašina radi savršeno dobro. Počeo sam razmišljati o onome što sam upravo čuo. *Stvoritelj čovječanstva poziva ljude da ga se sjećaju kao Davaoca života, i pokažu mu svoju zahvalnost u svetkovanju jedne uspomene; vrlo zanimljivo*, mislio sam. Povratak Hristov na ovu zemlju i vaskrsenje, ljudi koji posjeduju besmrtna tijela, putovanje kroz svemir na nebo, stvarnu planetu; način na koji je Siril govorio o tim stvarima zvučao mi je kao da bi to mogla biti realnost.

Dogodilo se da je period za ručak bio najkraći koji sam ikad imao. Imali smo isti broj minuta, ukupno šezdeset; ali zato što se Riječ Božja otvorila preda mnom, na način da riješi misterije mog života onako kako je to uradila, taj sat činio mi se kao da je bilo samo 15 minuta. Razgovor je tekao na ovaj način.

„Sirile, nalazim vrlo zanimljivim ono što si mi ispričao ovog jutra; ali to je pokrenulo brojna pitanja u mom umu. Dakle, da li bi želio pokušati da odgovoriš na neka od njih?“

„Svakako, kaži mi šta imaš na umu, možda mogu pomoći.“

Da bih se uvjerio da sam ispravno shvatio, počeo sam sa pregledom onog što mi je rekao ranije. „Sirile, pomenuo si vaskrsenje mrtvih prilikom Hristova povratka na ovu zemlju, i ljude sa besmrtnim tijelima koji idu na nebo, kako izgleda na stvarnu planetu. Izjavio si da će se ovo dogoditi kao ispunjenje obećanja koje je Isus dao ranim hrišćanima. Sada, kaži mi šta se dešava sa besmrtnom dušom neke osobe kad umre, i šta joj se dešava između smrti i vaskrsenja?“

Izgovorivši to punih usta, naslonio sam se na zgradu, zagrizao svoj sendvič, i računao da će Sirilu trebati izvjesno vrijeme da se izbori sa tim. Nastavio je da odgovara tako što mi je postavio pitanje: „Rože, da li bi se razočarao ako ti kažem da nemaš besmrtnu dušu?“

Moj odgovor je bio; “Ne uopšte, ali znam puno ljudi koji bi. Kako to objašnjavaš?“

„Riječ besmrtan,“ rekao je on, „nalazi se samo jednom u cijeloj Bibliji; i taj termin se primjenjuje na Boga. Dakle, misliš li da bi bilo pošteno i ispravno za tebe ili mene uzeti slobodu i objaviti da imamo besmrtnu dušu, nakon čitanja u Bibliji da samo Bog ima besmrtnost?“

Skoro sam ispustio sendvič kad sam čuo njegov odgovor. Kakvo sažeto objašnjenje! Nijesam očekivao ovu vrstu odgovora, ali ono što je rekao imalo je puno smisla. „Misliš li da kažeš,“ nastavio sam, „da kad neka osoba umre, on ili ona umire kompletno, bez znanja šta se dešava na svijetu?“

„Rože, kazao si istinu; u stvari, apostol Pavle u svojoj poslanici Rimljanima ohrabruje sve hrišćane da traže besmrtnost; siguran sam da ćeš se složiti sa mnom da apostol ne bi sugerisao da tražimo besmrtnost ako je već posjedujemo.“ Otkrio sam da je Sirilovo rezonovanje vrlo provokativno za razmišljanje, ostavivši jak utisak na moj um time da nikad nijesam čuo riječi poput ovih od jednog hrišćanina. Tako sam rekao: „Kaži mi više.“

Nastavio je da mi govori da je naš Gospod Isus tokom svoje službe

na zemlji ukazivao na smrt kao san. Naveo je iskustvo Lazareve smrti i Isusovih riječi njegovim učenicima. „Naš prijatelj Lazar je zaspao, ali idem da ga probudim.’ Na to su mu učenici rekli: ‘Gospode, ako spava, ustaće.’ Ali Isus je govorio o njegovoj smrti, a oni su mislili da govori o spavanju, o snu. Tada im je Isus otvoreno rekao: ‘Lazar je umro.’“ (Jovan 11:11-14).

Dotle bio sam vrlo impresioniran Sirilovim izlaganjem, u stvari, postao sam duboko zainteresovan i pitao ga ima li dodatnih informacija o tome. Zatim je on ojačao svoj stav o ovom predmetu skrećući mi pažnju na izjavu koju je dao apostol Pavle u 2. Timoteju 1:10 da je naš Spasitelj Isus Hrist ukinuo smrt i donio život i besmrtnost na svjetlost kroz Jevanđelje.

Te riječi nijesu mi bile jasne, pa sam tražio da pojasni tu izjavu. Siril je nastavio da objašnjava da pali heruvim i njegovi demonski duhovi nalaze veliko zadovoljstvo u zbunjivanju i zavođenju ljudi. I to od dana kad su uzrokovali da naši praroditelji otvore vrata bijede na sebe i svoje potomke kroz neposlušnost, ti zli duhovi radili su slijedeći dobro smišljene planove da navedu smrtnike da usmjere svoju pažnju na filozofije u praznoj prevari; jer čineći tako, veliki blagoslovi Božiji, obećani čovječanstvu izgubili bi se iz vida. „Žalosno je kazati,“ rekao je on, „ali planovi zloga završili su se začuđujućim uspjehom.“

Mislio sam u sebi, *evo čovjeka koji razumije vrstu ratovanja koji sprovode njegovi neprijatelji.* „Sirile,“ rekao sam, „molim te kaži mi više.“

On je nastavio. „Najveći blagoslov Božiji za čovječanstvo trebao se ispuniti u dolasku Mesije. I opet, žalosno je kazati, ali djeca Izraelova, oni kojima su podarena Božja čuda, postali su tako zbunjeni i obmanuti u svojim umovima u pogledu Mesije da kad je hodao među njima, većina ljudi ga je odbacila i jednog dana povikala: ‘Razapni ga! Razapni ga!’“

Zatim mi je skrenuo pažnju na činjenicu da je jedno od najdragocjenijih obećanja Božjih čovječanstvu vaskrsenje mrtvih i nada u vječni život; ali u danima apostola, sadukeji, učena klasa jevrejskog naroda, vjerovala je i podučavala obične ljude da vaskrsenja neće biti (Djela 23:8). Takođe, neznabožački narodi koji su okruživali Izrael, ogrezli su u filozofiju da kad ljudi umru oni ulaze u više stanje postojanja, tako da su se ti narodi upustili u obožavanje onih koji su umrli.

„Mi razumijemo,“ rekao je on, „putem objave apostola Pavla u 2. Timoteju 1:10 da su učenja našeg Gospoda tokom Njegove službe na zemlji, i Njegove velike žrtve na Golgoti, ukinula smrt i zbacila sva pogrešna učenja o tom predmetu. Vrlo je jasno iz Hristovog jevanđelja da će vječni život i besmrtnost biti darovani ili dati pravednima o vaskrsenju pravednih, o Hristovom drugom dolasku, a ne prije. I da kad neka osoba umre, on ili ona nemaju znanja o vremenu, već spavaju smrtnim snom.“

„Sirile, shvatam da je Duh Božji blagoslovio tvoj um na vrlo dragocjen način, omogućivši ti, zaista mislim svim adventistima sedmog dana, da izbjegnute zamku učenja o besmrtnoj duši, koje je u stvari najmoćnija obmana koju su demonski duhovi nametnuli ljudima. Čovječe, ima puno toga na čemu trebaš biti zahvalan.“ Osjećao sam da mu trebam ispričati o svojoj vezi sa demonskim duhovima, ali računao sam da ako to učinim, moglo bi me koštati života. Stoga sam obratio pažnju na to da postavim svom novom prijatelju još jedno pitanje.

„Sirile, nadam se da me nećeš smatrati nekom vrstom gnjavatora, ali da li bi mi mogao reći nešto više o Isusovom povratku i vaskrsenju?“ Mladi čovjek je sažeo svoj govor navodeći riječi apostola Pavla koje se nalaze u 1. Solunjanima 4:13-18:

„I ne želim, braćo, da budete u neznanju u pogledu onih koji su umrli, da ne tugujete kao drugi, koji nemaju nadu. Jer ako vjerujemo da je Isus umro i vaskrsnuo, onda će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim. Jer ovo vam govorimo po Gospodnjoj riječi: mi živi, koji

ostanemo do dolaska Gospoda, nećemo preteći one koji su umrli, jer će sam Gospod sići s neba sa zapovjedničkim pozivom, s glasom arhanđela i s Božjom trubom, i mrtvi u Hristu ustaće prvi. Zatim ćemo mi živi, koji ostanemo, biti zajedno s njima odneseni u oblacima da se sret-nemo s Gospodom na nebu. I tako ćemo uvijek biti s Gospodom. Zato tešite jedni druge ovim riječima.“

Dok smo se Siril i ja vraćali natrag na posao, nije mi ostalo drugo do da mu izrazim dubok osjećaj mog srca. „Prijetelju,“ rekao sam, „imaš najdivnije razumijevanje čitave svrhe života; svaka osoba koja ima ovu nadu zaista je vlasnik velikog blaga.“

Dok sam tog popodneva pravio majstorske šare sa mojom mašinom za vezenje, nepoznato ikome, moj um postao je bojno polje za žestok sukob između Božijeg Svetog Duha i Sotoninih nesvetih duhova. Prvo sam naveden da shvatim zašto demonski duhovi imaju tako veliku mržnju prema Iskupitelju svijeta. Takođe, zašto su oni izmislili stotine teorija da zbune i zavedu ljude; posebno ideju da su ljudska bića besmrtna, i da bi poduprli ovo đavolsko učenje, pojavljuju se ljudima tvrdeći da su duhovi voljenih pokojnika. Vječne realnosti otvorile su se preda me u svoj njihovoj slavi, i po prvi put u svom životu, shvatio sam da je Vrhovno Biće, Davalac života, bio Bog ljubavi.

I dok su se ove snažne impresije utiskale u moj um, takođe sam počinjao shvatati da sam bio izgubljen čovjek. Kako sad to gledam, rekao bih da sam iskusio u određenoj mjeri ono što će iskusiti oni koji se nađu izvan zidova Svetog Grada, Novog Jerusalima, posmatrajući iskupljenike Gospodnje koji posjeduju neraspadljiva tijela i radosno se suočavaju sa postojanjem koje će se mjeriti u milionima godina na novoj zemlji. Mogao sam vidjeti da će u to vrijeme bezbožni kazati sebi: „Prekasno je; prekasno sam postao svjestan vječnih realnosti, suviše kasno!“

Dok sam razmišljao o tim mislima, shvatajući da sam bio izgubljen

čovjek, i misli o propuštanju slave vječnosti, počeo sam se obilno znojiti, iako je bilo prilično hladno u zgradi. Raskopčao sam okovratnik svoje košulje i zavrnuo rukave, ali nije pomoglo. Odlučio sam da odem u muški toalet i, koliko se sjećam, ušao, zaključao vrata, i u agoniji svoje duše držao se za poklopac vodokotlića sa obje strane kako bih se staložio pošto sam bio sasvim malaksao, dok mi je znoj tekao niz lice, a teške kapi ravnomjerno padale u vodu WC šolje.

Rekao sam u sebi, *prekasno je; postao sam svjestan vječnih realnosti suviše kasno! Prekasno!* Imao sam nagon da uzviknem ove riječi najglasnije što mogu, ali zadržao sam muku svoje duše. Moja mržnja prema Bogu sada je iščezla, a moj bezbožni život pojavio se pred mnogom istovremeno sa shvatanjem činjenice da sam bio žrtva satanskog ugnjetavanja. Prisustvo demonskih duhova natovarilo je na mene osjećaj obeshrabrenja kakav nikad ranije nisam iskusio, niti kasnije u životu. To prisustvo se osjećalo fizički do razmjere da mi je disanje postalo otežano, kao da sam bio lišen kiseonika.

U svojoj bespomoćnosti, rekao sam u sebi: *Neka mi se Bog smiluje.* Nijesam mislio da ovo bude molitva, ali na moje iznenađenje, zagušljivo stanje odmah me napustilo, a takođe i osjećaj obeshrabrenja. Zatim sam umio lice hladnom vodom i vratio se na posao. Dok sam radio, jedna misao pala mi je na um: *Može li biti da je Davalac života čuo krik mog srca i ukorio demonske duhove od sprovođenja posla uništenja? Ako je tako, zašto bi on to učinio za mene? Ja sam najnezaslužnije ljudsko biće. Bio sam mrzitelj Boga, hulnik. Nije bilo šanse da mi Bog ikad oprost.* Ipak realnost je bila da me niko sem Boga nebeskog nije mogao izbaviti na način koji sam upravo iskusio.

Druga misao pala mi je na um da dok mi Bog ne može oprostiti i ne mogu očekivati vječni život kao što mi je objasnio Siril, možda je Stvoritelj imao na umu da upotrijebi bezvrijedno biće kao što sam ja da donese blagoslov u životima drugih ljudi koje voli i želi da budu na obnovljenoj zemlji.

Opet, nijesam se mogao otrgnuti od osjećanja da je Bog uradio ove stvari kad su mi se ukrstili putevi sa Sirilom koji je toliko znao o vječnim realnostima. Da, može biti da je Bog nebeski čuo moju molbu za pomoć nekoliko dana ranije kad sam ležao na svom krevetu i rekao: “Ako postoji neki Bog na nebu kojemu je stalo do mene, neka mi pomogne!” *On brine, da, on brine. To je to, Bog brine!* Gotovo da sam glasno povikao ove riječi da čuju svi u radionici, ali sam se uzdržao.

Dakle, vidjeći da Bog brine za mene, pitaću Sirila da mi kaže više o onome što je otkrio u Bibliji u pogledu vječnih realnosti. Jer ako Bog brine za mene, najnezaslужniju osobu, On mora brinuti za puno drugih ljudi – dobrih ljudi koji nijesu svjesni šta Bog ima za njih. Nastavio sam razmišljajući da, ako se sam brinem za vječnu dobrobit drugih, možda bi me Bog mogao osloboditi od sile demonskih duhova, i mogao bih proživjeti ostatak svog života radujući se mislju da čak iako ja sam ne mogu biti spasan, mnogi stanovnici zemlje mogli bi postati svjesni sukoba iza scene, i navedeni da donesu pametnu odluku za Hrista i za vječnost.

Nakon izvjesnog vremena, počeo sam osjećati veliko ogorčenje nad činjenicom da su demonski duhovi zaveli sve moje pretke. Smjesta sam odlučio da završim sa duhovima; i od tada nadalje upoznaću se sa biblijskom istinom i raditi nasuprot palim anđelima, tako mi Bog pomogao.

Nakon posla tog dana, rekao sam Sirilu da bih volio da idem s njim do gradskog prevoza i da malo porazgovaramo. Dok smo šetali, pomeno sam činjenicu da me je naš razgovor tog dana naveo da poželim da razmotrim proročanstva Biblije na koja se on osvrnuo, ona koja se tiču drugog Hristovog dolaska, vaskrsenja mrtvih, i ostalog. Da li bi on bio voljan da me podučava iz Biblije? Odgovorio je da bi mu bilo zadovoljstvo. Zatim mi je postavio pitanje.

„Želiš li početi sa proučavanjem sledeće sedmice, a zatim da imamo jedno ili dva biblijska proučavanja svake sedmice nakon toga?“

„Sirile,“ rekao sam, „iz razloga koje ti sada ne mogu reći, vrlo mi je važno da počnem proučavanje večeras. Da se sastanemo kod tebe ili kod mene?“ Pozvao me je u njegov dom u 19:00 h na proučavanje. Kad smo se rastali, Siril je imao iznenađen izgled svog lica zbog mog insistiranja da počnemo proučavanja tog istog dana. Ono što je bilo nepoznato i jednom i drugom, bila je činjenica da nedjelju dana kasnije od tog dana, pokrili smo seriju biblijskih proučavanja od ukupno dvadeset osam lekcija.

Glava 10

Ponedjeljak veče na proučavanju

U naznačeno vrijeme, stigao sam u Sirilov dom. Nakon što me je predstavio svojoj ženi i ćaskanja od nekoliko minuta, Siril je pomenuo da bi me želio informisati o svojoj vezi sa crkvom Adventista sedmog dana. Objasnio je da mu vrijeme ne dozvoljava da ulazi u detalje po tom pitanju. Produžio je i objasnio da on sam još nije član crkve Adventista sedmog dana, ali je redovno posjećivao crkvu i napravio planove da se krsti sledeće Subote.

Ono što nije znala njegova žena, Sintija, više mjeseci on je čitao svu crkvenu literaturu koju je imao u kući, i čineći tako postao usrdni proučavalac Biblije. Stekao je dublje razumijevanje Biblije kroz proučavanje Svetih spisa sa pastorom L.V. Tejlorom, što je dovelo do njegove odluke da postane držalac zapovijesti. Siril je predložio Sintiji da ona vodi biblijska proučavanja koja ćemo imati. Složio sam se da je to dobra ideja i pognuo glavu sa mojim novim prijateljima dok je Siril upućivao riječ molitve.

Mlada dama je predložila da počnemo naše proučavanje Biblije koristeći novi studijski vodič pod naslovom „Sažeto čitanje Biblije za zaposlene ljude.“ Svaka studija sastojala se od oko petnaest do dvadeset pitanja vezano za određenu temu o kojoj su se odgovori mogli naći praćenjem određenim pasusa u Svetom Pismu. Vrijeme potrebno da se pokrije jedno proučavanje bilo je oko jednog sata. Još jednom sam se složio sa planom proučavanja, i počeli smo sa prvom lekcijom, pod naslovom „Riječ Božija.“

Činilo se kao da smo za tren završili prvu lekciju. Bio sam uzbuđen onim što sam naučio o Božijim otkrivenjima čovjeku. Lekcija broj dva bila je o Danilu 2. glava, koja se tiče uspona i pada velikih svjetskih

imperija i drugog dolaska Hristovog na ovu zemlju. Siril je predložio da odredimo vrijeme kad ćemo opet zajedno proučavati tu najzanimljiviju studiju proroka Danila.

Bez ikakvog oklijevanja sa svoje strane, pitao sam da li bi mogli imati to proučavanje odmah. Složili su se i nastavili smo dalje. Cijela studija bila je divna, ali jedan stih iznad svih ostalih ostavio je trajan utisak na moj um, Danilo 2:44: „U danima tih careva Bog će nebeski podići carstvo koje nikada neće propasti. I to carstvo se neće ostaviti drugom narodu. Ono će smrviti i uništiti sva ona carstva, a samo će stajati do vijeka.“

Nakon čitanja ovih riječi, postao sam duboko zainteresovan da saznam šta je još prorok Danilo kazao o uspostavljanju Hristovog velikog carstva na zemlji. Pažnja mi je zatim skrenuta na 7. glavu, gdje su date dodatne informacije o tom predmetu, kao u stihu 27: „A carstvo, vlast i veličanstvo carstava pod svim nebesima daće se narodu svetih Najvišega. Carstvo je njihovo carstvo vječno, i sve će im vlasti služiti i biće im poslušne.“ Sintija je pomenula da će Isusove riječi iz Mateja 5:5 tada biti ispunjene: „Blago krotkima, jer oni će naslijediti zemlju.“

Takođe sam postao svjestan činjenice, da će ljudi koji će naslijediti zemlju biti osobe koje su vaskrsnute ili preobražene o Hristovom dolasku, baš kao Mojsije i Ilija, koji sada uživaju savršeno stanje bića na Božijoj vlastitoj planeti, koja se nalazi u središtu galaksija i na kojoj se nalazi presto Božanstva. Takođe je ukazano na Otkrivenje 21. i 22. glava, gdje je Jovanu dato u viziji da vidi novu zemlju sa glavnim gradom, Novim Jerusalimom, kako stoji u svojoj ljepoti, sa slavom vječnog prestola koji će se uspostaviti da stoji zauvijek na planeti gdje je Hrist Gospod slave prolio svoju dragocjenu krv za spasenje nezaslužnih ljudskih bića.

Riječi poput ovih nikad ranije nijesam čuo. One su mi obuzele srce, i želio sam čuti više. „O čemu se radi u sljedećem proučavanju?“ upitao sam. Ne mogu se sada sjetiti koji je bio naslov, ali ono čega se sjećam je da je taj naslov probudio u meni želju da čujem šta Riječ Božija ima

da kaže o tom određenom predmetu, do mjere da sam osjećao da moram nekako nagovoriti Sirila i Sintiju da se slože da održimo još jedno proučavanje te večeri. Pripalio sam još jednu cigaretu, povukao par dubokih dimova, i prokomentarisao da li bi Siril bio dovoljno ljubazan da isprazni pepeljaru, kako bih se spremio za još jedan sat proučavanja Biblije. Moja pepeljara je ispražnjena i učtivo mi vraćena. Tako sam rekao: „Ne gubimo više vrijeme; hajde da počnemo proučavanje kako vi ne bi ste išli na spavanje suviše kasno.“ Odgovorili su da obično idu u krevet oko 23 sata. „Odlično“, rekao sam. „Tek je prošlo devet; dobro nam ide proučavanje, zato ne gubimo više vrijeme.“

Sjećam se reakcije koju su proizvele moje riječi kao da je bilo juče. Sintija je pogledala svog muža sa izrazom u svojim očima koji je nosio veliki upitnik, kao da hoće da kaže, hoćemo li? Nije rekla ni riječi već se samo nasmijala i čekala na njega da nešto kaže. Njegov odgovor na njeno tiho pitanje bio je: „Nemam primjedbi, nastavimo.“

U međuvremenu, ja sam nervoznu ispušio cigaretu do tačke da je napola izgorela. Tako sam rekao: „Smeta li vam da zapalim cigaru? Na posljednjoj sam, a pored toga, običaj mi je da nagradim sebe svaki put kad postignem nešto vrijedno; a u stvarnosti, ovo proučavanje Biblije sa vama vjerujem da je najkorisnija stvar koju sam uradio u svom životu.“

Bez oklijevanja, Siril je rekao: „Željeli bismo da se osjećaš kao kod kuće dok si u našem domu; samo se raskomoti.“

To sam radio na jedni način koji sam znao – trujući se. Pripalio sam, i vazduh u sobi postao je plavičast. Imam čvrsto ubjeđenje da je Duh Božiji išao preda me i podstakao Sirila i Sintiju da se žrtvuju za moju dobrobit. Imali su razumijevanja da me je duvan moćno držao, i odlučili da se okanu neprijatnosti kako bi me upoznali sa Gospodom Isusom. Godinama sam mnogo puta zahvaljivao Bogu za način na koji je rukovao tom delikatnom situacijom. Želio bih da objasnim. Sedam uzastopnih dana proučavali smo Bibliju četiri sata po večeri. Sve dok nijesmo

prešli na proučavanje o zdravom življenju kako je to predstavljeno u Bibliji, nijesam shvatao šta mi je duvan radio, i sa čim su se ti dragi ljudi nosili. A to se dogodilo skoro na kraju serije proučavanja. Kad sam ih pitao zašto su mi dozvolili da pušim, Sintija je objasnili ovim riječima: „Uživali smo u tvom društvu, i kad si nakon prve večeri proučavanja izrazio želju da se vratiš sledeće večeri za dalje proučavanje, Siril i ja smo odlučili da čak i ako bi tvoje pušenje skratilo naše živote par godina, ne bi nam smetalo, ako to znači da ćeš kroz proučavanje Riječi Božije postati sledbenik Gospoda Isusa.“

Nego da se vratimo trećem proučavanju te večeri za koje se činilo da je završeno skoro za tren. Riječ Božija je radila posao otvaranja vječnih realnosti pred moj um, i nijesam se mogao odvratiti od nje. Želio sam još. Zato sam pitao o čemu se radi u studiji broj 4. Pošto mi je rečeno u čemu se sastoji ta lekcija, pitao sam: „Da li bismo mogli imati tu četvrtu i poslednju studiju večeras, a zatim bih vas pustio da idete u krevet?“

Izraz velikog iznenađenja pojavio se na njihovim licima da bi zatim Siril progovorio rekavši: „Zašto ne bismo isplanirali da se vratiš drugu večer ove sedmice i onda ćemo je održati?“

„Nadam se da ćete mi dozvoliti da se vratim sutra večer da proučimo petu lekciju,“ bio je moj odgovor, „to jest ako još uvijek budem živ.“ Nekako sam osjećao da bi me demonski duhovi mogli uništiti. Nijesam im rekao kako sam se zaista osjećao, ali nekako su shvatili hitnost časa i složili se da pokrijemo četvrto proučavanje.

Mislim da je umjesno da ovdje objasnim zašto sam osjećao da bi duhovi mogli uskoro završiti sa mnom. Vratimo se za trenutak onoj večeri kad smo moj prijatelj Rolan i ja posjetili takozvanu prostoriju za obožavanje bogova. Kao što sam pomenuo ranije, te večeri zakleti smo na tajnost u pogledu onoga što smo vidjeli i čuli. Satanski sveštenik izgovorio je riječi zakletve, od koje smo dio ponavljali za njim i zaključili

posao laganim polaganjem prstohvata tamjana u prahu nad plamenom crne svijeće. Bili smo svjesni činjenice da je potpuno ćutanje o organizaciji prema spoljnom svijetu bilo moranje da bi izbjegli da navučemo veliko nezadovoljstvo duhova nad nama.

Nešto kasnije, dok smo prisustvovali onom što obožavaoci demona nazivaju sjednice hvale bogovima, satanski sveštenik je objašnjavao o velikoj opasnosti ako bi se neko usudio da preduzme kurs akcije koja bi mu donijela nezadovoljstvo duhova. Prepričao je događaj koji je nazvao žalosnom greškom koju je počinila jedna osoba, a koju je gospodar visoko cijenio, i pomogao mu na mnogo načina preko duhova, ali je dozvolio sebi da bude nelojalan u nečem na šta bi neki vjerovatno gledali kao na stvar od male važnosti. Tu osobu to je koštalo života; premda je živio u zgradi koja se smatrala sigurna od požara, duhovi su spalili to mjesto sa svim u njemu, uključujući otpadnika i njegovu ženu. Žorž nam je ispričao da je poznavao te ljude.

Drugi događaj koji je ispričao sveštenik bio je kad se jedna osoba pokazala nedostojnom njegovog povjerenja, i za oko jedan sat duhovi su ga terorisali u njegovoj kući bacajući sve što se nalazilo u kući na zidove sa velikom snagom, uključujući velike komade namještaja koji su se prevrtali. To mjesto ostalo je u strašnom neredu. Čovjek je bio hospitalizovan u stanju šoka nakon što su ga njegove komšije našli u kući. Skoro je izgubio zdrav razum.

Imajući ta iskustva na umu, moram reći da je proučavanje Biblije bila premija. To objašnjava osjećaj u mom srcu koji me je podsticao da insistiram na četvrtom proučavanju. Hrabrost s kojom sam se upustio u proučavanje Biblije pod uslovima u kojima sam se našao u to vrijeme nije bila rezultat ljudskog napora. Ali kako gledam na to danas, to je bio direktan rezultat hranjenja Riječju Božjom u fabrici tog dana. Riječ Božija je život; njena sila ispunjava osobu do tačke da se usuđuje izazvati nezadovoljstvo princa tame.

Tako je u to vrijeme u mom životu Bog nebeski namijenio da čujem

velike istine Njegove svete Riječi, i to je postalo stvarnost. I ni na kakav način demonski duhovi nijesu mogli spriječiti da se to dogodi. Po završetku četvrtog proučavanja te večeri, složili smo se da opet nastavimo u 19 sati sledećeg dana.

Prije nego sam napustio Sirilov dom, predložio sam da pročitam par stihova iz Svetog Pisma i kratko se pomolim. Otvorio je Bibliju na Psalme i počeo čitati: „Bog je naše utočište i snaga, pomoć koja se u nevoljama lako nalazi. Zato se nećemo bojati, čak i da se zemlja preobrazi, i da se gore uzdrmaju i sruše u srce mora ogromnoga, i da se vode njegove uzburkaju i zapjene, da se gore potresu od huke njegove.“ (Psalam 46:1-3).

Upravo kad sam napuštao dom Grosovih, dok mi je ruka bila na kvaki, sjetio sam se da pitam Sintiju koje lekcije slijede. Jedan od naslova je bio „Priroda čovjeka; stanje mrtvih.“ Rekao sam „Laku noć,“ i otišao.

Kazao sam sebi, *jedva čekam da dođe vrijeme za proučavanje*. Ali u stvarnosti, čekanje da prođe vrijeme nije bila moja glavna briga. Dok sam se kući vozio tramvajem, palo mi je na pamet da ako još uvijek budem živ do 19 sati u utorak, biću vrlo srećan čovjek. Zaista sam očekivao posjetu duhova te noći protiv čijih napada nema načina da se odbranim u svojoj snazi. Ipak nijesam se plašio smrti. Duh Gospodnji blagosiljao je moj život, nezasluzan kakav je bio, Gospoda Isusa radi.

Dok sam išao na počinak te noći, riječi Svetog Pisma koje je čitao Siril ponavljale su se u mom umu, i sledeće što znam, moj budilnik je zazvonio; došao je utorak ujutro, i uskoro je bilo vrijeme da idem na posao.

Do današnjeg dana, te riječi iz Psalma 46 mnogo su mi značile, jer one su me navele da gledam na Boga, koji je Izvor života, Izvor svake sile. On je bio u stanju da promijeni, divno promijeni, najbeznadežnije izgleda, na način da oslobodi bespomoćnog iz ruke uništitelja, i čineći tako donese slavu svom svetom imenu.

Glava 11

Utorak večer – proučavanje u pozajmljenom vremenu

U utorak večer, tačno u 19:00 sati, stigao sam u Sirilov dom. Nakon kraćeg ćaskanja, opet smo otvorili Božju Riječ, tražeći blagodat Duha Božjeg da blagoslovi naše umove u proučavanju. Stanje mrtvih bila je središnja tačka naše pažnje. Otkrio sam da je Biblija vrlo jasna u odgovaranju ljudskim upitima o ovom predmetu, u pogledu pitanja kao što je „Posjeduju li ljudi besmrtnost?“ „Hvale li mrtvi Gospoda?“ „Ima li znanja u carstvu mrtvih?“

Odgovor na pitanje broj jedan došao je jasno i glasno iz prve poslanice Timoteju da samo Bog ima besmrtnost; ili drugim riječima čovjek je potpuno smrtno. Odgovor broj dva: „Mrtvi ne hvale Gospoda, niti iko od onih koji u tišinu silaze“ (Psalam 115:17). Poput pražnjenja groma, ovaj stih razbio je na hiljade komada religijska učenja iz mog djetinjstva, ne ostavljajući sumnje u mom umu da je u prošlim vijekovima neki veliki umjetnik u umjetnosti obmane zaveo sve moje pretke.

Odgovor na treće pitanje počeo mi je otkrivati ljubav i pravednost Božiju u postupanju sa jadnim smrtnicima. Našli smo u Jovu 14. glava: „Čovjek, koga je žena rodila, kratkog je vijeka i pun nemira. Kao cvijet niče i kida se, kao sjenka bježi i ne ostaje... Ako su sinovi njegovi poštovani, on to ne zna, ako su u sramoti, on nije svjestan toga“ (Jov 14;1, 2, 21).

Nakon čitanja ovih riječi iz Svetog Pisma, moje srce je osjetilo neoobičajnu radost u dobroti Gospodnjoj. I rekao sam Sirilu i Sintiji: „Kako je dragocjena stvarnost uvjerenja koje nam je dato u Božijoj Riječi da naši

preminuli voljeni ne pate u čistilištu, niti na nebu gledaju na patnje svojih bližnjih na ovoj planeti u pobuni, već svi spavaju u grobu do jutra vaskrsenja.“ Oni su se radovali sa mnom u mojoj novopronađenoj biblijskoj istini.

Zatim je Duh Božiji učinio da shvatim da je smrt potpuna suprotnost životu; da je smrt stanje koje se može dostići samo potpunim gašenjem života. I moj um je bio sasvim oslobođen od zablude da ljudi imaju besmrtnu dušu nakon što sam pažljivo pročitao izvještaj o Adamovom stvaranju koji je dat u Postanju 2. glava. „Gospod Bog je stvorio čovjeka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah života, i čovjek je postao živa duša“ (stih 7). Jasno sam razumio da je Božiji dah života sredstvo kojim Bog oživljava i održava naše fizičke sklopove. On čini da se pluća šire, srce kuca, krv teče, udovi se pokreću, itd. I kad Bog oduzme ovaj životodavni element, život prestaje.

Zapazio sam Božiju veliku mudrost i Njegovu ljubaznu brigu za stanovnike planete Zemlje kroz objavu u Svetom Pismu da je čovjek postao živa duša, nasuprot popularnom nebiblijskom vjerovanju da je čovjeku data duša, u tome što zatvara sve prolaze za palog heruvima i njegove demonske duhove da zavode ljude pojavljujući im se sa tvrdnjom da su duhovi preminulih voljenih koji su navodno ušli u više stanje egzistencije. Kakvo širokumno proučavanje je to bilo.

U zaključku proučavanja o stanju ljudi u smrti, koje se sastojalo od mnogo više stihova iz Svetog Pisma nego sam ovdje pomenuo, čitavi novi horizont otvorio se preda mnom u pogledu Božijeg karaktera. Razabrao sam plemenitost karaktera velikog Vladara univerzuma kao neizmjereno pravičnog i dobrog. Zapazio sam da pravda i ljubav idu u ruku pod ruku. Mislim da je prikladno da kažem da sam iskusio ljubav prema Davaocu života. Bio sam duboko impresioniran mišlju da je Božiji sveti karakter bio vrlo netačno predstavljen u hrišćanskom svijetu. Shvatio sam da je Božanstvo bilo zloupotrijebljeno, ili pogrešno predstavljeno, što je došlo kroz otpad trećine nebeskih anđela.

Da bi neko razumio i cijenio ono što sam iskusio tokom tog vremena proučavanja Biblije, mora zamisliti da on ili ona nikad nijesu imali Bibliju, a još manje proučavali iz nje. Život ne nudi stvarnu radost srcu; jer čak i ako čovjek nađe u nečemu da uživa, ubrzo dolazi misao da će smrt sutra učiniti kraj svemu, za vječnost. Vječnost od čega? Ljudi s kojima se zblížite ne znaju ništa više od vas, kao što se u mom slučaju dogodilo da nije bilo ničeg vrijednog. Zatim jednog dana, na najne očekivaniji način, sretnete nekog ko drži Knjigu napisanu od Davaoca života. Tada na sva neodgovorena pitanja koja ste imali na umu tokom godina primite inteligentno objašnjenje, i više od toga.

Vraćajući se tom biblijskom proučavanju krajem oktobra 1946, želio bih da kažem da je proučavanje o vaskrsenju tijela, o čemu su pisali pisci Svetih spisa pod nadahnućem Svetog Duha Božijeg, bilo najnevjerojatnije. Nakon što smo pokrili proučavanje o vaskrsenju i drugom Hristovom dolasku, uzeli smo konkordans i potražili odnosne stihove koji se tiču tih važnih događaja. Naše proučavanje te večeri bilo je malo duže od onog prethodne večeri od četiri sata, ali moji domaćini nijesu imali ni riječ primjedbe.

Evo nekoliko tačaka u kratkom pregledu mojih otkrića. Na primjer, otkrio sam da kroz učenje o vaskrsenju Biblija otvara put kojim svi ljudi mogu zadobiti besmrtnost. Kao što je rekao Apostol Pavle: „Evo, govorim vam tajnu: Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubiti i mrtvi će vaskrsnuti neraspadljivo, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistinuti riječi koje su napisane: ‘Smrt je uništena u pobjedi.’ ‘Smrti, gdje je tvoja pobjeda? Smrti, gdje je tvoj žalac?’“ (1. Korinćanima 15:51-55).

Da, otkrio sam da će Isus Hrist, Knez života, kad se pojavi o svom drugom dolasku sa nebeskim anđelima, dati besmrtnost onima koji su

ga učinili Gospodom svog života. Život će biti vraćen onima koji su ga izgubili Hrista radi, a ne samo svoja tijela. Vaskrsenje je veliki događaj koji su sveti pisci očekivali kao objekat svoje nade.

Iznenadio sam se otkrićem da se apostol Pavle, izgubivši sve radi Hrista, radovao tome, polažući svoju nadu u vaskrsenje iz mrtvih (Filipljanima 3:7, 8, 10, 11). Pavlove misli neprekidno su bile upravljane prema nebu. „A naše je građanstvo na nebesima, odakle željno očekujemo spasitelja, Gospoda Isusa Hrista, koji će naše poniženo tijelo preoblikovati da bude poput njegovog slavnog tijela, silom kojom može sve da pokori sebi“ (stihovi 20, 21). Takođe mi je bilo zanimljivo što je apostol Pavle, govoreći o svojim nevoljama u Aziji gdje mu je bio ugrožen čak i sam život, vjerovao u Boga koji podiže mrtve (2. Korinćanima 1:8, 9). Apostol nije dao nikakav komentar o svom očekivanju da sretne svog Gospoda prilikom smrti, kao što uči savremena teologija, već polagao svoju nadu u vaskrsenje pravednih.

U pretraživanju Svetih spisa, vezano za vrijeme određeno za pravedne da prime svoju nagradu i nepravedni svoju kaznu, otkrio sam da to neće biti po smrti, već prilikom dva vaskrsenja. Ove riječi Gospoda Isusa bile su zapanjujuće. „Nego kad priređuješ gozbu, pozovi siromašne, sakate, hrome i slijepo. Bićeš srećan, jer oni nemaju čime da ti uzvrate. Uzvatiće ti se o vaskrsenju pravednih“ (Luka 14:13,14).

Otkrio sam da je apostol Pavle usredsredio svoj um na drugi Hristov dolazak i lično primanje od Gospoda Isusa onog što je on nazivao krunom pravednosti. U smiraju svog života, kao stari vojnik krsta, njegova leđa nosila su ožiljke od rana od pet bičevanja koja su izvršili Jevreji (2. Korinćanima 11:24). Kamenovanje koje je primio u Listri ostavilo je trajne znake oštećenja na njegovim šakama, pa ipak je ovaj šampion istine, koji se održao kroz teška vremena nadom koju je imao u vaskrsenje iako je shvatao da će se uskoro suočiti sa mačem egzekutora, podigao svoj glas u poruci koja je trebala donijeti nadu generacijama Božijih ljudi, postavljajući vrijeme kad će svi primiti nagradu obećanu

pravedniku, koje je vječni život o drugom dolasku Gospoda slave. Bio sam duboko pokrenut njegovim riječima.

„Jer se ja već izlivam kao žrtva ljevanica i približilo se vrijeme mog oslobođenja. Dobro sam se borio, trku sam do kraja istrčao, vjeru sam sačuvao. Od sada se za mene čuva vijenac pravednosti, kojim će me Gospod, pravedni sudija, nagraditi u onaj dan – i ne samo mene nego i sve koji željno čekaju da se on pojavi“ (2. Timoteju 4:6-8).

Tokom čitavog tog proučavanja o vaskrsenju tijela, u pozadini svog uma imao sam misao da su pisci Novog Zavjeta vjerovali da ljudi imaju besmrtnu dušu koja ide na nebo prilikom smrti, oni bi sigurno pomenuli da ih Isus Hrist vraća nazad sa sobom, da ih ponovo sjedini sa njihovim predašnjim tijelima. To se nigdje ne nalazi, ali zato mnogi tekstovi Svetog Pisma dokazuju suprotno. Na primjer, u prvoj Korinćanima 15. glava, gdje apostol Pavle govori o dužini između smrti pravednika i vaskrsenja, nekoliko puta pominje ljude koji su zaspali i kako će Isus doći i probuditi ih. Kakav dan će to biti!

Posljednju tačku mog otkrića, i jednu od najimpresivnijih za moj um o predmetu vaskrsenja, čitali smo u Jevrejima 11. glava, gdje apostol Pavle opisuje vjeru Božijeg naroda, u različitim vjekovima. On kazuje o njihovim iskušenjima i teškoćama, o njihovoj hrabrosti, i kako ih je njihova nada u vaskrsenje i vječni život održavala sve do smrti. On je objavio da oni u to vrijeme nijesu primili nagradu koja im je obećana; ali će je primiti sa Pavlom i svim drugim hrišćanima u tom velikom danu, kad će svi biti učinjeni savršenima.

„Drugi su bili mučeni jer nisu prihvatili da budu oslobođeni, kako bi dobili bolje vaskrsenje. Drugi su bili iskušavani izrugivanjima i bičevanjima, pa čak i okovima i tamnicama. Bili su kamenovani, iskušavani, isječeni, pobijeni mačem, hodali su u ovčijim i kozjim kožama, bili su u oskudici, u nevolji, zlostavljani. Svijet ih nije bio dostojan. Lutali su po pustinjama, gorama, pećinama i jamama zemaljskim. I svi su oni kroz

vjeru dobili svjedočanstvo, *ne primivši obećanje*, jer je Bog nama namijenio nešto bolje, da oni bez nas dostignu savršenstvo“ (Jevrejima 11:35-40; naglasak u kurzivu dodat).

Kakvo je bilo divno to proučavanje Biblije! Kakvo otkrivenje! Kakva divna nada! Pala mi je na um misao, *kad bih samo mogao da živim za ovu divnu nadu*. Zatim mi je druga misao došla na um koja je zbrisala taj divni entuzijazam koji se bio izgradio. *Kako je glupo od mene misliti da bi mi Bog ikad oprostio; da zaboravi mržnju koju sam tako dugo gajio protiv Njega, i iznad svega da bude voljan da mi pomogne u životu sa vječnim blagoslovima rezervisanim za pravedne. Ne, ne, to ne može biti. Bolje da tu nadu vječnog života izbacim iz uma. A tu je moja veza sa duhovima. Bog mi to nikad ne bi oprostio. Zaboravi to, Morno, prekasno je.*

Posljednje stihove koje je Sintija pročitala na završetku tog proučavanja bili su Titu 2:12, 13, gdje Apostol savjetuje da sve hrišćane „da razborito, pravedno i odano Bogu živimo usred ovog sadašnjeg doba, dok čekamo ostvarenje naše divne nade i slavno pojavljivanje velikog Boga i Spasitelja našeg, Isusa Hrista.“ Ove riječi podstakle su me da izrazim Sirilu i Sintiji zahvalnost zbog činjenice što su bili ljubazni da proučavaju Bibliju sa mnom na takav način. Takođe, sam pomenuo da bih želio živjeti s tom nadom očekivanja slavne pojave Gospoda Isusa, ali moj život je bio takav da je to bilo nemoguće.

„Ima nade“, rekla je Sintija. „Mi imamo velikog Prvosveštenika, Hrista Pravednika koji služi u Svetinji nad svetinjama nebeske svetinje u našu korist. Taj divni hram je na Božijoj vlastitoj planeti, koja se nalazi u središtu galaksija. On, Gospod slave došao je i umro na krstu Golgote da bi mogao biti naš Prvosveštenik; kroz kojega jedino možemo naći spasenje.“

Mislio sam u sebi, *kad bi ona znala za moj angažman sa duhovima, ne bi kazala da ima nade*. Nastavila je: „Ima nade za tebe, sigurno ima; ima nade u Isusu za svakog od nas. Ima nade sve dok je čovjek živ da

može tražiti pomoć od Isusa; ima nade, dozvoli mi da ti pokažem.“ Zatim je okrenula Jevrejima 4:15, 16 i pročitala: „Jer naš prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saosjeća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgriješio. Pristupimo, dakle, slobodno prestolu blagodati, kako bi stekli milosrđe u nalaženju blagodati kad nam zatreba pomoć.“

Zgrabio sam Bibliju iz njenih ruku, rekavši: „Dozvoli da to vidim.“ Zaista sam istrkao tu Dobru Knjigu iz njenih ruku i čitao za sebe. Ono što me je podstaklo da istrknem Bibliju iz njenih ruku vjerujem da je bila činjenica da je Duh Božiji blagosiljao moj um nadom. I zgrabio sam taj konopac nade. Tokom mog vremena u trgovačkoj mornarici, imao sam prilike da bacam konopac čovjeku koji je bio pao sa broda; oh, kako je on zgrabio i držao konopac za dragi život. Na sličan način, u svom stanju izgubljenosti, uočio sam nadu i brzo posegao za njom.

Zato što su bili vrlo kasni sati, izrazio sam želju da se Siril kratko pomoli, a zatim bih pošao kući. Pitao sam da li bih mogao proučavati sa njima sledeće večeri. Složili su se s tim, i nakon što smo se pomolili, rekao sam laku noć i otišao.

Dok sam sjedio u tramvaju, čiji točkovi su cvilili, i uz jednolično otvaranje i zatvaranje vrata ljudi ulazili i izlazili, a kondukter izvikivao imena ulica koje dolaze, gledao sam kroz prozor na trotoar. Ništa ni za trenutak nije moglo privući moju pažnju. Um mi je bio potpuno zaokupljen onim što je Sintija rekla. Mogao sam čuti njene riječi: „*Ima nade za tebe, sigurno ima; ima nade u Isusu za svakog od nas. Ima nade sve dok smo živi i tražimo pomoć od Isusa, ima nade.*“

Zatim se činilo kao da jedan glas govori mom umu: „*Da, ima nade za beznadežne, ima nade za nezaslužne, ima nade za obožavaoce duhova. Ima nade za tebe u Isusu.*“ U svom umu, mogao sam vidjeti tu stranicu u Bibliji sa riječima nade koje sam čitao. Da, bili su to stihovi 15 i 16, poslednji stihovi u Jevrejima 4. glava. Mogao sam vidjeti 5. poglavlje ispod njih. Rekao sam sebi, *moram da nabavim Bibliju. Gdje*

da nađem mjesto da kupim Bibliju? Dobri Gospod se takođe pobrinuo i za to. Ali prije nego ispričam kako sam dobio potpuno novu Bibliju sledećeg dana za 1,50 \$, želio bih da pokažem na kako divan način Bog kome služimo prima k srcu naše molitvene zahtjeve i potrebe ljudi koji trebaju njegovu pomoć, ali ne znaju kako da je zatraže.

Nakon što se nijesmo vidjeli 32 godine, Siril i Sintija sreli su Hildu, moju ženu, i mene u Torontu, Kanada. Ti dragi prijatelji preselili su se u Sjedinjene Države nedugo nakon mog prelaska od sila tame na slavnu nadu koju sam našao u Gospodu Isusu, mojoj Snazi i mom Otkupitelju. Dok smo se prisjećali tih dana u jesen 1946, Siril je izjavio nešto što je vrlo uzбудilo moje srce, jer sam u tome vidio milostivo djelovanje ljubavi Duha Božijeg u moju korist. Ovo se tiče njegove odluke da napusti posao koji je imao, gdje je bio savršeno srećan, i prihvati posao za firmu za koju sam ja radio.

Zamolio sam Sirila ako može to da zapiše kako bi ga dodao u svom rukopisu. To otkriva Božiju veliku silu ljubavi koja djeluje kroz njegovu službu pomirenja. Ovdje ću iskoristiti samo kratki dio svjedočanstva koje je Siril napisao za mene. Više iz njegovog ličnog svjedočanstva iskoristiću kasnije kad budem pokazivao silu Božije ljubavi u poglavlju pod naslovom „Hodanje pod sjenkom smrti.“ Evo njegovih vlastitih riječi:

„Nekoliko mjeseci nakon ženidbe, počeo sam proučavati Bibliju sa starješinom Vorenom Tejlom, pastorom engleske crkve Adventista sedmog dana u Montrealu. Nijesam imao problema da vjerujem u sve što je pastor Tejlor rekao, jer je sve navodio iz Biblije upravo onako kako piše.

Zatim jedne večeri, dao je lekciju o Šabatu. Ta lekcija vratila me je natrag na jedan dan u Halifaksu kad sam pitao moju baku koji je tačno dan Šabat, ali i dalje nijesam bio uvjeren. Te noći, ne rekavši nikom drugom ništa, molio sam se i tražio od Boga da mi pomogne da vjerujem u Šabat. Tražio sam da Bog u svojoj mudrosti i svetoj sili obdari me

sposobnošću da osvjedočim jednu osobu u ono što sad vjerujem, što bi bio znak da Bog želi da držim biblijski Šabat.

Sledećeg ponedjeljka počeo sam kao i obično raditi svoj posao, međutim, postao sam umoran i nespokojan i iznenada odlučio da napustim svoj posao. Čuo sam o novoj fabrici kojoj trebaju ljudi sa mojim posebnim talentom, i te večeri pošao sam na razgovor. Na moje iznenađenje, dobio sam posao, plus veću platu. Vratio sam se starom poslu i zatražio im dvije sedmice odmora.

Napokon došlo je vrijeme da krenem na svoj novi posao, i tog ponedjeljka ujutro sjedio sam pored jednog novog radnika koji je imao neke čudne navike. Prvo pušio je kao lokomotiva. Bio sam srećan što mogu otvoriti prozore. Njegova druga navika bila je da kad bi mu mašina prestala raditi, iznenađivao me je sa hulama koje su bile nevjerovatne. Bio sam zaboravio na svoju molitvu Bogu, ali Bog nikad ne zaboravlja molitvu svoje djece. Ono što mi je bilo nepoznato je da će taj mladić, koji je sjedio do mene, tog istog dana zatražiti od mene, i čak zahtijevati, proučavanja Biblije koja su počela baš te noći. Nijesu mi bili poznati ozbiljni problemi koji su ispunili život Rože Mornoa dok je sjedio radeći za svojom mašinom tog jutra u Montrealu, Kanada.“

Osjećao sam se impresioniranim dok sam ovdje unosio Sirilov izvještaj o njegovoj promjeni posla kako bi se mogla otkriti dobrota Gospodnja, i da svi mi možemo rasti u spoznaji činjenice da je Autor našeg bića, Onaj koji nas je oblikovao po svom vlastitom božanskom obličju, u stvarnosti Bog koji odgovara na molitve. I da On može odgovoriti na ono što mi smatramo gotovo beznačajnim zahtjevom, obraćajući to u djelo slave za sebe, i uzvišeni blagoslov nekoj bespomoćnoj duši. Ta gotovo besana noć za mene, nekoliko dana prije nego sam upoznao Sirila, i ona izgovorena molitva u jednoj rečenici u ranim jutarnjim satima, kad sam rekao, „ako ima nekog Boga na nebu kojemu je stalo do mene, neka mi pomogne!“ predviđena je od Davaoca života, i On se spremao da mi pruži pravu vrstu pomoći.

Kad je Siril razgovarao sa Bogom o svojoj potrebi da se učvrsti u držanju biblijskog Šabata i podijeli Riječ života sa dušom kojoj je to potrebno, Svemoćni je rekao: „Vrlo dobro, imam baš osobu za tebe.“ Zatim je Njegov Sveti Duh stupio u akciju, podstakavši Sirila na želju da promijeni posao. I kad se pritisak navalio na moj um da moram načiniti ono što sam osjećao da će biti najvažnija odluka koju bih ikad donio u svom životu, Bog je bio tu da pomogne; njegov Sveti Duh je poradio na svim detaljima do savršenstva. I kad kažem svim detaljima, mislim svim u punom značenju te riječi. Uglavnom mislim na mog jevrejskog šefa Harija i njegovu opsesiju da otkrije kojoj denominaciji je Siril pripadao, kao i zahtjev da mu učinim uslugu i otkrijem to za njega.

Vraćajući se za trenutak na aktivnosti te večeri, želio bih kazati da su proučavanja Biblije koja smo pokrili poslužila da mi pruže panoramski pregled vječnih realnosti. Duh Božiji blagoslovio je moj um takvom jasnoćom zapažanja da je eliminisao potrebu da ulazim u duboka teološka istraživanja, za koja je neophodno puno vremena da se primi sporni predmet. Bio sam ograničen vremenom, u kriznoj situaciji. Vrijeme nije bilo moje da ga koristim kako mi je volja. Znao sam da će se suočavanje sa duhovima uskoro desiti. Osjećao sam se kao da živim u pozajmljenom vremenu.

Glava 12

Srijeda – dan obećanja

Da, obećao sam satanskom svešteniku da ću te određene srijede imati odgovor za njega vezano za inicijaciju u njihovo tajno društvo. Prema satanskom svešteniku, duhovi su obećali da će mi pomagati u životu na vrlo specifičan način. Ali u dva kratka dana upoznao sam se sa nekim od velikih obećanja iz Riječi Božje.

U srijedu ujutro pošao sam na posao razmišljajući o obećanjima, i šta uopšte da radim s tim. To je bio dan za triježnjenje uma. Puno sam mislio a vrlo malo govorio; hiljade misli dolazilo mi je na um. Do 17 sati, odlučio sam da idem kući pješke umjesto gradskim prevozom. Takođe sam odlučio da preskočim večeru. Nijesam imao potrebu da jedem. Bio sam previše napet da bih uživao u hrani. Morao sam obaviti vrlo neugodan telefonski poziv svom prijatelju Rovanu, da mu dam do znanja da iz razloga koje tada nijesam mogao objasniti, neću biti u stanju da prisustvujem uobičajenoj sjednici za hvaljenje bogova srijedom večer. I da prenese satanskom svešteniku da ću ga kontaktirati uskoro.

Dok sam lagano išao na sjeveru ulice Bluri, prolazio sam pored različitih vrsta prodavnica, ne obraćajući pažnju na njih. Ali iz razloga koji ne mogu objasniti, dogodilo se da za trenutak pogledam jedan izlog. Morao sam proći oko 20 koraka kad mi je sinulo da je ono što sam vidio u izlogu bila Biblija. Vratio sam se i pogledao opet. Da, bila je to potpuno nova Biblija ispred svakojakih starudija koje su tu bile izložene.

Ne mogu se tačno sjetiti imena tog mjesta, ali na tabli je pisalo nešto poput *Semova zalagaonica i prodavnica na pogodbu*. Odmah iza Biblije bio je mali ručno urađeni natpis na kojem je pisalo: „Danas je na ovu Bibliju veliki popust, uđite za pravu pogodbu.“ Ušao sam u prodavnicu, lagano se krećući zato što je bila pretrpana svakovrsnom robom.

Rafovi su bili krcati i postavljeni na takav način da se čovjek teško mogao snaći gdje da ide. Na policama su bila muška odijela, a gitare i sve vrste muzičkih instrumenata bili su okačeni na tavanicu. Svuda su bili natpisi koji su govorili o rasprodaji. Bio sam pod dubokim utiskom da sam zaista na pravoj rasprodaji.

Omanji stariji gospodin pošao mi je u susret i rekao: „Mogu li Vam pomoći, gospodine?“

„Zainteresovan sam za Bibliju koju imate u izlogu. Koliko želite za nju?“ „Oh, Biblija, čekajte da Vam je donesem.“

„Gospodine, ne morate je donositi, želim da znam cijenu jer nemam puno novca kod sebe.“ On je svakako pošao da je donese.

„Imate dovoljno za ovu Bibliju, siguran sam; upravo sam je postavio u izlog prije sat vremena. Dajem je na veliki popust.“ Nastavio je govoriti, a ja sam pokušao da budem učtiv zbog njegovih godina.

„Ako želite dobru cijenu za Bibliju, nikad ne idite u prodavnicu Biblija; uvijek svratite na ovakvo mjesto.“ Do tada on je nekako prošao između svog tog krša i vratio se ne poremetivši ništa. Mislio sam u sebi, *ovaj mali stari gospodin mora da je bio akrobata u svojoj mladosti*. Dao mi je u ruke, govoreći: „Divna Biblija, zar ne?“

„Koliko?“ pitao sam.

„Nećete morati da platite visoku cijenu koju biste inače platili, ako odete u jednu od onih prodavnica Biblija. Vidite, Biblija poput ove se prodaje za oko 15 dolara, možda više, dozvolite mi da pokažem zašto.“ Otvorio je Bibliju na Novi Zavjet, govoreći: „Ne znam puno o Biblijama, ali znam da su one sa crvenom štampom, kao što ovdje vidite, najbolje.“

Spremao sam se da ga pitam još jednom za cijenu ali me je preduhitrio. „Imao sam na umu da dobijem pristojnu cijenu za nju, ali što duže razgovaram s Vama o ovoj Bibliji, moja cijena se snižava.“

„To je sjajno,“ rekao sam. „Nastavite govoriti dok ne dođete na dolar i pedeset, i tada ću poseći u svoj džep i platiti Vam.“ „Prodato; dajte

mi dolar i pedeset.“

Zaista nijesam mislio ono što sam rekao i nastavio sam da objašnjavam tom čovjeku da nijesam želio da ga iskoristim i da bih bio srećan da platim iznos koji je on smatrao razumnim.

„Ne, neću uzeti ni centa više; jednom kad odredim cijenu, to je cijena po kojoj prodajem,“ rekao je čovjek. I kad sam mu davao novac, rekao je: „Naravno, neću Vam je povezivati, po toj cijeni ne mogu priuštiti papir za omotnicu. Ne smeta Vam da je uzmete ovako, zar ne?“

„Ne uopšte,“ bio je moj odgovor, i krenuo sam da izlazim iz prodavnice. Dok sam zatvarao vrata, zastao sam, okrenuo se i vratio. Palo mi je nešto na pamet.

„Nešto nije u redu?“ rekao je mali gospodin.

„Gospodine, ovo je najneobičnija poslovna transakcija koju sam ikad imao. Možete li mi pošteno reći zašto ste mi prodali ovu Bibliju na ovakav način? Zvučali ste kao da želite da je se oslobodite.“

Pogledao me je pravo u oči i rekao: „Sine, ovo je bez sumnje ukradena Biblija; prodali su mi je prošle sedmice par ljudi sa nekoliko drugih stvari. Do tada, imao sam mjesec dobre prodaje, ali razmišljao sam nekih sat vremena prije nego ste Vi ušli da posao ne ide uopšte dobro od vremena kad sam otkupio Bibliju od tih ljudi. Stoga sam je odmah stavio na rasprodaju u izlogu. Uzmi je, sine, idi kući i čitaj. Bog te blagoslovio.“

Kad je on rekao te riječi, pomislio sam na Jevrejima 4:15, 16, te divne riječi nade. Rekao sam hvala i otišao. Stvarna radost obuzela mi je srce dok sam išao niz ulicu sa mojom novom Biblijom pod rukom. Nijesam se tako osjećao otkako sam bio dječak. Zaputio sam se u svoj stan dok sam čitao te divne stihove iz Jevrejima 4. glava, o Isusu kao mom Prvosvešteniku. Bilo je to kao da me je natkrivao oblak sumornosti, i sada je oduvan. U stvari, osjećao sam se tako dobro da mi se apetit vratio. Dok sam prolazio pored jevrejskih delikatesa, odlučio sam da uđem i uzmem sendvič, i pojedem ga kući dok budem čitao moju novu

Bibliju u vremenu koje mi je preostalo do odlaska Sirilovoj kući na dalje proučavanje Biblije.

Zatim se nešto dogodilo što je povećalo moje zanimanje za poslanicu Jevrejima. Kad sam ušao u stan, postao sam svjestan da je vrijeme brže prolazilo nego sam očekivao. Brzo sam stavio Bibliju na moju stolicu za ljuljanje i okrenuo se da podignem zastor na prozoru. Dok sam to radio, udario sam laktom u stolicu, što je uzrokovalo da Biblija padne na pod. Uzviknuo sam za sebe, „Oh ne, moja nova ukradena Biblija na podu!“

Pala je na desnu stranu i otvorila se na Jevrejima 7. glava. Podigao sam je i početi čitati riječi apostola Pavla: „Ali ovaj, pošto on ostaje do vijeka, ima nezamjenljivo sveštenstvo. Zato i može u potpunosti spasti one koji kroz njega pristupaju Bogu, kad uvijek živi da se zauzima za njih.“ Kad mi je pogled pao niže, počeo sam opet čitati: „A u ovome što je rečeno glavno je ovo: imamo takvog prvosveštenika, koji je sjeo s desne strane prestola Veličanstva na nebesima. On je sluga koji služi za ljude na svetom mjestu i u pravom hramu koji je podigao Gospod, a ne čovjek“ (Jevrejima 7:24, 25; 8:1, 2).

Kroz ove stihove, čuo sam Gospoda Isusa kako mi govori, objavljujući da je On živi, ljubazni i moćni Otkupitelj, u stanju da potpuno spase one koji dolaze Bogu preko Njega. To uključuje i Njegovu sposobnost da kontroliše silu demonskih duhova, čineći ih nemoćnim da sprovedu na meni djelo uništenja, što bi im bilo zadovoljstvo da učine. Nada se učvrstila u mom srcu; bio sam ispunjen divljenjem prema svom novo-pronađenom Prijatelju, Gospodu slave.

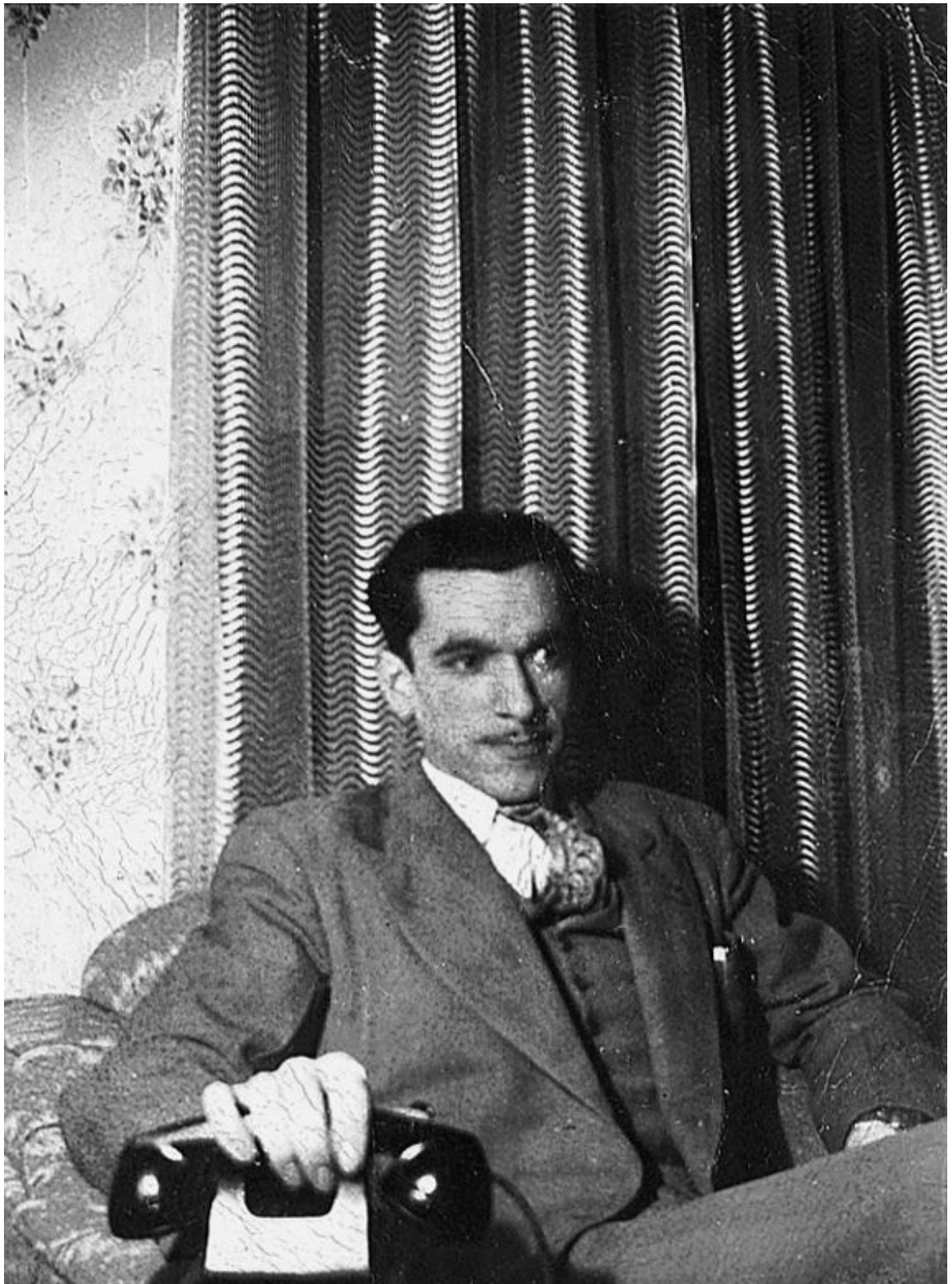
Dok sam putovao do Sirilovog stana na dalje proučavanje Biblije, pročitao sam cijelu poslanicu apostola Pavla Jevrejima. Na povratku kući, čitao sam je iznova. Kad sam stigao kući, pročitao sam je treći put. Bio sam fasciniran pričama o iskupljenju kako ih je prenio ovaj apostol. Njegovo obrazlaganje Svetog Pisma u pokazivanju da je Hristovo posredovanje u korist čovječanstva u nebeskoj svetinji bilo jednako

nužno za spasenje čovječanstva kao i Njegova smrt na krstu, napravilo je dubok utisak na moj um.

Vidio sam Gospoda Isusa kao Onog koji voli one koji se ne mogu voljeti; milostivog Prvosveštenika. Vidio sam ga kao Onog koji je u stanju da ispravi sve stvari, budući da je specijalista u spasenje. Vidio sam da je Gospod slave sam dozvolio da bude prikovan na krst da bi kroz smrt mogao uništiti onoga koji je imao silu smrti, to jest đavola. Shvatio sam da je moja jedina nada povjeriti se zaslugama Njegove dragocjene krvi koja može potpuno spasiti sve koji dolaze Bogu preko Njega.

Roževov ujak Feliks, arhibiskup Katoličke crkve u provinciji Kvebek

Rože u domu Grosovih prilikom prvog proučavanja Biblije, oktobra 1946. Rože je tada imao dvadeset jednu godinu.

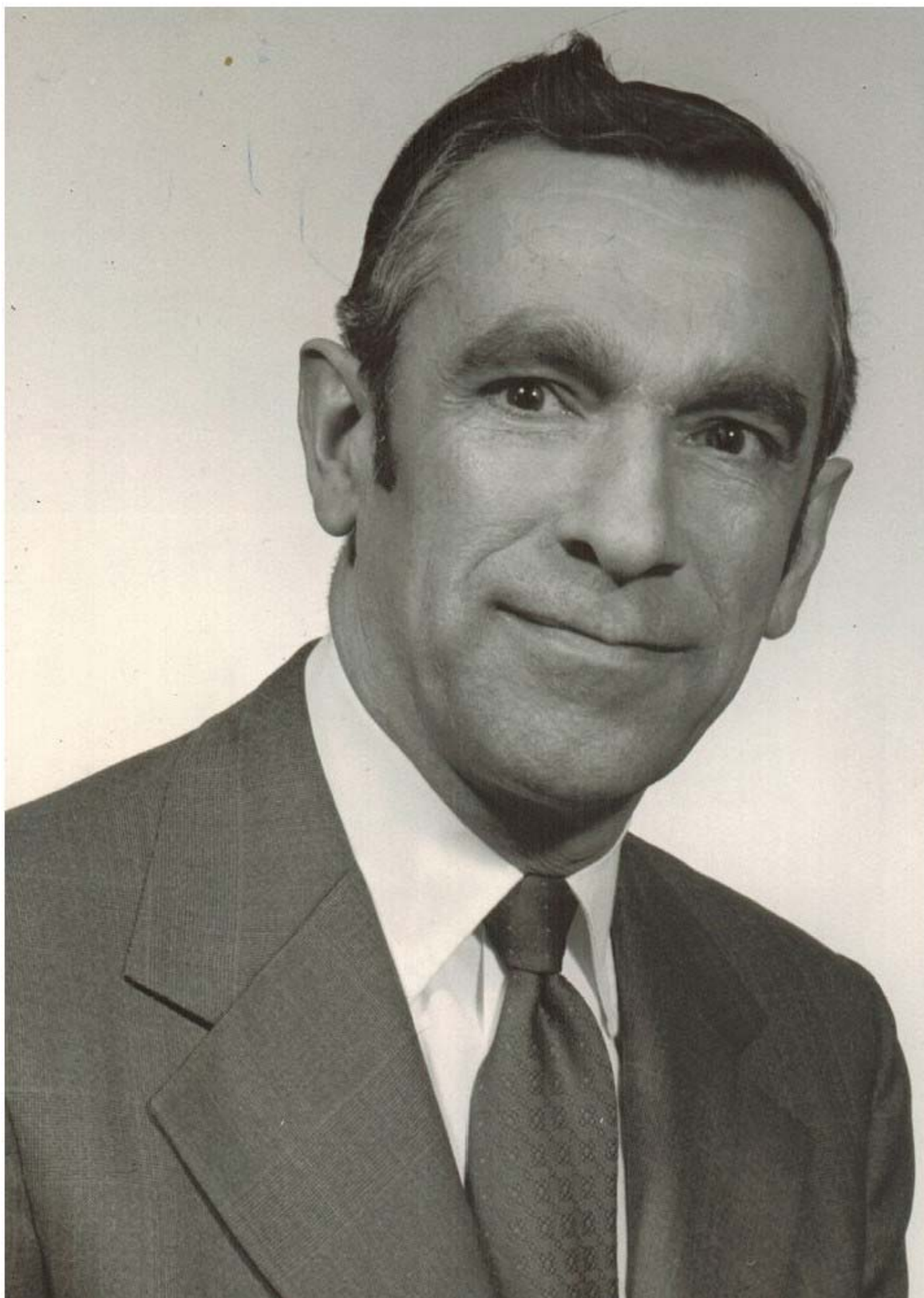
Rože i Hilda na vjenčanju u Montrealu, septembra 1947.

Siril i Sintija Gros sa Sirilom Juniorom u Montrealu 1950.

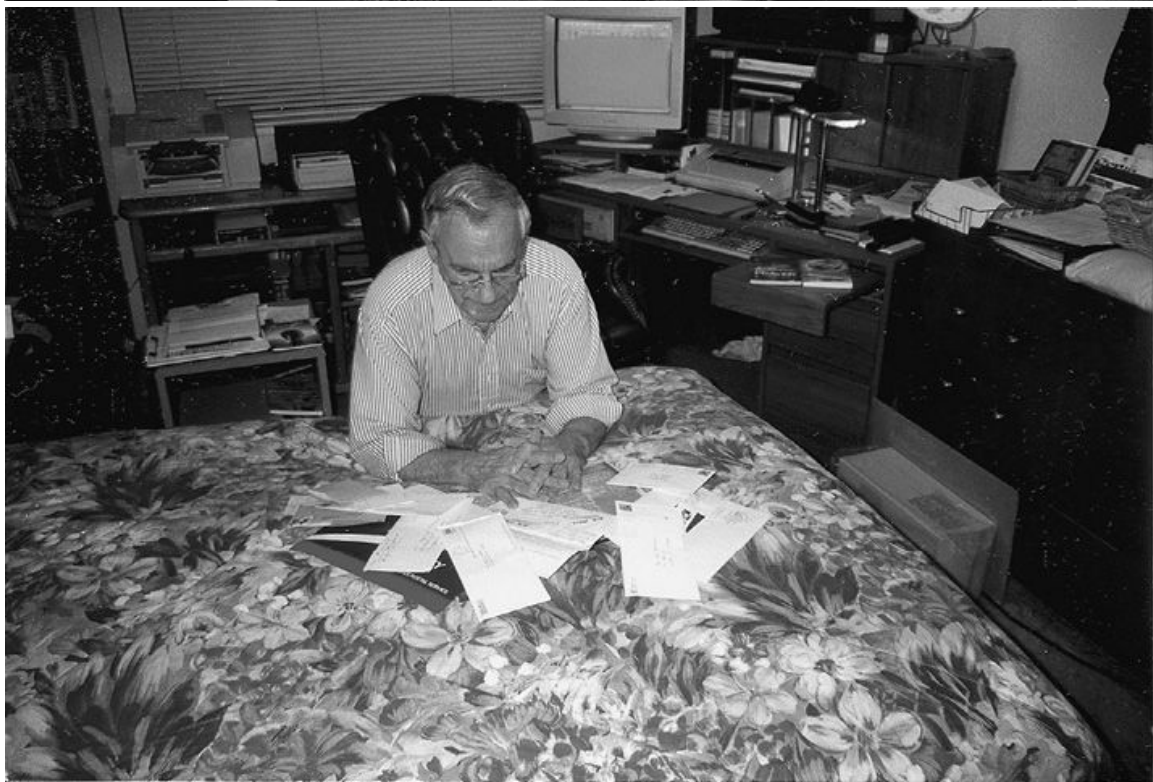
Sirili u Sintija na putu u crkvu - 1956.

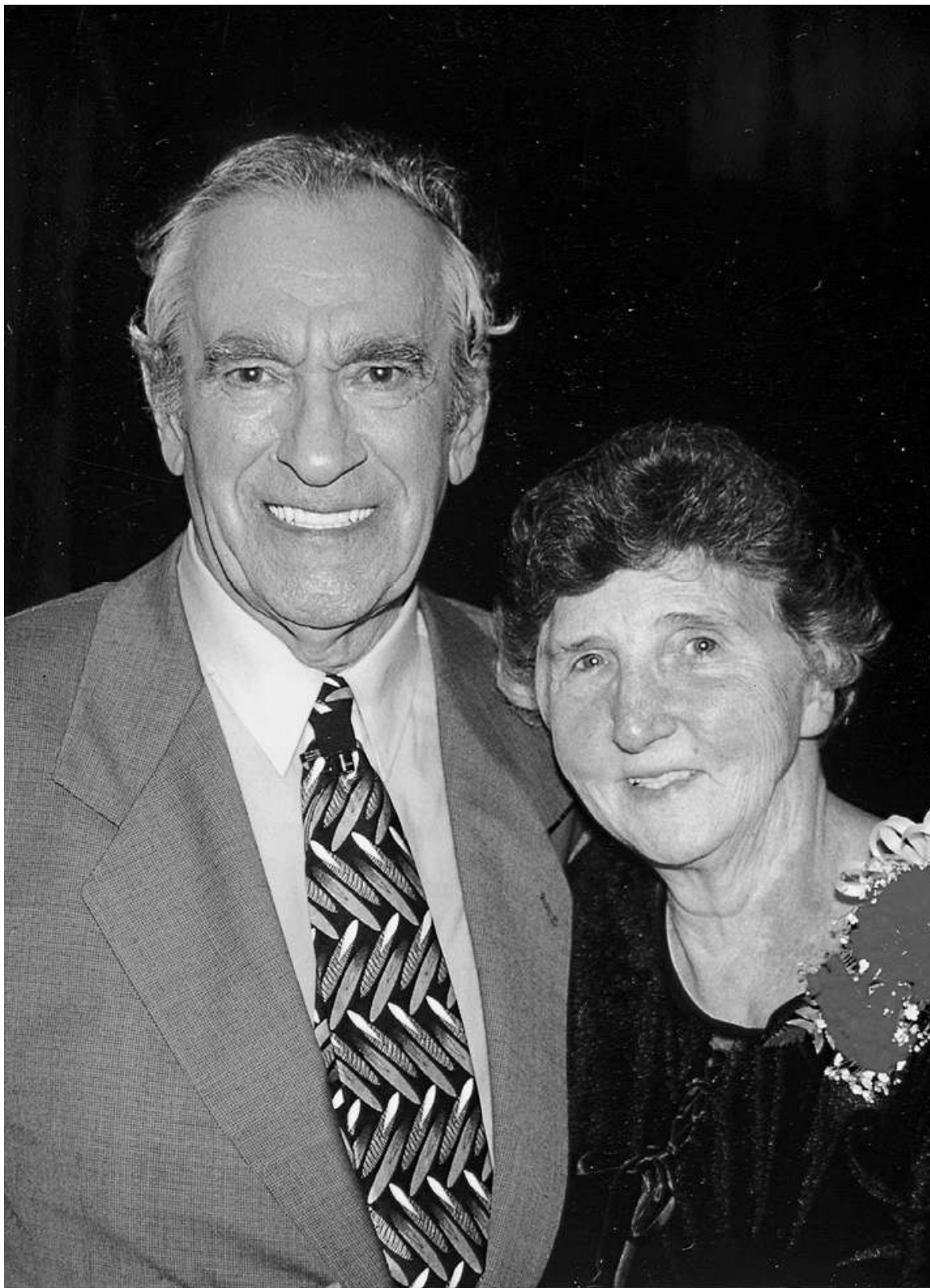
Rože je bio uspješan prodavac više od trideset godina prije nego što je postao pisac i otpočeo posredničku molitvenu službu

Siril i Rože bili su doživotni prijatelji. U kasnim 1970-im, Siril je podstakao Rožea da napiše knjigu, a Siril i Sintija ponudili su se da mu otkuju rukopis. Knjiga „Put u natprirodno“ izdata je 1982.

Rože je imao nekoliko „molitvenih kula“ – naslaganih polica sa ličnim pismima iz cijelog svijeta. Često je klečao pored svog kreveta moleći za pošiljaoce. U vrijeme svoje smrti, imao je više od 20 hiljada pisama.

Rože i Hilda bili su braku više od 50 godina. Ova fotografija snimljena je nekoliko mjeseci prije Rožeove smrti 1998. godine.

Veče u proučavanju

Od četiri biblijska proučavanja te srijede večer u Sirilovom domu, jedno je iznad svih ostalo u mom umu. Naslov je bio „Sudbina zlih“. Dotle, Biblija mi je otkrila Davaoca života kao Boga ljubavi; Boga koji je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da koji Ga god vjeruje ne pogine, već ima vječni život. Dvije dodatne objave iz Svetog Pisma utvrdile su ovu činjenicu u mom umu na način koji nikad neću zaboraviti.

Prvo, da Bog nije poslao svog Sina na svijet da osudi svijet, već da se svijet kroz njega može spasti Jovan (3:17). Takođe, da bi Bog želio da se svi ljudi spasu i dođu u poznanje istine (1. Timoteju 2:4). Otkrio sam da je cjelokupna Božja namjera prema Adamovim potomcima bila podstaknuta ljubavlju i milošću.

Mislio sam u sebi, *kako će takav Bog postupiti sa onima koji ne izabiraju i prihvataju Njegov put života? Da li bi takva odluka od strane onih koje je stvorio svojom rukom navela ovo veliko Biće da se promijeni od tako plemenitog stanja bića do onog koje bi bilo upravo suprotno; to jeste u Boga koji uživa u nametanju najsirovijih muka na njih tokom vremena koje se nikad ne završava?* Bio sam vrlo radoznao da otkrijem šta Biblija ima da kaže o tome.

Prateći to proučavanje, prvo smo navedeni da razmotrimo porijeklo zla, njegovog autora, i kako će Bog postupiti sa princom anđela kad grijeh uzme maha. U Isaiji 14:12 čitali smo: „Kako pade s Neba, Svjetlo-nošo, zorin sine!“ U Ezekijelu 28, počevši sa 12-tim stihom, čitali smo o visokom intelektu koji je posjedovao Lucifer i uzvišenom položaju koji je zauzimao u vladi Božjoj. „Ovako kaže Gospod: ‘Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i savršeno si lijep. Bio si u Edenu, vrtu Božjem.

Pokrivalo te je svako drago kamenje... Bio si pomazani heruvim zaštitnik, ja sam te postavio. Bio si na svetoj gori Božjoj... Bio si besprekoran na svojim putevima od dana kad si stvoren pa sve dok se u tebi nije našla nepravедnost” (stihovi 12-15).

Bio sam zapanjen izvještajem o porijeklu zla datim u Riječi Božjoj. Kako se veliki Luciferov um okrenuo od divljenja ljepoti Božjeg karaktera na divljenje sebi. Zatim se to divljenje sebi obratilo u samouzvišavanje. „Tvoje srce se uzoholilo zbog ljepote tvoje. Uništio si mudrost svoju zbog svog sjaja” (stih 17). Luciferovo zanimanje za sebe višestruko se umnožilo; i došlo je vrijeme kad se on odlučio na kurs akcije za koji je mislio da bi ga mogao izjednačiti sa Bogom u vladanju dijelom univerzuma.

Uživao sam čitajući izvještaj koji je dao prorok Isaija: „A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa ću se podići. Iznad Božjih zvijezda podići ću svoj presto i sješću na zbornu goru na krajnjem sjeveru. Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Svevišnjim.’” (Isaija 14:13, 14).

Takođe mi je bilo vrlo zanimljivo otkriće da se dogodio rat na nebu. Zainteresovan ovim izvještajima o Sotoninoj pobuni koje smo čitali iz Božje Svete Riječi, moje veliko zanimanje bilo je da otkrijem šta je Bog namjeravao učiniti sa palim heruvimom, nakon završetka vremena koje je On odredio za njega i njegove pale anđele da pokažu svoj pravi karakter pred univerzumom.

Opet smo čitali Božju objavu datu proroku Ezekijelu: „Zato ću posred tebe pustiti vatru koja će te proždrijeti. Pretvori ću te u pepeo na zemlji pred očima svih koji te gledaju. Snaći će te propast koju ne očekuješ i nikada te više neće biti’.” (Ezekijel 28:18, 19). Tako će Dava-lac života na kraju završiti sa autorom grijeha i smrti. On će biti pretvoren u pepeo na zemlji i više neće postojati.

Mislio sam u sebi kako je konačna ta Božja objava. To ne ostavlja mjesta nerazumijevanju. Njeno značenje ne može se razumjeti da je išta osim onog što Biblija kaže. Kad sam po prvi put pročitao ove riječi

iz Svetog Pisma, pomislio sam u sebi, a zatim rekao Sirilu i Sintiji: „Kako su mogli neki hrišćanski teolozi tvrditi da su autoriteti po pitanju religije i bogoslovlja propovijedajući da će Sotona imati vječni život u ognjenom jezeru, kad Biblija tako jasno govori suprotno?“ Njihov odgovor bio je takav da je moje čuđenje nad jasnoćom Biblije o tom predmetu upravo počelo.

A što se tiče hrišćanskih teologa i njihovih poteškoća u razumijevanju porijekla zla, vječne sudbine palog heruvima i onih koje je prevario, Sintija je nastavila da objašnjava da to ne treba da bude veliko iznenađenje, kad pomislite da je jedna trećina nebeskih anđela, bića velikog intelekta, postala tako zbunjena oko spornih pitanja uključenih u veliki sukob između Hrista i Sotone koji je počeo na nebu, da su u svojoj zbunjenosti stali na stranu Lucifera uz rizik vječne propasti. Imajući ovu misao na umu, ne treba da iznenađuje činjenica što je veliki broj palih smrtnika zbunjen i pogrešno razumije Riječ Božju.

Zatim smo razmotrili šta Biblija ima da kaže o vječnoj sudbini zlih ljudskih bića. U Psalmu 37:20 pročitali smo da će „zli propasti, neprijatelji Gospodnji biće prolazni kao lejpoti pašnjaka, proći će. U dimu će nestati.“ Za ovu objavu iz Svetog Pisma nije mi bilo potrebno objašnjenje što se tiče uništenja onih koji su odbacili blagodat Božju i istrajavali na putevima samouništenja.

Misli su mi se vratile u rane tridesete, kad sam bio mali dječčić. U tim danima bio je običaj da ljudi koji su živjeli na selu sami prave svoj perači sapun. U našem mjestu, moj tata je obično pravio sapun tokom hladnih zimskih mjeseci; bilo je pogodnije činiti to u ovo vrijeme zato što je trebalo istopiti velike količine životinjske masti, i uz dodatne sastojke koji su se sa njom kombinovali, kuvati tu supstancu više sati na velikom šporetu u ambaru.

Uz oprez prema toplom šporetu, mom bratu Edgaru i meni bilo je dozvoljeno da se zabavljamo ispuštajući komadiće životinjske masti po razgorelom šporetu na drva. Veoma smo uživali posmatrajući kako je

brzo ta supstanca sagorijevala i nestajala da je nikad više ne vidimo. Tako me Biblija upoznala da će se na sličan način dogoditi zatiranje zločinaca i svih tragova grijeha sa lica ove planete, prema Božjoj Svetoj Riječi.

Nakon što smo pročitali veliki broj pasusa u Svetom Pismu o ovom predmetu, završili smo proučavanje čitanjem i osvrtom na jednu od glavnih objava Božjih, u pogledu onoga kakva će biti plata zlih. Čitali smo Malahija 4:1-3: „Jer gle, dolazi dan koji gori kao peć, i svi oholi i svi koji zlo čine postaće kao strnjika. I proždrijeće ih dan koji dolazi, kaže Gospod nad vojskama, i neće im ostaviti ni korijena ni grane... I zgazite zle, jer će oni biti kao prah pod vašim nogama onog dana kad učinim ono što sam naumio, kaže Gospod nad vojskama.“

Siril je nastavio da objašnjava da dok je veliki Vladar univerzuma Bog ljubavi, u isto vrijeme on je Bog pravde. Dok je element ljubavi kontrolna sila njegovog Bića, nikad ne smijemo zaboraviti da oni koji odbacuju Njegovu ljubav i milost, Njegovu beskonačnu žrtvu podnesenu kroz smrt Njegovog Sina na Golgoti, donijeće osudu na njih najvišeg reda; biće krivi za odbacivanje Duha blagodati.

„U određeno vrijeme,“ nastavio je Siril, „Bog će izvršiti smrtnu kaznu koju su ljudi navukli na sebe, kao što smo vidjeli u Božjoj Svetoj Riječi. To će biti vječna smrt o kojoj je govorio apostol Pavle: ‘Plata za grijeh je smrt’.“ (Rimljanima 6:23)

Tada sam shvatio da je učenje o vječnim mukama koje se propovijedalo sa hrišćanskih govornica navelo stotine hiljada ljudi da odbace Boga iz svojih umova i iz svojih života. U ranoj životnoj dobi, pao sam kao žrtva tog mudrovanja. Takođe sam shvatio da da bi neko proučavao sudbinu zlih iz Božje Svete Riječi, i stekao ispravno razumijevanje, on mora shvatiti da je zakon ljubavi sam temelj vladavine Božje; i da sve Božje akcije prema ljudima koje je stvorio potiču iz izvora života i ljubavi, srca Božjeg. Imajući ovo na umu, nemoguće je vjerovati u učenje o vječnim mukama.

Ovo osobito proučavanje Biblije poslužilo mi je da uklonim iz svog srca sve što me je ispunilo gorčinom prema Bogu tako rano u životu, i obratilo me u bogomrzitelja. Kao što sam rekao ranije, zapazio sam da pravda i ljubav idu ruku pod ruku, i bilo je divno to posmatrati. Kad smo nas troje upravo završili razgovor o toj studiji, Siril je nastavio da objašnjava da nesreće čovječanstva koje se događaju vjekovima su direktan rezultat Luciferove akcije na nebu na početku njegove velike pobune.

Visok položaj koji je imao u Božjoj vladi dao je veliku silu onom što je govorio, podupirući tako njegove tvrdnje. Njegovi stvarni ciljevi bili su obavijeni misterijom. Stanovnici neba nijesu mogli sagledati krajnje rezultate Luciferovih akcija. Grijeh je bio novi element koji je nametnuo svoje prisustvo u svaki odjel božanske vlade. Kad je Lucifer žudio za čašću i moći koje su bile preimućstvo isključivo u Božjem posjedu, on je kršio zapovijesti Božje.

Nebeski anđeli i stanovnici galaksija nijesu bili u stanju da shvate prirodu i krajnji rezultat grijeha. Za dobro svih, Bog je morao dopustiti da prođe određeni period vremena kako bi Lucifer i njegovi sledbenici, svojim zlim djelima, pokazali neizmjereno zlo i malignost grijeha. Oko šest hiljada godina, stanovnici galaksija posmatrali su bijedu čovječanstva sa tihim užasom. Neizbrisiv utisak načinjen je na njihove umove u pogledu prave prirode grijeha; i iz ovog razloga nesreća se neće podignuti drugi put.

Bio sam ushićen ovim opisom velikog sukoba iza scene, kao što je Siril ovdje objasnio, i mogao sam ga slušati kako govori satima, ali on nije želio da mi izazove teško duhovno varenje (koristim njegove vlastite riječi); konstatovao je samo još nešto prije nego što smo usmjerili našu pažnju na nešto drugo. „Kad svi tragovi grijeha budu izbrisani sa lica ove male planete,“ rekao je on, „i Hrist je ponovo stvori u ljepoti većoj od one kakva je bila u svom početku, tada će jedan puls sklada i sreće kucati kroz cijelu Božju tvorevinu. Kakvo divno doba će to biti.“

Način na koji su Siril i Sintija otvorili preda me realnost velikog duhovnog sukoba koji se događa između sila dobra i zla impresionirao me činjenicom da Sveti Duh Božji radi, i da je radio, na moćne i čudesne načine tokom godina, da me dovede baš na mjesto na kojem sam se našao te večeri. Sjećam se da sam pogledao na sat; bilo je 21:20. Da nije Duh Božji intervenisao u mom životu kao što jeste, razgovarao bih sa obožavaocima demona. Ali ovdje sam uživao blagoslovenu privilegiju da držim Bibliju u rukama, Božju Svetu Riječ, i do tada sam definitivno odlučio, uz Božju pomoć, da raskinem sa službom demonima.

Svaki put kad bih pomislio na ovo, drhtavica bi mi se pela uz kičmu, a koža naježila da mi se svaka dlaka podigne na rukama. Imao sam iskustvo jednako ovome kad sam hodao preko Nijagarinih vodopada na žici, i Gospod me bezbjedno preveo. Razlog koji me je podstakao da iskoristim ovu ilustraciju je zbog činjenice da 1954. godine kad smo Hilda i ja prvi put došli u Sjedinjene Države, živjeli smo na Nijagarinim vodopadima, država Njujork, i gotovo svako veče za nepunih šest mjeseci, išli da posmatramo vodopade. Donald, naš stariji sin, u to vrijeme imao je 5 godina. Nikad nije propuštao da mu pričam o Francuzu Šarlu Blondinu, koji je prešao preko vodopada na zategnutom konopcu, gurajući kolica sa svojim menadžerom na njima. Svi smo bili vrlo impresionirani hukom Nijagare, uvijek spremnom da proguta nepažljive, i tom pričom o velikom Blondinovom podvigu.

Prema legendi, Blondinov menadžer napravio je novčane aranžmane povodom tog velikog događaja. Jedan gradski pijanica se složio da se vozi u kolicima za razumnu svotu novca (bio je tada trijezan). Opklade svih vrsta polagane su na taj podvig, i cijeli mjesec ljudi na obje strane Nijagare jedva da su pričali o nečem drugom.

U jutro tog velikog događaja, dobrovoljac za prelazak nigdje se nije mogao naći. Blondinov menadžer nije bio u stanju da regrutuje novog dobrovoljca za prelazak. Kad je pomenuo mogućnost odlaganja događaja za sledeći dan, mnogi od hiljada prisutnih prijetili su mu da će ga

baciti niz vodopade. Menadžer je smjesta smirio ljude najavom da će on biti taj putnik. Zatim se upustio u rizičnu akciju koja ga je mogla vrlo lako koštati života, ali nije bilo drugog izlaza.

Na izvjestan način, moje duhovno iskustvo veoma je sličilo onom Blondinovog menadžera. Upustio sam se u kurs akcije u pogledu obožavanja duhova za koji se činilo da mi ne nudi ništa drugo do život blagostanja i slave. Ali u stvarnosti, skoro da me je gurnuo u ambis vječne propasti. Na zaključku studije o sudbini zlih, pomenuo sam Sirilu i Sintiji da u vrijeme kad sam učio napamet katolički katehizam, upoznao sam se sa izrazima i pojmovima iz Svetog Pisma koji podržavaju navodnu beskrajnu kaznu zlih. Mogao sam se sjetiti vječnog ognja, vječne kazne, dima njihovog mučenja koji se uzdiže zauvijek, i tako dalje.

Moji domaćini su se složili da u Bibliji ima takvih izraza, i da razmatranje njihovog ispravnog značenja zahtijeva dugo proučavanje za sebe, ali da je vrlo isplativo te ga stoga nećemo zanemariti. Ispostavilo se da smo imali to zanimljivo proučavanje tri dana kasnije koje je vodio pastor L.V. Tejlor, što ću ispričati kasnije.

Pred polazak na spavanje te noći, bio sam čvrsto ubijeđen da je Sirilov Bog zaista Davalac života, i Onaj kojemu čak i demonski duhovi duguju svoje postojanje. Činjenica da sam mogao proučavati Božju Svetu Riječ bez njihovog miješanja svjedočila je u prilog tome. Ali u četvrtak uveče, kad sam se vratio sa proučavanja Biblije, znao sam da su duhovi posjetili moj stan. Na sličan način nakon mog povratka kući u petak, postao sam vrlo svjestan da su duhovi pokušavali nešto da mi kažu.

Glava 14

Biblijska Subota

Obećao sam svom šefu Hariju da ću otkriti za njega razlog zašto Siril drži biblijski Šabat. U interesu vremena, neću pokriti biblijsko proučavanje koje smo imali u četvrtak i petak, osim ono o sedmom danu suboti. Na početku, Siril je objasnio da se o biblijskom Šabatu, ili Gospodjem danu, govori u Svetom Pismu kao sedmom danu u sedmici.

„U stvari, u četvrtoj zapovijesti Dekaloga, koji je napisao sam Bog, opomenuti smo da se sjećamo subotnog dana i držimo ga svetim,“ rekao je on, i zatim nastavio da objašnjava. „Poziv da se sjećamo je vjerovatno zbog činjenice da su ljudska bića sklona u svojim svakodnevnim poslovnim aktivnostima zaboraviti čak i neke važne stvari u životu.“ Zatim smo otvorili naše Biblije i čitali zajedno četvrtu zapovijest. „Sjećaj se subotnog dana i smatraj ga svetim. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao, ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj rob, ni tvoja robinja, ni tvoja stoka, ni stranac koji živi u tvom gradu. Jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana je počinuo. Zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga.“ (2. Mojsijeva 20:8-11).

Bio sam iznenađen otkrićem da je ta zapovijest Božija, da se drži dan koji je on blagoslovio, toliko različita od zapovijesti kojom sam naučen iz Katoličkog katehizma. U stvari, odmah sam rekao Sirilu i Sintiji: „Ovo nijesu zapovijesti Božije koje sam učio napamet kada sam bio dječak.“

Vratio sam se na prvu zapovijest i počeo čitati: „Ja sam Gospod, tvoj Bog, koji te je izveo iz egipatske zemlje, iz doma robovanja. Nemoj imati drugih bogova osim mene. Ne pravi sebi rezani lik niti bilo kakvu

sliku od onoga što je gore na nebesima ili dolje na zemlji ili u vodama ispod zemlje. Ne klanjaj im se niti im služi, jer sam ja, Gospod, tvoj Bog, revnosni Bog.“ (2. Mojsijeva 20:2-5).

U stvari, pročitao sam sve zapovijesti i otkrio da se veoma razlikuju kako po sadržaju tako i mnogo detaljnijim informacijama. Zatim sam više za sebe rekao: „Teško mi je vjerovati da su ovo zapovijesti Božije.“ Siril je, koristeći finoću i u isto vrijeme ne umanjujući svečanost zapovijesti, nastavio govoriti da su ovo zaista bile zapovijesti Božije Jevrejima kako su date Mojsiju. Zatim je izjavio nešto u obliku pitanja što je širom otvorilo ovaj predmet u mom umu.

„Rože, ne bih želio da zvučim kao neki pametnjaković, ali može li biti da su zapovijesti s kojima si se ti upoznao od nekog drugog boga?“

Tada mi je sinulo, dok sam u svom umu vizualizovao takozvanu prostoriju za obožavanje bogova, da je pali heruvim, bog demona, bio na djelu u prošlim vjekovima, falsifikujući Božije svete zapovijesti kako bi zaveo ljudsku porodicu. Shvatio sam zašto treća zapovijest Katoličke crkve nalaže vjernicima da svetkuju nedjelju kao Gospodnji dan. Zatim sam zamislio stanovnike cijele zemlje kako su prevareni od vrhunskog majstora obmane.

Zatim sam se obratio mojim domaćinima: „Zamislite ovo, narode, pali Lucifer, princ ovoga svijeta, ima velike religije budizma i islama, sa multimilionskim sledbeništvom koje trči za sjenkama. S druge strane, on ima skoro milijardu hrišćana koji traže posebni blagoslov Stvoritelja na dan koji on nije blagoslovio niti posvetio.“ Zatim sam duboko osjetio ono što sam rekao: „Oprostite mi, prijatelji, ali mislim da moram odati đavolu priznanje koje mu pripada; uistinu, on je pametan demon i vrijedan radnik.“

Otkriće koje sam upravo dobio puno mi je značilo, i samo je poslužilo kao okidač za novo zanimanje u mom istraživanju drugih avenija kojim je ljudska porodica odvedena od svog Tvorca. Vraćajući se proučavanju o biblijskom Šabatu, bio sam impresioniran velikim naglaskom

koji je Gospod stavio na sedmi dan u sedmici kao onaj koga se treba sjećati: „Do sedmog dana Bog je dovršio svoje djelo koje je načinio, i sedmog dana je počinio od svih djela koja je načinio. I Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga, jer je tog dana počinio od svih svojih djela.“ (Postanje 2:2, 3).

Jedna tačka koja je najživlje impresionirala moj um svečanošću i svetošću koje je Stvoritelj stavio na taj dan došla je kad smo razmatrali da je za četrdeset godina Gospod hranio Izraelce hljebom sa neba na svakodnevnoj osnovi osim u subotnji dan. Čitali smo taj izvještaj: „Tada je Gospod rekao Mojsiju: ‘Evo, učiniću da vam s nebesa pada hljeb. Neka narod izlazi i neka svako sebi skupi koliko mu treba za svaki dan, da ih iskušam i da vidim hoće li živjeti po mom zakonu ili neće. A šestog dana neka pripreme ono što budu donijeli, i biće dvaput više od onog što skupe svaki dan.’“ (2. Mojsijeva 16:4, 5).

Bilo mi je zanimljivo vidjeti kako je Gospod nastojao impresionirati Jevreje svetošću njegovog Šabata. I dok smo čitali izvještaj o iskustvu sa manom, morao sam prigušeno nasmijati kako su se tada neki iz naroda, nakon svega, još uvijek pitali da li je Bog stvarno mislio ono što je rekao. Evo tog izvještaja: „Šest dana ćete to skupljati, a sedmi dan je Subota. Tada toga neće biti.’ Ali sedmog dana neki iz naroda izašli su da kupe, ali ništa nisu našli.“ (2. Mojsijeva 16:26, 27).

Pošto smo uzeli u obzir izvještaje i spise Mojsija i proroka po pitanju biblijskog Šabata, okrenuli smo Novi Zavjet da vidimo kako su se Isus i rani učenici ophodili prema Šabatu, i kakvo je bilo njihovo stanovište vezano za to što se tiče vremena koje dolazi. Čitali smo o Isusu i njegovom držanju Šabata u sledećim riječima: „Došao je u Nazaret, gdje je odrastao. Na subotni dan, po svom običaju, ušao je u sinagogu i ustao da čita.“ (Luka 4:16). Isus je objavio jevrejskom narodu da je On Gospodar od subote (Marko 2:28).

Takođe mi je bilo vrlo zanimljivo otkriće da Gospod od subote nikad nije imao namjeru da se mijenja zakon Njegovog Oca. Na primjer, čitali

smo izvještaj da je On jednog određenog dana, posmatrajući mnoštvo, izišao u brda i govorio ljudima riječi ohrabrenja, danas poznate kao Propovijed na gori; i u samoj sredini te propovijedi naš Gospod je dao izjavu koja nije ostavila nikakvu neizvjesnost na moj um u pogledu čvrstog utemeljenja na kojem je Božiji sveti zakon uspostavljen, kao i Stvoriteljeve odlučnosti da se on nikad ne mijenja.

Čitali smo: „Nemojte da mislite da sam došao da ukinem Zakon ili Proroke. Nijesam došao da ih ukinem, nego da ih ispunim. Istinu vam kažem: dok nebo i zemlja ne nestanu, neće nestati nijedno slovo ni crtica iz Zakona dok se sve ne ispuni“ (Matej 5:17, 18). Takođe smo razmotrili brojne biblijske izvještaje o ranim učenicima i njihovom držanju biblijskog Šabata.

Nakon tolikog čitanja iz Riječi Božije u pogledu držanja Šabata Stvaranja, pitao sam Sirila da li zna kako su hrišćani uopšte počeli držati prvi dan sedmice, ili nedjelju, kao svoj dan od odmora. On mi je kazao da Rimo-katolička crkva tvrdi da je napravila tu promjenu u prošlim vjekovima, silom koju joj je Bog podario.

„U stvari,“ rekao je on, „crkva nema primjedbi da upozna ljude kako je promijenila zapovijesti Božije; i ako pogledamo u crkvenim spisima, lako ćemo naći priznanje da je napravila tu promjenu.“

U ovom trenutku želio bih se udaljiti od biblijskog proučavanja za nekoliko minuta da vam ispričam o svom otkriću o gornjem pitanju. Sledeće nedjelje, pošao sam u opštinsku biblioteku u Montrealu i napravio kratko istraživanje u odjelu za religiju. Nedugo zatim, naišao sam na Katolički kateizam datiran na 1930. godinu vezano za Šabat Božiji, ili ono što oni klasifikuju kao treću zapovijest. Dao mi je vrlo zanimljive informacije o tome kako je Katolička crkva napravila promjenu njenog svetkovanja.

Šest pitanja i odgovora u potpunosti su to objasnili.

Pitanje: Koja je treća zapovijest?

Odgovor: Treća zapovijest je: Sjećaš se da držiš svetim šabatni dan.

Pitanje: Koji je šabatni dan?

Odgovor: Subota je šabatni dan.

Pitanje: Zašto mi držimo nedjelju umjesto subote?

Odgovor: Mi držimo nedjelju umjesto subote zato što je Katolička crkva prenijela svečanost sa subote na nedjelju.

Pitanje: Zašto je Katolička crkva zamijenila nedjelju za subotu?

Odgovor: Crkva je zamijenila nedjelju za subotu zato što je Hrist ustao iz mrtvih u nedjelju i Sveti Duh se spustio na apostole u nedjelju.

Pitanje: Kojim autoritetom je crkva zamijenila nedjelju za subotu?

Odgovor: Crkva je zamijenila nedjelju za subotu izobiljem božanske moći koju joj je Isus Hrist podario.

Pitanje: Šta zapovijeda treća zapovijest?

Odgovor: Treća zapovijest nalaže da se svetkuje nedjelja kao Gospodnji dan.

Tako je sasvim pošteno Rimo-katolička crkva priznala promjenu načela koje su sami temelj Božanske vlade, da udovolji svojim ćudima i željama. Bio sam tako impresioniran svojim otkrićima, da sam se obavezao da ću zapamtiti gore navedeno; što je poslužilo kao fina dopuna mom hobiju učenja napamet. I kao dodatak mojoj dobroj sreći, u ranim pedesetim došao sam do primjerka baš tog katehizma, koji veoma cijenim.

Vraćajući se biblijskom proučavanju o Šabatu Gospodnjem, na završetku studije razmatrali smo neke benefite kojim je Gospod obećao blagosloviti živote onih koji vjerom iskazuju poštovanje pokoravanjem Njegovom zahtjevu da drže svetim subotnji dan.

Okrenuli smo Isaija 58. glava, i Sintija je čitala 13. i 14. stih dok smo je Siril i ja pratili. Bio sam duboko impresioniran ovim riječima Gospodnjim; od prvog trenutka kad sam ih čuo izazvale su u meni želju da poželim taj posebni blagoslov. Ali tada jedva da sam imao pojma da će to proučavanje o Šabatu Gospodnjem koje smo pokrili te određene večeri u oktobru 1946. oko dvadeset godina kasnije pokazati se za mene kao

najdragocjeniji blagoslov. Duh Božiji blagoslovio je moj um, i te dragocjene riječi doslovno su se ispunile kad sam prevezen u svom automobilu koji je ostao bez goriva, po noći na temperaturi ispod nule, i doveden bezbjedno kući, pokrivši rastojanje od 53 km.

Bilo je to u ranim šezdesetim, tačne godine se ne mogu sjetiti, ali bila je zima i mi smo živjeli blizu Kurijersa, država Njujork. Te večeri imao sam poslovnu obavezu u 21:00 h sa jednim građevinskim preduzimačem koji se nalazio jugoistočno od Perija, Njujork. Na putu ka svom odredištu, shvatio sam da imam vrlo malo goriva i u isto vrijeme da se bliži zakazani termin. Da skratim put iskoristio sam jednu navodnu prečicu, ali čineći tako u stvari sam napravio par pogrešnih skretanja, što je odložilo moj napredak. Vožnja seoskim putevima nije bilo ono u čemu sam najbolji.

Zaustavio sam se i pitao neke farmere za pravac i kako da dođem do kuće tog gospodina. Dok sam putovao, planirao sam da dospem gorivo nakon što završim svoju poslovnu transakciju, pošto su benzinske stanice bile otvorene do 23 sata, ali stvari nijesu išle na način kako sam planirao. Stigavši u dom tog čovjeka, uključili smo se u razgovor o poslu i zaboravio sam na vrijeme i gorivo.

Kad sam otišao bilo je 23:20 h, i taj gospodin dao mi je dodatna uputstva kako da se vratim kući. Kad sam izašao na trijem, primijetio sam da termometar očitava 3 stepena ispod nule. Dok sam išao prema autu, snijeg je škripao ispod mojih nogu, ukazujući da će temperatura nastaviti da pada.

Motor je počeo lagano da odgovara na zahtjeve *DieHard* akumulatora. Uz buku ventilatora grijača koji je radio u punoj snazi, i svom mojom pažnjom usmjerenom na brojeve raskrsnica koje sam morao proći prije skretanja na glavnu priključnicu poznatog terena, nijesam uopšte gledao na kazaljku za gorivo. Zatim iznenada, motor je počeo da preskače. Pogledao sam na pokazivač za gorivo i užas mi je pogodio um. Indikator je pokazivao najniže očitavanje.

Neke ljude da ostanu bez goriva u ruralnom području u zimsko doba možda ne bi mnogo uzbunilo. Ali za mene to se razlikovalo; vidite, kad sam imao 17 godina, dok sam provodio zimu u Rujnu, Kvebek, u sjevernoj Kanadi, imao sam nesreću da mi se smrznju svi prsti jednog jutra kad je temperatura bila pala 40 ispod nule. Morao sam provesti pet mjeseci u bolnici, gdje su mi uradili seriju presađivanja kože.

Na dan kad sam otpušten iz bolnice, doktor me je zamolio da ga pažljivo saslušam, pošto je namjeravao staviti mi do znanja s kakvom velikom opasnošću se suočavam u budućnosti. On je konstatovao da ako bi mi se ikad opet smrznli prsti, jedino rješenje tog problema bila bi amputacija. Tako je užas obuzeo moj um kada sam shvatio da sam ostao bez goriva. Poslednja kuća koju sam prošao morala je biti najmanje nekoliko kilometara nazad. Auto je usporavao, a zatim kad bi dobilo malo goriva potiskivao naprijed.

Kao što sam činio u drugim prilikama u potrebi, podigao sam svoje srce Isusu za vođstvo. „Dragi Isuse,“ rekao sam, „pomoz mi, vodi me do onog što je najbolje za mene u ovoj nuždi.“ Odmah me obuzeo veliki mir. Zatim sam pomislio u sebi, *kako je lakomisljeno bilo od mene da se brinem o smrzanju mojih prstiju kad sam oko dvadeset godina uživao u držanju biblijskog Šabata. Sada je vrijeme za mene da se pozovem na obećanje iz Isaije 58:13, 14.*

Moj um se vratio na to biblijsko proučavanje 1946. kao da je bilo juče, i mogao sam čuti Sintiju kako čita: „Ako odvratiš nogu svoju da ne činiš ono što je tebi drago u Subotu, na moj sveti dan, i ako Subotu nazoveš radošću, Gospodnjim svetim danom, slavnim danom, i ako ga budeš slavio umjesto da ideš svojim putevima, umjesto da činiš ono što je tebi drago i da govoriš prazne riječi, tada ću ja, Gospod, biti tvoja radost najveća i ja ću te izvesti na zemaljske uzvišice. Daću ti da jedeš nasljedstvo Jakova, tvog praoca, jer usta Gospodnja rekoše.“

Te riječi Gospodnje, „ja ću te izvesti na zemaljske uzvišice,“ zastale su mi se pred um na poseban način. Mislio sam, *to je to, Davalac života,*

Začetnik sve snage, rekao mi je godinama unazad da će se On radovati da me pogura preko Igl Hila [između Arkade i Igl, Njujork], a ja sam sjedio ovdje brinući; kako je to glupo od mene.

Onda su u brzom slijedu prošle pred moj um biblijske scene o sposobnosti Boga biblijskog Šabata da vlada hitnim situacijama. Sjetio sam se Jezekeje i Senahirimovih armija, 185 hiljada vojnika pred Jerusaliom spremnih da zadaju smrtni udarac, i kako je oslobođenje došlo. Mislio sam o caru Asi, koji se našao pred invazijom mnoštva Etiopljana i Lubijcima, i oslobođenja koje je došlo od Gospoda.

Vidite, u prošlosti sam naučio napamet brojne velike molitve iz Biblije za ohrabrenje. Sada je ohrabrenje došlo, kad je Duh Božiji blagoslovio moj um na vrlo poseban način. Zamislio sam Pradavnog kako sjedi na vječnom prestolu, Začetnika sve sile, sa plamenim rijekama koje izlaze ispred Njega (energija u izobilju); to veličanstvo uz pratnju miliona osoba u Njegovom uzvišenom hramu.

Počeo sam se glasno moliti; moj razgovor sa Gospodom išao je otprilike ovako: „Moj nebeski Oče, veliki Vladaru univerzuma, Pradavni, ti Bože biblijskog Šabata, izlazim pred tobom kao najnezaslužnije ljudsko biće. Dolazim za pomoć, u ime Hrista Isusa, Gospoda slave, koji je prinio beskonačnu žrtvu na Golgoti, da bi bilo moguće za pojedince kao što sam ja, najnezaslužnije vrste, približiti se prestolu tvog božanstvenog veličanstva kao što činim ja u ovom trenutku.“ Odmah nakon što sam izgovorio ovih nekoliko riječi, moj auto počeo je ići naprijed, postižući svoju prethodnu brzinu. Tada sam shvatio da je Bog promijenio taj najobeshrabrujući izgled na slavu svog svetog imena.

Nastavio sam govoriti mom nebeskom Ocu kakva mi je bila radost služiti mu otkako sam se priključio Njegovim držaocima zapovijesti; ljudima za koje su mi duhovi objavili da ih Sotona mrzi. Zahvalio sam Gospodu za ohrabrenje iz njegove Svete Riječi koje se nalaze u Dnevnici, da „Gospodnje oči svojim pretražuju svu zemlju da bi pokazao svoju silu štiteći one koji su mu odani cijelim srcem.“ (2. Dnevnika

16:9). Kazao sam Gospodu da dok meni samom na mnogo načina nedostaje hrišćanskih vrlina, moj Otkupitelj je savršen u svim tačkama, i da se povjeravam zaslugama Njegove velike pravednosti da me vodi na mom putu kroz neprijateljsku zemlju.

Moj razgovor sa Gospodom i navođenje biblijskih pasusa koje mi je Duh Božiji donosio u sjećanje, nastavili su se oko 45 minuta; a moj auto nikad nije usporio, već išao uz i preko brda. Srce mi je počelo ubrzano kucati kad sam skrenuo na naš prilazni put i shvatio da je moj automobil dobio pogon elementom stvaranja, onim tipom koji je Bog koristio tokom sedmice Stvaranja. Kad sam stigao na ulaz ispred kuće, motor se zaustavio; isključio sam paljenje, utrčao u kuću, probudio moju ženu, i ispričao joj o oslobođenju silom Božijom. Imali smo sesiju zahvalnosti i zatim se vratili na počinak te noći.

Vraćajući se proučavanju o biblijskom Šabatu, moram reći da dok je moj prvi interes bio da prenesem mom jevrejskom šefu objašnjenje o Sirilovim vjerskim ubjeđenjima po tom pitanju, sledeće je bilo da otkrijem kako i gdje su hrišćani postali tako povezani sa nedjeljom; ili drugim riječima, upleteni sa danom sunca, što sam istraživao u narednim mjesecima i došao do nekih vrlo zanimljivih otkrića.

Pored interesovanja mog šefa za Sirilov Šabat, i moje novostvorene znatiželje, takođe se pokrenulo zanimanje nekog drugog za ovaj predmet – demonskih duhova. Malo dalje ću objasniti kako su naredne subote večeri, kad sam se vratio kući, oni pokušali ponovo uspostaviti kontakt sa mnom; i o njihovoj mržnji na biblijski Šabat.

Tog petka večer, po završetku proučavanja o Šabatu, Siril i Sintija su me pozvali da idem u crkvu s njima sledećeg dana. Siril je objasnio da će tog Šabata biti kršten uronjavanjem i postati član crkve Adventista sedmog dana. Bilo mi je drago zbog poziva i izrazio sam svoje zanimanje da budem s njima tom prilikom. Složili smo se da dođem njihovoj kući i odatle produžimo u crkvu.

Novi dan i novi život

U subotu ujutro stigao sam u dom Grosovich i otkrio da je došlo par prijatelja da im se pridruži u crkvi. Upoznali smo se, malo ćaskali, i kao što je bio moj običaj, izvadio sam cigare i ponudio im, ali oni su učtivo odbili. Onda mi je palo na pamet da bi moglo biti da se adventisti suzdržavaju od pušenja, i da je to pravilo u crkvi. Nedugo zatim, dok smo izlazili iz kuće, pitao sam Sirila o tome. On me je informisao da su adventisti vrlo savjesni po pitanju zdravlja, što nije sredstvo za sticanje Božije naklonosti, već u interesu dobrog zdravlja; imajući u vidu da zdravi ljudi uživaju više u punini života. Istovremeno, pomenuo je da će jedno od biblijskih proučavanja uskoro pokriti predmet zdravog življenja, i da će takođe biti izloženi benifiti koji potiču od uzdržavanja od duvana.

Odmah sam ga počeo uvjeravati da ću se uzdržati od pušenja u prisustvu članova crkve tog dana. Onda sam pomislio za sebe, *kako ću zaboga ovo izvesti?* U isto vrijeme, rekao sam sebi: *Kako sam srećan što mi ovi mladi ljudi nijesu kazali na početku proučavanja Biblije da ne trebam pušiti; moja zavisnost sigurno bi me navela da odbijem proučavanje sa njima.* Negdje kasnije, kad sam razgovarao sa Sirilom o činjenici koliko je duvan upravljao mojim životom, i da bih nesumnjivo odbio da proučavam sa njima da su imali primjedbi na moje pušenje, obavijestili su me da su nakon izlaganja tog pitanja pred Gospodom, bili pod utiskom da se okanu toga kako bi me prvo upoznali sa Hristom. U to vrijeme nijesam znao da su Siril i Sintija bili duboko uključeni u službu pomirenja. Njihov glavni cilj bio je pomiriti Rože Mornoa sa Davoocem života. I u tom angažovanju bili su vođeni Duhom Božijim.

Na primjer, kad sam tog jutra rekao Sirilu da neću pušiti u prisustvu

ljudi u crkvi, radovao se što su njihove molitve dobile odgovor, kako mi je ispričao kasnije. Vidite, prije nego su me pozvali da idem u crkvu sa njima, molili su Gospoda da blagoslovi moj život na poseban način. Tražili su da se dogode dva čuda.

Prvo, tražili su da uvidim i cijenim svetost biblijskog Šabata. Ako se to dogodi, pitali bi me da idem u crkvu sa njima; a ako prihvatim njihov poziv, to bi bio znak da Gospod radi čudo iskupljenja. I drugo, molili su se da Bog ukloni od mene žudnju za duvanom, kako se ne bih mučio čeznući za tom travom.

Kako su divno njihove molitve uslišene. Misao o duvanu uopšte mi nije pala na um do oko 19 sati te večeri. Zatim je u roku od dva sata moje tijelo prošlo kroz agoniju kakvu nikad nijesam iskusio, navodeći me na zaključak da sam bio u velikoj potrebi za Spasiteljem, Onim koji može izvršiti čudo ljubavi uklanjajući gospodara Nikotina, koji je zaposjeo svako vlakno mog tijela. To čudo ljubavi izvedeno je kasno te večeri, kao što ću ubrzo objasniti.

Bio je divan dan tog subotnog jutra oktobra 1946. u Montrealu, Kanada. Šetnja do crkve zaista je bila bolja nego vožnja tramvajem, u prirodi koja je bila divno živa, vazduh je bio svjež, a sjajni sunčevi zraci probijali su se kroz drveće i zapljuskivali zemlju hiljadama poljubaca ljubavi. Gradske ptice izgledale su srećnije tog dana, i sve oko nas govorilo je o Bogu ljubavi koji nadgleda sve.

Osvježivši moj um stihovima iz Svetog Pisma koji se tiču Šabata Stvaranja, taj dan je donio novi smisao za mene. Subota nikad neće biti sasvim ista kao što je bila u prošlosti. Sada sam bio informisani pojedinac u pogledu planete Zemlje i njenog odnosa prema ostatku univerzuma, kao i zahtjevima koje je Tvorac postavio pred njenim stanovnicima. Subota će od tada biti dan odmora, dan za sjećanje.

Tako smo produžili u crkvu; ja spiritista, išao sam sa držaocima Šabata u Adventističku crkvu. Ovi prijatelji još uvijek nijesu bili svjesni či-

njenice da sam lagano istupao iz redova palog Lucifera, njihovog najzlobnijeg neprijatelja. Prošlo je tek nekoliko dana otkako sam imao moj posljednji kontakt sa demonskim duhovima.

Kad smo se približili crkvi, bio sam iznenađen što vidim da skoro svaka osoba na pješačkoj stazi skreće u crkvu i upućuje se prema svetinji. Došavši blizu ulaza, pomiješali smo se sa ostalima. Ljubazno smo dočekani u Subotnju školu i dobili crkveni bilten. U blizini sam zapazio stalak sa crkvenom literaturom, magazinima i traktatima. Prišao sam i uzeo jednu brošuru. Bio sam impresioniran posjećenošću crkve.

Nakon što smo sjeli, počeo sam čitati taj privlačni traktat, dok je posvećena crkvena muzika lagano svirala. Traktat je sadržao detaljne informacije vezano za crkvenu organizaciju i različita polja aktivnosti. Broj škola koji je vodila ta denominacija iznosio je na hiljade; plus njene akademije, koledži i univerziteti kojih je tada bilo na stotine.

Misionsko djelo crkve sprovedeno je u više od stotinu zemalja. Veoma me je impresionirala njena medicinska služba time što je sanatorijuma i bolnica bilo preko stotinu, a osim toga, dispanzera i klinika bilo je više stotina. Bilo je vrlo impresivno čitati o njihovoj pripremljenosti za katastrofe. Bilo je riječi o medicinskim centrima pomoći rasijanim po svijetu, lagerima sa hranom, ćebadima, odjećom, i drugim potrepštinama spremnim za distribuciju u područja pogođena prirodnim ili ljudski izazvanim katastrofama.

Vidio sam da je Duh Božiji blagoslovio umove tih ljudi razumijevanjem pravih vrijednosti života; navodeći ih da izvršavaju veliki plan milosrđa i ljubaznosti Gospoda Isusa, u hranjenju gladnih, oblačenju golih, i propovijedanju jevanđelja o skorom povratku Spasitelja na umirući svijet.

Poželjeli su nam svima prijateljsku iskrenu dobrodošlicu, i služba Subotnje škole je počela. Period namijenjen za proučavanje Božije Riječi bio je zaista zanimljiv, inspirativan i informativan za osobu koja po prvi put posjećuje Adventističku crkvu. Vidio sam ljude posvećene da

budu na blagoslov svojim bližnjima.

Period od oko 40 minuta bio je posvećen proučavanju Biblije. Razred za posjetioce poučavao je pastor L.V. Tejlor. Pouka dana bila je o Hristovom životu. Centralna tema bila je da je Isus iz Nazareta, dok je bio na zemlji, vodio svoj život po načelima Riječi Božije, ostavljajući nam primjer za slijeđenje.

Pastor Tejlor je izjavio nešto što sam zadržao do današnjeg dana i što nikad neću zaboraviti. On je rekao da „ako slijedimo primjer našeg Gospoda, dobićemo mir, zadovoljstvo i mudrost koje nam svijet ne može dati niti oduzeti.“ Ove riječi nijesu mogle doći u bolje vrijeme. Brojna proučavanja Božije Riječi pokrivena u nekoliko dana kulminirala su u tom biblijskom Šabatu, dovodeći me do želje da predam svoj život Gospodu Isusu, uz odluku da držim sedmi dan Šabat. Ta izjava pastora Tejlora bila je zaista pokretački faktor u mom postajanju držaoca zapovijesti.

Otkrio sam da je Subotnja škola za proučavanje Biblije vrlo zanimljiv period i poželio da je trajala duže. Bogoslužjenje u 11 sati bilo je takođe vrlo inspirativno, a završilo je službom krštenja, u kojoj je jedan od kandidata bio moj novopronađeni prijatelj, Siril. Kad se Siril vratio pored mene, izjavio sam da, ako Bog da, želio bih tu biti sledeće subote. Takođe sam napomenuo da bih volio razgovarati sa pastorom Tejlorom kad se ukaže prilika, o vječnim realnostima.

Na našem odlasku iz svetinje, Siril je pitao pastora da li bi mogao odvojiti nešto vremena za nas tog popodneva, objasnivši da ću ja provesti dan u njihovoj kući. Propovjednik je bio vrlo ljubazan, i ponudio nam posjetu umjesto dolaska u njegov parohijski ured. Dok smo odlazili iz crkve, nije mi preostalo ništa drugo do da zahvalim Sirilu i Sintiji na njihovom zanimanju za moju dobrobit. U tom momentu, nije bilo moguće da oni tačno razumiju širinu blagoslova koje su donijeli u moj život. Duh Božiji načinio ih je oruđima u mom dovođenju u duhovnu

oazu, gdje me je mogao obnoviti Hrist Gospod Slave, koji je svojom riječju doveo u postojanje svu jesenju ljepotu koju sam posmatrao u promjeni lišća tog divnog oktobarskog dana.

Taj subotnji dan za sjećanje obilježila je serija prvina. Na primjer, bio je prvi put da sam držao biblijski Šabat. Po prvi put sam ušao u crkvu Adventista sedmog dana. Po prvi put sam pročitao nešto o medicinskom misionarskom djelu koje sprovodi Adventistička crkva. Prvi put bio sam svjedok krštenja uronjavanjem. I napokon, poslednje po redu ali ne i po važnosti, jeo sam moj prvi vegetarijanski obrok. Kada smo stigli u dom Grosovih, za samo nekoliko minuta Sintija je poslužila veličanstven vegetarijanski obrok. Bio je pripremljen dan ranije i samo ga je trebalo podgrijati kako ne bi bio privlačan samo za oko, već i vrlo ukusan i hranljiv. Skoro sam zaboravio, osim ovoga, moram reći da mi je takođe bio prvi put da imam proučavanje Biblije od 6 sati sa jednim propovjednikom.

Oko 14:30 sati tog popodneva, stigao je pastor Tejlor, i ubrzo nakon posjete, razgovor je skrenuo na religijska pitanja. Napomenuo sam da smo proučavali Bibliju tokom prošle sedmice i da sam se upoznao sa divnim istinama o vječnim realnostima. On je pitao koliko smo studija imali i koji predmeti su bili objekat naše pažnje.

Nabrojao sam neke od tema koje smo pokrili, pomenuvši da smo imali preko 20 biblijskih studija. Sjećam se tog trenutka kao da je bilo juče. Oči pastora Tejlora bile su širom otvorene od iznenađenja, da bi zatim upitao da li je dobro čuo broj. Kad smo ga uvjerali da ono što je čuo tačno, on je rekao: „Da li bi ste mi kazali kako je došlo do ovog marljivog proučavanja.“

Ne mogu se tačno sjetiti datog razloga, ali želio bih se malo nadovezati na ovo izjavom da sam zauzvrat i ja bio iznenađen vidjeći da je taj dobri pastor bio malo šokiran brojem biblijskih studija koje smo imali. Mislio sam da bi svako ko naiđe na biblijsku istinu proučavao na sličan način kao ja, sa istom marljivošću u sticanju duhovnog znanja.

Prije nego sam otišao kući te večeri, Siril i Sintija kazali su mi nešto zanimljivo, i to mi je razjasnilo stvari.

Prije izvjesnog vremena, mnogi članovi crkve su se zanimali da saznaju kako da podijele svoja vjerska ubjeđenja sa ljudima koji nijesu njihove vjere koji su ih pitali za razlog nade koju smatraju dragom za sebe. Oni su pitali svog propovjednika da li bi bio dovoljno ljubazan da vodi časove koji bi bili zanimljivi i u isto vrijeme korisni za istraživača.

Tako ih je pastor Tejlor savjetovao da budu umjereni u proučavanju Dobre Knjige sa onima koji prethodno nijesu bili upoznati sa Riječju Božijom. On je konstatovao da bi držanje biblijskih studija jednom ili dva puta sedmično bilo idealno, time što ostavlja osobi vremena da shvati i cijeni te velike istine Riječi Božije koje su dugo bile izgubljene iz vida hrišćanskog svijeta.

Pastor je bio u pravu predlažući umjerenost članovima svoje crkve u njihovim aktivnostima proučavanja Biblije. U mom slučaju, bio je to izuzetak, i Duh Božiji blagoslovio je umove Sirila i Sintije, vodeći ih da urade ono što je bilo ispravno za mene. Vrijeme nije bilo moje da ga koristim na ležeran način.

Sada, vraćajući se toj pastoralnoj posjeti, pomenuo sam pastoru Tejloru duboke utiske načinjene na moj um dok sam prisustvovao subotnjoj službi njegove crkve tog jutra. Nastavio sam razgovor sa njim i pitao zašto druge protestantske crkve ne drže biblijski Šabat Stvaranja, kad je Bog propisao njegovo držanje kao sredstvo sticanja vrlo posebnog blagoslova, kakav nije stavio ni na jedan drugi dan u sedmici.

Pastor Tejlor je nastavio da odgovara na moje pitanje konstatujući prvo da je crkva Adventista sedmog dana u stvari crkva proroštva. Kao što je Bog podigao Jovana Krstitelja da objavi ljudima njegovog vremena koji su izgubili iz vida mesijanska proročanstva da je Iskupitelj čovječanstva bio među njima, tako je Bog podigao Adventističku crkvu da bude glas koji viče u pustinji ovih modernih dana: „Pripremite put Gospodu.“

Povodom toga što mnoge protestanske crkve ne drže biblijski Šabat, on je objasnio kako Bog ne nameće svoje puteve ljudima; nasuprot, On želi od svih službu ljubavi; poštovanje koja potiče iz razumnog cijenjenja Njegovog božanskog karaktera. On ne nalazi zadovoljstvo u prinudnoj pokornosti, i iz tog razloga daruje slobodu izbora svima koji bi stupili u Njegovu dobrovoljnu službu.

Nakon što smo još malo razgovarali, shvatio sam da ni na koji način ne bih mogao zadržati tajnu koja je bila samo moja, što se tiče mog iskustva sa obožavanjem duhova. Moje duboko zanimanje za religijska pitanja bilo je očito pastoru Tejloru da je bio uključen neki moćni pokretački faktor. Uzdržan koliko sam bio za razgovor o mojoj vezi sa demonskim duhovima, osjećao sam da pošto sam odlučio da raskinem sa tom zlom silom, pastor bi mi mogao dati smjernice koje bi se pokazale dragocjenim za mene u borbi s kojom ću se sigurno suočiti; znajući da demonski duhovi neće lako odustati.

Jednom kad sam otkrio moje aktivnosti kao spiritiste, pastor Tejlor mi je usmjerio pažnju na Izvor svega života i sile, Hrista Isusa. On je konstatovao da „u njemu živi svaka punina Božanstva tjelesno, i da smo ispunjeni u njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.“ (Kološanima 2:9, 10).

Otkrivenje da sva poglavarstva i sile, uključujući palog heruvima i njegove pristalice, duguju svoje postojanje Hristu, Gospodu slave, bilo je vrlo ohrabrujuće za mene i pokazalo se kao pravi blagoslov te noći tokom suočavanja sa duhovima. Pastor je iznio i druge stihove iz Svetog Pisma koji su poslužili da utvrde u mom umu nadmoćnu silu našeg velikog Iskupitelja, protiv sile palog Lucifera i njegovih demonskih duhova.

Ono o čemu smo razgovarali do tada bilo mi je vrlo zanimljivo i prosvjetljujuće, ali sada sam čekao priliku da podstaknem dobrog pastora da mi objasni neke od biblijskih izraza koje su koristili zagovornici besmrtnosti čovjeka. Nisam morao da čekam dugo prije nego me je on

upitao ima li nekih dodatnih pitanja u mom umu kojima treba neko pojašnjenje. Bez oklijevanja, izjavio sam da ima. Ukratko sam se dotakao nekih od otkrića koja sam imao iz Riječi Božije te sedmice, navodeći glavno pitanje koje on treba da riješi.

Pomenuo sam da mi je naše proučavanje Božije Svete Riječi te sedmice otkrilo da su ljudi potpuno smrtni, nasuprot popularnom vjerovanju kojeg se drži najveći dio hrišćanskog svijeta da kad osoba umre on ili ona ne umiru kompletno, već navodno imaju besmrtnu dušu koja odlazi da primi nagradu ili kaznu.

Nastavio sam: „Biblija objavljuje da samo Bog ima besmrtnost, ili drugim riječima, čovjek je potpuno smrtan. Čitali smo mnoge biblijske pasuse koji iznose činjenicu da će besmrtnost biti data iskupljenim od Gospoda o vaskrsenju koje će se dogoditi prilikom drugog Hristovog dolaska.

Upoznati smo sa činjenicom da će nepravедni, koji nemaju besmrtnost, prestati da postoje jednom kad se sprovede dosuđena im kazna. Ali bez obzira na činjenicu što je Riječ Božija tako precizna, tako jasna u objavi da će bezbožni prestati da postoje, ima pasusa u Svetom Pismu za koje se čini da ukazuju suprotno.

Kao dječak učio sam napamet Katolički katehizam, i upoznao se sa izrazima koji potiču iz Svetog Pisma i podržavaju navodnu beskrajnu kaznu zlih. Mogu se sjetiti vječnog ognja, vječne kazne, dima njihovog mučenja koji se uzdiže za vijek vjekova, i tako dalje. Stoga, pastore Tejlor, veoma bih cijenio ako biste mi pojasnili ono što izgleda kao kontradikcija u riječi Božijoj.

Prekrio me osjećaj dubokog zadovoljstva kada je konstatovao da nema kontradikcija u Riječi Božijoj, već nedostatak razumijevanja od strane onih koji gaje učenje o besmrtnoj duši.

Pastor Tejlor nastavio je da objašnjava da mnogi ljudi pogrešno shvataju značenje riječi *kazna*. Oni definišu riječ *kazna* kao svjesnu patnju, i vjeruju da kad se neki bol više ne osjeća čulima, to prestaje da

bude kazna. Ali kad razmatramo ljudske kazne, nalazimo da se kazna procjenjuje uključenim gubitkom a ne prosto količinom nanesenog bola.

On je nastavio: „Na primjer, zašto je smrtna kazna prepoznata kao najveća kazna? Ne zbog toga što je uključen bol veći, zbog nekih minornih oblika mučenja, kao što je bičevanje, koje donosi više patnje krivcu nego pogubljenje ili vješanje. Ali smrt se prepoznaje kao najveća zato što je najtrajnija. Ona trajno lišava svoju žrtvu svih veza i blagoslova života; i njena dužina se procjenjuje prema životu osobe koji bi uživala da nije kažnjena. Tako,“ rekao je on, „kad se dosudi smrt od koje nema oslobođenja, to jest nema vaskrsenja, ta kazna je trajna ili vječna. Strašnom osudom druge smrti, grešnik će biti lišen svjetlosti neprekidnih godina vječnosti ili vječnog života. I zato što je taj život trajan, gubitak ili kazna je takođe trajna“.

Kakav logičan pristup u rješavanju onoga što se činilo biblijskom kontradikcijom od najvećeg značaja! „Pastore“ rekao sam, „sviđa mi se vaš razborit način tretiranja ovog posebnog predmeta. Ne bih želio da iskorišćavam vašu ljubaznost, ali molio bih vas da mi kažete više o ovom predmetu.“

On je nastavio rekavši: „Na biblijskom jeziku, riječ *trajni* i riječ *vječni*, zato što su povezane sa drugim riječima kao *oganj* i *kazna*, jednostavno označavaju rezultate koje proizvodi oganj ili kazna; ne i nastavak procesa gorenja i kazne.“

Kakva izjava, pomislio sam; nadam se da ima biblijske pasuse da to potkrijepi. Pretvorio sam se u uvo; sjedio sam na ivici svoje stolice. Bio sam uzbuđen dok se pastor spremao da riješi još jednu od mojih dječijih misterija.

„Nešto nije u redu?“ upitao je pastor.

„Ne, gospodine, ne uopšte, samo malo popravljam moj sjedeći položaj; molim nastavite.“

„Htio bih vam dati tri kratka primjera,“ rekao je pastor. „ U Jevrejima 5:9, čitamo o *vječnom spasenju*, koje je spasenje vječno ili trajno u svojim rezultatima; ne spasenje koje zauvijek traje ali se nikad ne ostvaruje. U Jevrejima 6:2, apostol Pavle govori o *vječnom iskupljenju*. Ne iskupljenju kroz koje se mi vječno približavamo stanju iskupljenosti, koje nikad ne dosežemo, već iskupljenju koje nas oslobađa za svu vječnost od sile grijeha i smrti.“

Pastor je nastavio dalje kazavši da kad Biblija govori o vječnom ognju, to se odnosi na oganj koji proizvodi rezultate koji su vječni ili trajni. „Rečeno nam je u Judi 7. glava,“ rekao je on, „da su gradovi Sodom i Gomor postavljeni kao primjer stradanja od odmazde vječnim ognjem. Apostol Petar, govoreći o istom predmetu, kazuje nam da je Bog obratio gradove Sodor i Gromor u pepeo, postavljajući ih kao primjer „onoga što treba da dođe na bezbožnike“ (2 Petrova 2:6).

Moj um bio je oduševljen načinom na koji Biblija objašnjava samu sebe. Nikad nijesam čuo nekog da govori tako tečno i stručno o tom predmetu. Svaku riječ koju je pastor izgovorio podupirale su jasne biblijske reference koje nijesu ostavljale sumnje o dobroti i ljubavi Božijoj prema onima stvorenim po Njegovom obličju.

Međutim, u pozadini mog uma ostao je jedan izraz duboko ukorijenjen; posađen vjerskim uputama kada sam bio dječak i naumljen od zagovornika učenja o besmrtnoj duši da se nikad ne iskorijeni u ostatku života. Za trenutak osjetio sam otpor da to iznesem; mislio sam da nema načina na koji bi dobri pastor imao objašnjenje tog termina. Zatim sam pomislio da ako bi on iznio prizemno objašnjenje, kao što je učinio sa drugim biblijskim izrazima koje smo pokrili, kako bi to bilo čudesno; to bi za sva vremena utvrdilo moj um u činjenici da je Bog Biblije, u punom smislu te riječi Bog *ljubavi*.

Produžio sam na ovaj način: „Pastore Tejlor, moram priznati da me je način na koji ste govorili o duhovnim pitanjima duboko impresionirao činjenicom da ste bili strastven student Riječi Božije; i divim se

mudrosti sa kojom ste govorili o pitanjima od vječne važnosti. Još jednom ne bih želio da iskoristim vašu ljubaznost, ali cijenio bih puno ako biste mi pojasnili jedan posljednji biblijski izraz.“

„Dobro, drago mi je da čujem da sam vam bio od neke pomoći, šta bi ste još htjeli da znate?“ „Pastore, šta mislite o ovom izrazu iz Svetog Pisma: „dim njihovog mučenja dizaće se u vjekove vjekova?“ Naslonio sam se u prilično udobnoj stolici pretrpanog dnevnog boravka i znatiželjno očekivao pastorov odgovor.

Uz atmosferu povjerenja koju može prenijeti samo osoba od iskustva u bavljenju teškim predmetima, pastor Tejlor je krenuo sa odgovorom na moje pitanje. On je objasnio da u Svetom Pismu fraza *vjekovi vekova* se primjenjuje na stvari koje traju dugo vremena, ili neodređeni period vremena. Ona se primjenjuje na jevrejsko sveštenstvo, Mojsijeve odredbe, posjedovanje Hananske zemlje, na brda i planine, na zemlju, na vrijeme službe koja se dodjeljuje robu, itd.

Nastavio je: „Ta fraza označava trajanje ili neprekidnost vremena, dok dužinu njenog trajanja određuje priroda objekata na kojem se primjenjuje. Kad se primjenjuje na stvari koje znamo iz drugih objava iz Svetog Pisma da nemaju kraja, označava vječno stanje; ali kad se primjenjuje na stvari koje imaju kraj, ona se shodno tome ograničava u svom značenju.“

Iskreno, bio sam zapanjen ekspertizom koju je pokazao pastor u načinu pristupa tom predmetu, i ono što je rekao imalo je puno smisla. Nastavio je da objašnjava svoje izjave koristeći nekoliko stihova iz Svetog Pisma. „U 2. Mojsijevoj 21:2-6, čitamo da u vrijeme teokratije, ako bi Jevrej kupio slugu, sedme godine sluga je mogao slobodno ići. Ali u slučaju kad sluga nije želio napustiti službu svog gospodara, taj sluga mogao se odreći svojih prava na slobodu slijedeći neka posebna uputstva. Gospodar bi izvodio svog slugu pred sudije i u njihovom prisustvu sluga je morao stati na do vratku, zatim bi mu probušili uvo šilom, i

onda bi mu njegov sluga služio zauvijek. U ovom slučaju, termin *zauvijek* značio bi trajanje vremena negdje od tog dana do mnogo godina, zavisno o tome koliko bi sluga živio.“

Pastor Tejlor je nastavio izjavom da se druga zanimljiva upotreba termina *zauvijek* nalazi u Psalmu 21:1, 4. Car David je veoma cijenio i bio zahvalan Bogu što je njegov život mnogo puta bio pošteđen. I u stihovima koje smo upravo pomenuli, on kaže Gospodu: „Gospode, zbog moći tvoje car se raduje, i zbog spasenja koje pružaš još će se radovati! ... Od tebe je život tražio i ti si mu ga dao. Dane si njegove produžio do vijeka u budućnosti.“ David je doživio duboku starost, tako da fraza *dovijeka u budućnosti* u ovom slučaju vjerovatno predstavlja trajanje vremena koje se sastoji od mnogo godina.

Iznijevši biblijske primjere koji pokazuju kako termin *vijek vjekova* može biti ograničen, kad se primijeni na stvari koje imaju kraj, pastor Tejlor je zatim koristio biblijske reference gdje fraza *vijek vjekova* označava vječnost postojanja. Otvorili smo Danilo 2. glava, i razmatrali Danilovo tumačenje sna o velikom liku cara Navuhodonosora; kako su različiti metali koji su sačinjavali taj džinovski kip predstavljali velika carstva koja će doći u budućnosti. A u stihu 44, čitali smo da će „Bog nebeski podići carstvo koje nikada neće propasti. I ono ... samo će stajati do vijeka.“ Takođe smo otkrili u 7. poglavlju da će sveci Najvišega posjedovati carstvo „do vijeka, u sve vjekove“ (stih 18).

Nakon što se uvjerio da sam vidio stvari kakve zaista jesu u svjetlosti Biblije, pastor Tejlor je produžio rekavši da upravo kao što smo jednostavno sigurni u Svetom Pismu da će Hristovo carstvo, kad se jednom uspostavi na zemlji, biti vječno carstvo, i da će postojanje pravednih biti vječno, ili bez kraja, na sličan način smo upućeni u Dobroj Knjizi da će postojanje zlih prestati u drugoj smrti, koja će se dogoditi u ognjenom jezeru (Otkrivenje 21:8).

Kakvo je to slavno iskustvo proučavanja Biblije bilo za mene. U stvarnosti, vidio sam kako se planine tame i zablude otkotrljavaju i

nestaju. Takozvane misterije koje su zbunjivale umove mojih katoličkih roditelja u njihovim naporima da združe karakter Boga ljubavi sa učenjem o vječnim mukama, istopile su se poput ogromnog ledenog brijege na tropskom suncu. Drugi benefit koji sam stekao bilo je uvjerenje da Božija Riječ ne protivrječi samoj sebi.

Tako je tog divnog subotnjeg dana oktobra 1946, pravednost Sina Božijeg zasijala nada mnom iz Svetinje nad svetinjama Božije nebeske svetinje; Duh Božiji blagoslovio je umove njegovih slugu, navodeći ih da mi posluže u mojoj velikoj potrebi na način na koji samo božanska mudrost zna kako.

Čudo ljubavi

Cijeli dan bio je ispunjen faktorima od velikog interesovanja za mene, koji su mi poslužili da proširim svoje razumijevanje Božje velike ljubavi za palu ljudsku porodicu. Bilo je oko 19 sati kad me iznenada obuzela duboka žudnja za cigaretom. Na moje čuđenje, shvatio sam da nijesam pušio cijeli dan, čak ni pomislio na to. Računao sam da je moj um bio toliko zaokupljen pitanjima od većeg interesa, da je to proizvelo zaborav na travu. U svjetlosti tog rezonovanja, zaključio sam da bih mogao izbaciti duvan iz svog uma i pluća ako bih se zaokupio dobrim stvarima.

Tako se naš razgovor o duhovnim stvarima nastavio, mojim iznošenjem pitanja pastoru Tejloru koja su mi zbunjivala um u prošlosti. U stvari bio sam vrlo impresioniran što je pastor imao „tako govori Gospod“ za svako ljudsko pitanje.

Zatim sam počeo da preživljavam stvarni problem. Žudio sam za cigarom na grozan način. Pljuvačka mi se skupila u ustima, do tačke da mi je postalo teško govoriti. Nozdrve su me pekle na način koji se obično dešava kad prehladite. Nakon izvjesnog vremena, postao sam nespokojan, mijenjao često položaje na stolici, pokušavajući da se smjestim udobnije. Zatim je počela glavobolja, nešto što sam rijetko imao; boljelo je sve do potiljka.

Na moje insistiranje, pastor Tejlor je razgovarao s nama o predmetu religije do oko 21 sat. Nakon njegovog odlaska, prvo što sam uradio bilo je da pripalim cigaretu, i nastavio sam pušiti non-stop oko jedan sat. Na moje veliko iznenađenje, svi fizički bolovi su nestali.

Siril i Sintija pokrili su sa mnom biblijsku studiju o zdravom življenju, obuhvativši predmet o duvanu. Bila je vrlo informativna i poslužila mi

da postanem svjestan da sam bio zarobljen navikom koja uništava zdravlje. Tog trenutka odlučio sam da ga ostavim; shvatajući da ću morati proći kroz strašnu borbu da to postignem – ukoliko Sirilov Bog, Gospod Šabata, Onaj koji je utišao Galilejsko jezero, koji je blagoslovio moj život tog istog dana podarivši mi oslobođenje od sile duvana više sati, ne bi bio voljan da me oslobodi od toga na trajnoj osnovi.

Nedugo zatim, zahvalio sam mojim prijateljima na njihovoj ljubaznosti prema meni i vrlo sadržajnom danu koji su omogućili, i otišao kući. U tramvaju, nastavio sam u svom umu sa pregledom događaja dana, a posebno moje epizode sa duvanom, shvatajući da sam imao više od jednog moćnog neprijatelja. Za vrijeme putovanja, napravio sam plan akcije kako bi bio siguran da ću stati na kraj problemu sa duvanom.

Pastor Tejlor me je upoznao sa velikom iskupiteljskom silom koja se nalazi u zaslugama dragocjene krvi Hristove, Gospoda slave, prolivene na Golgoti. U stvari, naveo me je da uvidim i shvatim da se sila palog heruvima i njegovih sledbenika, palih anđela, može nadvladati samo kroz silu o kojoj smo čitali u Otkrivenju 12:11: „I pobijediše ga krvlju Jagnjetovom.“

Stigao sam kući te večeri oko 23:30 sati. Na vratima je bila napomena da pozovem mog prijatelja Rolana u njegovoj kući, bez obzira koliko bilo kasno. Rekao sam sebi, *ovo će malo sačekati*. Kad sam ušao primijetio sam da su duhovi bili nemirni; skoro sve je bilo ispremješ-tano. Nijesam se uznemiravao oko toga, pošto sam se bio navikao da imam posla sa neobičnim stvarima.

Izvukao sam tri kartona cigareta koje sam imao u plakaru i stavio ih na sto. Zatim sam uzeo Bibliju i otvorio je na Matej 27. glava, i čitao od 24. do 54. stiha o raspeću Gospoda slave. Zatim sam, položivši otvorenu Bibliju na kartone cigareta, kleknuo pored stola i podigao svoje srce k Svetinji nad svetinjama nebeske svetinje i počeo razgovarati sa velikim Prvosveštenikom o mojim problemima. Pričao sam Gospodu

Isusu o Njegovoj čudesnoj ljubavi prema nezaslužnima. Zahvalio sam mu što blagosilja moj život čak i kad sam mu bio otvoreni neprijatelj, huleći na Njegovo ime. Ispovijedio sam svoje grijehе i priznao zlo svog srca.

Pastor Tejlor me je upoznao sa činjenicom da se služba Hrista Isusa u nebeskoj svetinji vrši kao pomoć ljudima u nevolji i da se On specijalizovao za beznadežne slučajeve. Te pastorove riječi zapalile su veliku nadu u mom srcu, navodeći me na misao da ako je Isus specijalista za beznadežne slučajeve, evo jednog zaista beznadežnog slučaja za Njega da radi na njemu. Uz probleme koje sam imao, suočavao sam se sa neprijateljima daleko pametnijim i moćnijim od mene.

Zahvalio sam Gospodu na ohrabrenju mog srca prema Njemu i Njegovoj Svetoj Riječi. Priznao sam činjenicu da su se demonski duhovi povukli od mene silom Njegove ljubavi. I zbog ovoga, želio sam predati svoj život Njemu, da mu služim kako On nađe za prikladno. Rekao sam Isusu da sam beznadežan slučaj, i imajući u vidu da se On specijalizovao za beznadežne slučajeve, bio sam voljan predati mu svoje tijelo i um da ga nanovo stvori. I ako se ovo ostvari, tada ću uživati u Gospodu sjećanjem na Njegov Šabat i svetkovati ga. Pokazavši na kartone cigareta, rekao sam: „Gospode Isuse, molim te oslobodi me od ovog moćnog neprijatelja, razbij silu koja je na meni kao što si pokazao da možeš učiniti ovog dana. Ukloni tu neutoljivu želju za travom. U stvari, Gospode, ukloni iz mog tijela sami element smrti.“

Razgovarao sam sa Gospodom neko vrijeme, jer mojih potreba za Njegovom blagodaću bilo je puno. Zahvalio sam mu što me je saslušao i za blagosiljanje mog života. Zatim sam se uspravio, ponio cigarete u kupatilo, otvorio svaku paklicu, pocijepao ih i bacio u toalet. Za Rože Mornoa, bio je to kraj pušenja. Od tada nadalje, nikad nijesam dotakao cigaretu, i nikad nijesam poželio da to uradim. U jednom divnom danu, Gospod Isus je izveo čudo ljubavi.

Nakon mog razgovora sa Gospodom Isusom u molitvi o ovom problemu i bacanja tri kartona cigareta, sjeo sam u svoju stolicu za ljuljanje i uzeo knjigu da čitam. Čim sam to uradio, komad papira sa porukom da telefoniram Rolanu počeo je levitirati i ploviti po sobi, zatim je pljusnuo na moju otvorenu knjigu takvom snagom da mi je izbio knjigu iz ruku i skoro sa mog krila. Moj prvi nagon bio je da kažem duhu par stvari, ali sam bio odlučio da bez obzira šta se događalo u njihovim aktivnostima, neću se upuštati u verbalnu komunikaciju sa njima. Uzeo sam komadić papira, stavio ga između stranica knjige i nastavio čitati. Nedugo zatim, knjiga mi je istrgnuta iz ruku i bačena na zid na suprotnoj strani sobe.

Ne zbog pritiska koji je nametnuo duh, već iz poštovanja prema mom prijatelju, odlučio sam da idem i telefoniram mu. U prolazu je bio telefon na kovanice, ali u ovom slučaju nijesam ga htio koristiti pa sam otišao u jedan restoran niz ulicu. Kad sam sjeo u govornicu, pogledao sam na sat; bilo je 1h posle ponoći. Telefon je dvaput zazvonio.

„Halo! Morno, jesi li to ti?“

„Da, ja sam.“

„Morno, hazarderu! Šta to govorim; nijesam mislio tako. Mislio sam da ti kažem da se igraš sa svojim životom; jesi li poludio?“

Odgovorio sam: „Zvučiš vrlo uznemireno, prijatelju, šta je tvoj problem?“

„Moj problem? Ja nemam problema; ti si taj koji je u velikoj nevolji a zvučiš kao da te nije briga nizašta na svijetu. Morno, uvijek sam se divio tvom smjelom duhu, ali sada si otišao predaleko. Okrenuo si protiv sebe moć duhova koji su ti pomogli, i bićeš uništen. Iznenaden sam činjenicom da si još uvijek živ. Zabrinut sam za tebe, čovječe; upravo zato što se brinem za tvoju dobrobit još uvijek sjedim pored ovog telefona cijelo veče čekajući na tvoj poziv. Zar nemaš ništa da kažeš?“ odgovorio je moj prijatelj.

„Naravno da imam nešto da kažem, ali kako da kažem išta kad mi

nijesi dao priliku da govorim?“ rekao sam.

Bez oklijevanja ijednog trenutka, on je ponovo počeo govoriti. Bio je veoma uznemiren.

„Morno, ne shvataš razmjeru nevolje u kojoj se nalaziš. Do srijede naveče, prema satanskom svešteniku, bio si u dubokoj neprilici sa duhovima. Ali sada je suviše kasno, prekasno.“

„Rolane, ako se smiriš i pribereš, biće nam mnogo lakše da se međusobno razumijemo. Dakle, objasni to u vezi srijede večere i ono da je ‘sada prekasno, suviše kasno’.“

Zatim je on povratio pribranost do tačke da je ton njegovog glasa spustio u normalno stanje. „Prošle srijede kad sam stigao na naše mjesto bogoslužjenja, hitno sam pozvan u kancelariju visokog sveštenika. Pitao je da li sam te vidio prošle sedmice. Njegov izraz lica naveo me je da shvatim da se nešto strašno desilo. Pitao sam da li si mrtav, ili možda imao neku nesreću. On je konstatovao da si bio u situaciji strašnjoj od toga. U utorak noću, tokom svetog ponoćnog časa [podnevni i ponoćni časovi su sveti, prema demonskim duhovima], pojavio mu se duh savjetnik i ispričao mu o tvojoj uključenosti u proučavanju Biblije sa držaocima Šabata, ljudima koje gospodar najviše mrzi na licu zemlje. Tražio je od mene da pokušam da te zadržim i upozorim na opasnost u kojoj se nalaziš, ali nijesam te mogao dobiti.“

„Rolane, volio bih prvo da znaš da je sve pod kontrolom; nijesam ni u kakvoj velikoj opasnosti.“

„To ti misliš. U 18:30 večeras visoki sveštenik me je pozvao da me obavijesti da, prema duhovima, ti si danas bio u crkvi sa subotarima, i to je razbjesnilo gospodara do najvećeg stepena. Šta imaš da kažeš o tome?“

„Da, proučavao sam Bibliju, i išao u crkvu koja drži biblijski Šabat; i nije me uopšte briga kakvo mišljenje pali heruvim ima o meni. Ako hoćeš da znaš više o mojim aktivnostima od prošle sedmice, zašto ne bi navratio ujutro i ispričaću ti sve o tome?“

Dogovorili smo se da se nađemo u 10:00 sati i okončali razgovor. Na mom povratku kući, pomolio sam se Gospodu Isusu i zatim otišao u krevet. Morao sam biti u krevetu oko 20 minuta kad su se svjetla upalila. Isključio sam ih i vratio se u krevet. Gotovo trenutno opet su se upalila. Zatim sam odlučio da spavam sa upaljenim svjetlima. Par minuta kasnije, skoro sve je počelo da se pokreće sa mjesta. Jedna slika na zidu počela se pomijerati po sobi i zakačila na suprotni zid. Stona lampa se pomjerila sa svog mjesta i objesila usred zraka bez ikakvog vidljivog oslonca. Dok sam posmatrao aktivnosti koje su sprovodili duhovi, postao sam svjestan činjenice da su moje molitve Gospodu Isusu stavile demonske duhove pod nekom vrstom ograničenja; bili su limitirani u svojim sposobnostima za uništavanje. Nijesu mogli razgovarati sa mnom, kako sam vjerovao da bi željeli. Zatim sam zapovijedio duhovima da odu, po naredbi Isusa Hrista, Gospoda slave. Lampa je pala na pod, kao i sve slike koje su se pokretale sa svojih uobičajenih mjesta. Podigao sam lampu pričvrstio oštećeni zaslon, ali ostavio sam slomljeno staklo iz slika da ga pometem ujutru. Zahvalio sam Gospodu Isusu u svom srcu za Njegovo ljubazno staranje o meni i vratio se u krevet.

Preplavio me je veliki osjećaj zadovoljstva pri pomisli da su demoniski duhovi napustili kuću na moju zapovijest u ime Gospoda Isusa. To suočavanje takođe je poslužilo da ojača moje ubjeđenje da je sve zaista bilo pod kontrolom, kao što sam rekao mom prijatelju maloprije. Moralo je proći oko pola sata kad su se duhovi vratili natrag opet u akciju. Još jedan put zapovijedio sam im da napuste ovo mjesto po naredbi Isusa Hrista Gospoda slave. Bez oklijevanja oni su otišli i pokušao sam da malo odspavam.

Na moje čuđenje oko 4 sata, njihovo iritantno ponašanje se ponovilo. Uspravio sam se u krevetu i pokušavao shvatiti zašto je Gospod dopustio duhovima da se vrate. Zaključio sam da bih možda trebao čuti za sebe šta demoniski duhovi misle o mom prihvatanju Gospoda Isusa kao svog Gospodara i Spasitelja, imajući u vidu da je moj prijatelj Rolan

bio tako potresen onim što su duhovi rekli satanskom svešteniku. Započeo sam razgovor sa duhom.

„Dakle, želite razgovarati sa mnom? U redu, govorite. Šta imate da kažete?“

„Zašto odbijaš da govoriš s nama?“ upitao je duh u glasu koji se kretao po sobi.

„Našao sam boljeg gospodara.“

„Zašto si nas napustio,“ odgovorio je duh, „kad imamo veliko bogatstvo pripremljeno za tebe?“

„Varali ste me toliko godina, kao i sve moje pretke.“

„Ophodili smo se prema tebi ispravno otkako si se udružio sa naprednom grupom pojedinaca koji poznaju stvarni izvor bogatstva i sile,“ rekao je on glasom koji je zahtijevao poštovanje i autoritet. Primijetio sam da razgovaram sa glavnim savjetnikom. U stvarnosti, sama atmosfera na tom mjestu bila se napunila energijom. Njegovo prisustvo je bilo nametljivo, i shvatio sam da se ne mogu oduprijeti toj sili. Zatim, u svom umu, vizualizovao sam mog velikog Prvosveštenika, Isusa Hrista.

Rekao sam u sebi, *Gospode Isuse, molim te pomози mi!* Zatim su mi dva divna i moćna stiha iz Svetog Pisma pala na um; stihovi na kojem mi je pastor Tejlor skrenuo pažnju tog istog dana. „*Došao je k svojim, ali ga njegovi nisu primili. A onima koji su ga primili dao je pravo da postanu djeca Božja, jer vjeruju u njegovo ime.*“ (Jovan 1:11, 12). Odmah sam osjetio da će me Duh Božiji pobjedonosno provesti kroz ovo suočavanje. Obuzeo me je veliki mir, i postao sam smio u Gospodu.

Naš razgovor se nastavio, i milošću Gospoda Isusa, izdržao sam u svojoj riješenosti da se oduprem duhu i priznam Hrista Isusa kao mog jedinog Gospodara i Spasitelja. Uočio sam kriznu situaciju na strani duha. U stvari, osjetio sam talase očajanja koji su zapljusnuli duha i postao svjestan da on traći svoje napore u pokušaju da opet zadobije moju odanost. Stekao sam utisak da ga čeka degradacija ako ne uspije

u svojoj diplomatiji u pogledu ovog naročitog zadatka.

„Slušaj me pažljivo,“ rekao je duh. „Govorim ti istinu. Gospodar ima veliko bogatstvo pripremljeno za tebe samo ako prekineš druženje sa ljudima koje on mrzi, i tim sedmim danom Šabatom koji on prezire.“

„Duše, vjerujem da mi govoriš istinu što se tiče vašeg bogatstva, ali ja ga ne želim, ništa od toga. To nije dovoljno. Imam bolju ponudu za moju odanost; sve zlato koje želim, plus stotine miliona godina života da uživam u tome; i rečeno mi je da je to tek početak dobrog života. U stvari, nijesam zainteresovan da posjedujem zlato ili srebro u ovom sadašnjem svijetu. Odlučio sam da predam svoj život Hristu Isusu. Sada je interes mog života da mu služim.“

„Prestani pominjati to ime,“ rekao je duh savjetnik. „Moram razgovarati sa tobom, ali ne pominji to ime. Ja sam glavni savjetnik; moji duhovi pratioci i ja smo radili da pripremimo put kako bi gospodar mogao pomoći tvoj život sa bogatstvom. Donijeli smo Žoržu slavu i čast koju sada uživa. Sredili smo da se upoznate, tako da možeš shvatiti da su naš interes i planovi za tvoj život na sličan način slavni. Nemoj odustatati od blaga koje ti gospodar nudi; molim te, ne odustaj.“

„Duše, želim da znaš da prije deset dana pao bih na tvoju ponudu slave, ali ne danas; sada sam ono što bi se moglo nazvati edukovani bivši obožavalac demona. Isus je sada moj Gospodar; i Njegovom mi lošću, biću držalac zapovijesti, i pridružiću se držaocima Šabata koje mrziš. Sada bih želio da ti još na jednu stvar skrenem pažnju, ti i tvoji prijatelji duhovi ste u stvari gomila varalica. Nudite mi zlato danas, ako se lišim prava koje mi je dao Iskupitelj svijeta na vječni život. Zaboravite na to, jedva čekam dolazak Gospodnji, kada ću imati sve svoje zlato na novoj zemlji.“

Oko dva minuta vladala je savršena tišina u sobi. Jedina stvar koja je ukazivala na aktivnost bili su otkucaji mog budilnika. Shvatio sam da se podigla tenzija za duha savjetnika. Te dva minuta vremena navela su me da shvatim da se duh savjetnik suočio sa neočekivanim. I kao

general koji gubi bitku na bojnopolju, trebalo mu je malo vremena da napravi novu strategiju.

„Vrlo dobro,“ rekao je duh. „Odbijaš bogatstvo i slavu od gospodara, pa će tvoja životna sudbina biti siromaštvo. I to pod uslovom da ostaneš živ neko vrijeme. Ti ćeš od ovog dana nadalje hodati pod sjenkom smrti. Mi smo eksperti na poslu nanošenja bijede i destrukcije u životima jadnih smrtnika.“

Nakon ovih riječi uslijedio je smijeh kakav nikad nijesam čuo u svom životu. Odmah sam pomislio da bi ovo morala biti vrsta smijeha kakav je ispoljio Neron, rimski imperator, kad su lavovi kidisali na grupe hrišćana za koje je zapovijedio da se pošalju i pobiju u areni. Drhtavica mi se pela uz kičmu, i vjerovatno bih bio prestravljen do najvećeg mogućeg stepena, da Duh Božiji nije smjesta blagoslovio mom um sigurnošću da ako neko pokropi do vratnike krvlju Jagnjeta sa Golgote, on ili ona može počivati u savršenom miru od ruke uništitelja. Nabrojaću moja iskustva u poglavljima koja slijede.

„Duše,“ rekao sam u odgovoru na njegovu posljednju izjavu iz razgovora, „želim da znaš da sam se stavio pod zaštitu Davaoca života, Hrista sa Golgote, i spreman sam da hodim pod sjenkom smrti sve dok Hrist držalac Šabata hodi sa mnom, prisustvom svog Duha. Sada ti zapovijedam u Njegovo ime da odeš od mene i više ne dolaziš.“ Bila su jedna vrata kroz koja su izlazila na stražnji balkon; otvorila su se kad je duh odlazio, i zalupila na zid sobe takvom snagom da je kvaka skoro prošla kroz gips. Prvi dio moje komande izvršen je sa velikom žurbom, ali bio sam iznenađen otkrićem da su se u narednim noćima duhovi nastavili vraćati. Nijesam bio svjestan činjenice da su, u stvarnosti, imali otvoren poziv u moj dom, dok me pastor Tejlor nije skrenuo pažnju na to nekoliko dana kasnije. Imao sam u svom apartmanu, na polici u plakaru, izvjestan broj stvari koje su bile korišćene za prizivanje demonskih duhova. Nakon što su te stvari sklonjene i izbačene, nijesam imao više neprilika. Ali do tog vremena strahovao sam za svoj život.

Deset sati – epizoda smrti

Probudio sam se u nedjelju ujutro za novi način života. Kad sam otvorio oči postao sam svjestan da je došao još jedan dan, i, umjesto da posegnem za paklom cigareta na noćnom stočiću, što je postalo moja duboko ukorijenjena navika, shvatio sam da nemam želju za tom travom.

Talas sreće ispunio je moje srce pri pomisli da imam moćnog novog Prijatelja u Osobi Isusa Hrista, Gospoda slave, koji je blagoslovio moj život izvodeći čudo ljubavi. Osim toga, razmišljao sam o moćnom načinu na koji je Duh Božji blagoslovio moj um, i održao me tokom moje epizode sa duhovima samo nekoliko sati ranije.

Odmah sam podigao svoje srce u zahvaljivanju mom velikom Prvosvešteniku, Gospodu Isusu, u Svetinji nad svetinjama nebeske svetinje. Ovo se dogodilo dok sam još uvijek ležao u krevetu. Nijesam želio činiti ništa što bi prekidalo moje uspostavljanje ranog raporta sa Gospodom tog dana, čak ni mijenjanjem položaja u krevetu. Razgovarao sam sa Isusom u molitvi, tražeći od njega vođstvo tog dana, jer sam shvatao da ću za par sati imati razgovor sa mojim prijateljom, Rolanom, o pitanjima od svečane važnosti. Takođe sam bio svjestan da ću se sukobiti sa silom demonskih duhova na ovaj ili onaj način.

Tražio sam od Gospoda da me ojača izdržljivošću za taj sukob tako da ne posustanem, shvatajući svoju ljudsku nepostojanost. U prošlosti, moć društva navela me da donesem loše odluke; naročito sam mnogo puta potpadao pod sugestije tog jednog mog prijatelja. Njegovo rezonovanje postepeno me odvelo u obožavanje duhova. Bio sam pun nepovjerenja u sebe.

Tokom ovog razgovora sa Gospodom, nijesam prozborio ni riječi.

Postao sam svjestan činjenice da demonski duhovi ne mogu spriječiti tihu molitvu Bogu; želio sam biti korak ispred mojih neprijatelja. Osjećao sam veliko zadovoljstvo ostavivši ih da nagađaju. I osjećao sam se počašćen što sam ja, nezaslužno ljudsko biće, mogao započeti razgovor sa Najvišim, najmoćnijim Bićem u univerzumu, a demonski duhovi nijesu mogli razumjeti o čemu se radi.

Nastavio sam moj razgovor sa Gospodom kazavši mu da ne znam odakle bih počeo objašnjavati mom prijatelju o vječnim realnostima; a on me vjerovatno neće htjeti slušati zato što ne želi uvrijediti duhove. I iznad svega, kako da podnesem pritisak koji dolazi?

Pauzirao sam nekoliko sekundi, i dok sam to činio, opet su mi došla na um dva divna i moćna stiha iz jevanđelja po Jovanu prva 1. glava: „Došao je k svojim, ali ga njegovi nisu primili. A onima koji su ga primili dao je pravo da postanu djeca Božja, jer vjeruju u njegovo ime“ (stihovi 11 i 12). Tada sam osjetio da će me Duh Božji provesti pobjedonosno kroz taj susret.

Ne shvatajući to, moja molba Gospodu bila je odmah djelimično zadovoljena. Na mom noćnom stočiću bila je Biblija. Dohvatio sam je i počeo prelaziti stranice jednom rukom, a zatim sam otvorio Bibliju bez obraćanja pažnje. Na te dvije stranice Svetog Pisma počivala je sila koja će mi doslovno spasti život, ispunjavajući srca ubica strahom od Boga nebeskog, Davaoca života, i tako im imobilisati ruke koje su se spremale da proliju krv.

Nedugo zatim, odlučio sam da ustanem. Kad je došlo vrijeme za moje jutarnje posvećenje, uzeo sam Bibliju i počeo čitati gdje je bila otvorena, na Isaiji 37. glava. Čitao sam kako je car po imenu Jezekija primio vrlo uznemirujuće pismo od jednog čovjeka sa dugim jezikom po imenu Senahirim, usijane glave koji je visoko mislio o sebi. Bio sam vrlo impresioniran načinom na koji je Gospod vodio ovu situaciju, i primio dodatno uvjerenje u misli da se zaista nemam zašto brinuti oko onog što dolazi. Nijesam mogao da ne budem zabrinut, ali nijesam se

trebao brinuti.

U vrijeme dogovoreno za naš sastanak, moj prijatelj je stigao. Izgledao je iscrpljeno i pod stresom. Nijesam mogao da mu ne kažem: „Izgledaš iscrpljeno, čovječe. Jesi li bolestan?“

„Morno, skoro si slomio živote i Žoržu i meni. Ne možemo vjerovati da si bio toliko neljubazan i nezahvalan za ono što je Žorž uradio da pomogne naše živote da bi se okrenuo i uvrijedio gospodara odbijajući mu bogatstvo koje je pripremio za tebe.“

„Kad si čuo za to?“ pitao sam.

„U sitnim satima u 5:30 jutros, kad mi je Žorž telefonirao nakon što mu je glavni savjetnik ispričao o tvojoj glupoj odluci i o mom zadatku da ti utuvim nešto u glavu, ili ćeš je izgubiti.“

„Vidim da sam morao puno uznemiriti tog glavnog savjetnika izbacivši ga na način na koji sam to učinio.“

„Šta? Jesam li to čuo da si izbacio glavnog savjetnika? Ne kapiram te, čovječe.“

„Dobro si čuo; oko 4 sata jutros imao sam razgovor sa glavnim savjetnikom, i kad je postao nevaljao, Duh Božji ga je izbacio. Ostavio je svoj znak na zidu kad je zalupio vrata o njemu.“ Pokazao sam na udubljenje koje je napravila kvaka.

„Ti, ti, Rože Morno, imao si razgovor sa duhom savjetnikom. Znaš li da neki od naših članova koji obožavaju i prizivaju duhove mnogo godina nijesu imali privilegiju razgovora sa glavnim savjetnikom? A tebi koji se baviš duhovima samo kraće vrijeme, odana ti je tako velika čast. Ovo pokazuje koliko gospodar misli o tebi.“

Njegovo lice se zatim promijenilo u izraz uzbuđenja kada je kazao: „Morno, ti i ja imamo fantastičnu budućnost koja nas očekuje; sada zaboravi taj mamac od religije i hajdemo da se nađemo sa visokim sveštenikom, i on će ti opet vratiti naklonost duhova i sve će biti dobro. Sveštenik razumije da te on ne može zadržati od ispitivanja religije, simpatičan si mu i shvata te; on razumije da si avanturista po prirodi.

On smatra da je za tebe prirodno tragati za boljim putem za sebe.

Jedina stvar o kojoj sveštenik ima loše mišljenje je da ako si se već upustio u ispitivanje religije, zašto nisi odabrao neku drugu denominaciju umjesto tih subotara, baš onih ljudi koje gospodar najviše mrzi na licu zemlje? Čovječe, ne shvataš koliko si uznemirio bogove – ali imam uvjerenje od visokog sveštenika da će sve biti u redu ako sada pođeš sa mnom da ga posjetiš u njegovoj kancelariji; on nas tamo čeka. Pa šta kažeš da krenemo odmah sada, stari druže?“

Zatim je izvukao kutiju cigareta i ponudio me jednu, što sam odbio, dodavši da ne pušim više. Moj prijatelj je bio iznenađen i nije mogao da ne kaže: „Morno, ti si promijenjena osoba; mogao sam to reći onog trenutka kad sam ušao ovdje. Vjerujem da se tvoja sama ličnost promijenila. Da budem iskren, ne osjećam se ugodno u tvom prisustvu. Možda ćeš misliti da je ovo što ću reći besmisleno, možda čak i glupo, ali osjećam kao da mi nije ovdje mjesto sa tobom, i želio bih biti negdje drugo. Ovo je vjerovatno način na koji bih se osjećao kad bih bio u prisustvu Džordža VI, kralja Engleske.“

Dok je on govorio ove riječi, shvatio sam da je Gospod Isus ispunjavao riječi apostola Jovana u mom životu. „Došao je k svojim, ali ga njegovi nisu primili. A onima koji su ga primili dao je pravo da postanu djeca Božja, jer vjeruju u njegovo ime.“ Osjećao sam da slavno veličanstvo Gospoda Isusa reflektuje na mene stvorenu nevidljivu atmosferu sile koju je nesvjesno udahnuo moj prijatelj, što je izazvalo kod njega takvu reakciju.

Tako sam rekao: „Ono što doživljavaš u mom prisustvu je zbog toga što je Duh koji je sa mnom neizmjereno veći u sili i veličanstvu od duha koji je s tobom. A što se tiče tvoje izjave da sam promijenjena osoba, u pravu si. Nikad opet neću biti Rože Morno kojeg si poznavao do ovog dana. U jednoj kratkoj sedmici, stekao sam znanje u pogledu vjekova vječnosti koje mi je vrednije od svega zlata i srebra što postoji na pla-

neti Zemlji. Zato ne mogu prihvatiti bogatstvo koje su mi ponudili duhovi. U stvarnosti, ako bih to učinio, varao bih samoga sebe.

Nemoj me shvatiti pogrešno; razumijem da je ponuda o bogatstvu koju su mi dali duhovi vrlo velikodušna, ali joj nedostaje najvažniji element koji je treba pratiti: život. Da, život u mjeri dovoljnoj da učini to bogatstvo vrijednim posjedovanja. Dobio sam bolju ponudu. Sve zlato koje želim, plus stotine miliona godina da uživam u njemu; i rečeno mi je da će to biti tek početak dobrog života.“

Zatim sam nastavio da izlažem pred njegov um slave vječnih realnosti. Premda mi je manjkao kapacitet iznošenja onog „tako govori Gospod“ na način koji sam bio podučen, Duh Božji blagoslovio je moj um sposobnošću da mojim vlastitim riječima prenesem poruku koja je držala opčinjenim mog prijatelja za oko 45 minuta.

Kad sam pokrio one tačke koje sam osjećao potrebnim da iznesem pred njega, i zastao očekujući neku vrstu odgovora, sve što je on rekao bilo je: „Sada razumijem.“ Ali nikad nije postavio nijedno pitanje, ili dao neki drugi komentar. Tako sam opet nastavio da govorim i to se produžilo za period koji sam upravo pomenuo.

Zatim je on progovorio i rekao: „Mogu shvatiti zašto nemaš namjeru poći sa mnom i vidjeti visokog sveštenika. Ali ti i ja to moramo; moraš se opet suočiti sa realnošću. Sve te divne stvari o kojima si govorio nijesu za tebe ili mene, zato ih zaboravi; ostavi to za sobom. Prvo, ne želim čekati na dobri život; želim ga sada. Što se tebe tiče, Morno, nemaš izbora. Ti misliš da imaš, ali nemaš. Takvim razmišljanjem zavaravaš samog sebe. Morno, ti nijesi svoj vlastiti gazda; volio bih da jesi, ali nijesi. Duhovi te posjeduju u cjelosti, i što prije to priznaš biće bolje za tebe.“

Čovjek je postao krajnje uzrujan, i cijela njegova pojava projektovala je atmosferu bliske propasti. Ustao je i počeo hodati po podu, kršeći ruke, i zatim počeo opet govoriti.

„Ja sam na zadatku koji mi je najteže obaviti. Ono što treba da ti

kažem želio bih da govorim svojim neprijateljima, umjesto dugogodišnjem prijatelju.“ Dotle se on obilno preznojavao, premda nije bilo toplo u sobi. Tada je iznio stvar.

„Morno, tvoji dani su odbrojani; zajedno sa onim mladim parom koji je bio oruđe u tvom odvođenju od gospodara. Međutim, moram ti reći da možeš zaustaviti taj plan uništenja koji su pokrenuli duhovi odlaskom sa mnom da vidiš visokog sveštenika upravo sada; on će ti povratiti naklonost duhova i sve će biti u redu. Na ovaj način niko neće biti povrijeđen.“ Napravio je pauzu od par sekundi da upotrijebi svoju maramu jer mu se znoj slivao niz lice.

„Visoki sveštenik želi da te upozori na jednu posebnu stvar, da niko nikad živ nije napustio naše tajno društvo. Ti i ja smo uvedeni u njega posebnim radnjama duhova, i mi njima moramo biti podređeni, ne oni nama. Dozvoli da objasnim: sve do sada, mislili smo da je naš sastanak sa Žoržom na način na koji se desio, i njegov poziv da idemo u restoran na večeru, bio slučajnost. Pogrešno – nije bila puka sreća to što smo ga upoznali na taj način. Noć ranije, jedan duh se pojavio Žoržu tokom svetog časa i rekao mu da pođe sa svojom ženom na tu određenu sesansu. Trebao nas je upoznati i razgovarati s nama o našem boravku u trgovačkoj mornarici i drugim detaljima. Detaljno je upućen šta da govori i šta da čini. I ovo su odradili duhovi, čak do tačke da je njegova žena bila zauzeta u razgovoru sa spiritističkim medijumom do mjere da je dozvolila Žoržu da ide kući sam, s tim da je Belanžeovi odvezu kasnije kući. Dakle, prijatelju moj, hajde da krenemo; vrijeme izmiče.“

Dotle je njegova ruka bila na kvaki, očekujući od mene da slijedim njegovu direktivu. Ja sam mu, pokazujući na stolicu, predložio da sjedne nekoliko minuta dok objasnim zašto se ne mogu vidjeti sa visokim sveštenikom. Odbio je da sjedne, izjavivši da ne može podnijeti atmosferu tog mjesta nimalo duže, dodavši da mu u stvarnosti natprirodna, njemu strana, sila onemogućuje da sjedi i opusti se.

Zatim sam nastavio rekavši da mi prisustvo Duha Božjeg pomaže u

odgovoru na moje traženje pomoći od Gospoda slave ranije tog jutra, tako da sam mogao donijeti pametne odluke. Nastavio sam pozivom da raskine sa silom demonskih duhova i pridruži se superiornijoj sili Boga Najvišega. Uvjeravao sam ga u sigurnost prelaska od jedne sile ka drugoj. Tada sam bio pokrenut da odem korak dalje i pozovem čitavu grupu mojih bivših prijatelja obožavaoca demona da naprave prelaz sa njim ka većoj sili. Opet sam izjavio da mogu garantovati bezbjedno provođenje svakog od njih u tom premještanju. Zatim sam rekao: „Vi volite pažnju i uvažavanje, kazaću vam šta ću učiniti. Pozvaću mog pastora i rezervisati sjedišta u našoj crkvi za službu sledeće subote; odabrana sjedišta, s obje strane centralnog prolaza. Rezervisaću stotinu mjesta, dovoljno da se osiguramo da se svi dobro smjete.“

„Ne izlaži se neprilikama,“ rekao je on. „Zadovoljan sam gdje jesam sada.“ Opet je napravio pauzu, kao da ima nešto da kaže, obrisavši obilni znoj koji mu se slivao sa lica. Nastavio je: „A znam da i ostalo društvo misli isto što i ja.“

„Dobro, osjećao sam potrebu da vam svima ponudim benefite vječnog života tako da niko ne izostane.“ Zatim sam promijenio predmet i vratio se ultimatumu koji mi je dao. „Kažeš da su mi dani odbrojani, zajedno sa mojim novostečenim prijateljima, i da demonski duhovi namjeravaju da izvrše tu kaznu. Dakle, imam neke novosti za tebe, satanskog sveštenika, i sve one koji smišljaju kako da napakoste meni i mojim prijateljima.“

Ono što sam rekao duhu savjetniku prošle noći, govorim opet. Povjerio sam moje prijatelje i mene brizi Davaoca života, Hristu sa Golgote. I pripremljen sam da hodim pod sjenkom smrti sve dok Hrist, držalac Šabata, hoda sa mnom, prisustvom svog Duha.“

Moj prijatelj je bio zbilja šokiran u stanju straha koji ga je lišio sposobnosti govora za par minuta. Pobljedio je kao da mu je krv napustila lice; oči su mu postale ukočene, i pomislio sam da će se onesvijestiti. Tako sam rekao: „Jesi li dobro?“ Nije bilo odgovora. „Rolane, je li sve u

redu s tobom?“ Nije bilo odgovora. Zatim sam u sebi rekao: *Dragi I-suse, molim te pomози!*

Zatim je on protresao glavom i rekao: „Ne znam šta se dogodilo, ali izgleda kao da sam za trenutak izgubio svijest. Morno, znam da je duh koji te prati vrlo velik i moćan; molim te nemoj ga opet pominjati, straši me.“

Opet mi je izgledao dobro, i pomenuo sam da treba prenijeti moju poruku odbijanja visokom svešteniku.

„Morno, nijesam se potpuno izjasnio oko ultimatumu. Prijetnja tvom životu nadilazi ono što ti duhovi mogu uraditi. Kontrolni odbor je ocijenio da bi tvoje odmetanje iz naših redova moglo rezultirati curenjem tajnih informacija, što bi naškodilo stvari gospodara. Bilo je riječi da se unajmi ubica na tebe, a jedna osoba je bila voljna ići tako daleko da ponudi 10.000 dolara nekom ko bi te ubio. Taj predlog se nije smatrao mudrim i bio je odbijen.

Međutim, donijeta je odluka koja će biti sprovedena; odmah po informaciji nekog duha da si ikom napolju ispričao nešto vezano za aktivnosti našeg tajnog društva, tri pojedinca su se dobrovoljno obavezali da te ubiju u pogodno vrijeme. Kontrolni odbor smatra da bi ovo bio mudar potez, imajući u vidu da bi sve akcije bile obavljene unutar našeg društva, izbjegavajući time mogućnost da se upetlja zakon.

Taj plan je iznesen pred duha savjetnika i dobio je puno odobrenje, zajedno sa darom vidovitosti koji je dat dobrovoljcima kako bi znali gdje si u svakom trenutku, budući tako u stanju da izvrše svoj zadatak u pravo vrijeme na brz i efikasan način. Nadao sam se da ovo neću morati da ti kažem, ali tvoje odbijanje da se usaglasiš sa željama visokog sveštenika ne ostavlja mi izbora do da ti skrenem pažnju na svu opasnost s kojom se suočavaš; žao mi je.“

„Prijatelju, želim da ideš i kažeš satanskom svešteniku da sam odvažan, ali ne i glup. Neću ništa dobiti pričajući nekom o njegovom tajnom društvu. Mogu živjeti sa zatvorenim ustima. Ali na moj ostanak u životu

koji zavisi od riječi lažljivog duha, to ne pristajem. Kaži toj staroj lisici da mi mnogo toga ide na ruku. Imam novopronađenog Prijatelja u Osobi Hrista Isusa, Gospoda slave; On je veliki, svemoćan, i nalaže poštovanje, toliko da pri pomenu Njegovog imena demonski duhovi drhte; i kad im se zapovijedi u to veliko ime, čak i duhovi savjetnici bježe, kao što sam iskusio prošle noći.

Moj novi Prijatelj je Šef nad šefovima, u tome što mu sva poglavarstva i sile duguju samo postojanje, a to uključuje palog Lucifera i sve njegove demonske duhove, čak iako oni to ne žele priznati.“

Ne znam da li se ono što sam osjećao može nazvati pravednim gnjevom, ali te nečasne nakane sveštenika probudile su riješenost u meni da ga natjeram da se suoči sa silom i pravdom Božjom svakog preostalog dana njegovog života. Nastavio sam da govorim svom prijatelju: „Pošto sveštenik izgleda upoznat sa Biblijom, kaži mu da potraži Kološanima 2. glava, stihove 9 i 10; ono što govorim o Gospodu slave je tu crno na bijelo.“ Pribilježio sam tu referencu na komadu papira kako ne bi zaboravio, zajedno sa onom koja slijedi.

„I dok mu Biblija bude u ruci,“ dodao sam, „imam za njega još nešto da razmotri. Vjekovima unazad, jedan moćni car upustio se u osvajanje i pokoravanje mnogih velikih nacija i ljudi. Ali jednog dana uvrijedio je pogrešnu osobu. Napao je nekog ko je učinio Hrista, Gospoda slave, svojim vrlo bliskim Prijateljom. Kao rezultat akcija tog cara, 185.000 vojnika je umrlo; cijela njegova armija obratila se u mrtve leševe, kao što kaže Dobra Knjiga. Senahirim i nekoliko njegovih oficira ostali su živi da svjedoče o rezultatima njegovih glasnih uvreda i hvalisanja. I kada se vratio kući u Ninivu, njegova dva sina zabila su mu mač u leđa. [Isaija 37:1-38.]

Rolane, idi i kaži satanskom svešteniku da treba dobro razmisliti o tome da se otarasi Rože Mornoa, da ne bi narečeni uništitelji postali uništeni. Oni su u sukobu sa Davaocem života, Hristom sa Golgote koji

je ustao u slavi. Sada ću postaviti pravila kako će se igrati ta *igra zati-
ranja*. I ovo činim uz punu podršku mog novog Prijatelja, koji mi je
otkrio ovog jutra kako namjerava riješiti moj problem.“

Rolanove oči bile su širom otvorene koliko mogu biti, i imao sam njegovu punu pažnju. Prišao sam stolu gdje je moja Biblija bila otvo-
rena na Isaija 37. glava, i pozvao ga da vidi nešto zanimljivo. Podvukao
sam crveno te stihove koje sam namjeravao zapamtiti (stihovi 14-20,
33-38). Pokazavši mu napismeno priču koju sam upravo ispričao,
nastavio sam govoriti kako je Duh Božji blagoslovio moj um ranije tog
jutra, navevši me da otvorim Bibliju i postanem svjestan kako lako Bog
može riješiti moje poteškoće. Pročitao sam mu nekoliko stihova.

Njegova reakcija bila je takva da je postao vrlo zabrinut o cijeloj
stvari kad je rekao: „Mogu vidjeti gdje bi nam se nešto takvo moglo
dogoditi.“

Moj odgovor je bio: „Da, i ta odgovornost počiva na visokom sveš-
teniku.“ Nastavio sam: „Kaži tom čovjeku da onog dana kad on i njegovi
momci ozbiljno pokušaju sprovesti zamisao da zbrišu Mornoa, Davalac
života, Gospod slave, će ugasiti život svim njegovim članovima oboža-
vaoca demona, ostavivši njega kao jedinog preživjelog kako bi mogao
organizovati sahranu. To bi se moglo desiti tokom jedne od sjednica
hvale njihovim lažnim bogovima, kad bi iznenada nastala mrtva tišina.“

Dotle je moj prijatelj sjeo i zapalio cigaru. Nakon što je čuo ove ri-
ječi, počeo je drhtati, toliko da nije mogao staviti cigaru na pepeljaru.
Morao sam prići i uraditi to za njega.

„Želim još jedan detalj da zajedno pokrijemo, i tada ću te pustiti da
ideš; oko organizacije sahrane. Da bih pomogao svešteniku da preva-
ziđe tu situaciju, evo male napredne pomoći. Umjesto da poziva se-
damdeset ožalošćenih domova da uklone tijela, bilo bi daleko bolje da
pozove montrealsku vatrogasnu službu. Ako bi im pravilno objasnio
zašto mu je potrebna njihova pomoć, mogli bi skinuti ljestve i protiv-
požarnu opremu sa par velikih kamiona, te bi se tako svi leševi mogli

ukloniti za kratko vrijeme.

Jedini komplikovani dio igre za njega bio bi da tačne informacije za *Montreal Star* i *Le Presse* o tome šta se dogodilo i kako je došlo do toga, kako ga novinski naslovi i članci ne bi smatrali odgovornim za to, kao nekog ko zaslužuje hapšenje ili čak pogubljenje.“

Do tada je moj prijatelj dovoljno čuo o tome kako će se igrati igra zatiranja, i povukao se držeći kvaku u svojoj ruci, dok je njegov izraz lica pokazivao izvjesnu zebnju zbog odlaska.

„Morno, moram ići; plašim se da se ono što si mi upravo ispričao može dogoditi ako niko drugi do sveštenik ne bi saznao za to. Stoga idem telefonirati Žoržu čim odem odavde da mu ispričam o životima u opasnosti svih nas ukoliko ne zaustavimo ta tri samoimenovana egzekutora. Ako vijesti dopru do svih članova prije nego sveštenik bude imao priliku da me zakune na tajnost, postoji šansa da se na njega izvrši pritisak da opozove plan da te učutka oružjem, što bi bila garancija za tvoj dug život. To je ono što namjeravam učiniti.“

Dok sam se rukovao sa njim po poslednji put, izjavio je da zato što želi izbjeći nezadovoljstvo duhova, trebamo izbjegavati da se opet sretnemo. Čak i do tačke ignorisanja međusobnog prisustva ako se slučajno negdje sretnemo.

Moj odgovor je bio: „Neka bude po tvome.“

Na taj način se okončalo putovanje u natprirodno ispunjeno tenzijom i gubitak jednog bliskog prijatelja. Ali stečene koristi mojim rakidanjem sa svim tim, milošću Gospoda Isusa, bile su brojne do ovog dana, i moći će se ispravno procijeniti samo kroz vječna vremena. Činjenica da sam danas još uvijek živ svjedoči o dobroti, ljubavi i sili Gospoda Isusa da u potpunosti spase one koji dolaze Bogu preko Njega.

Nikad opet nijesam sreo svog prijatelja, ali vidio sam ga jednom sa male udaljenosti kako izlazi iz prodavnice u ulici Sv. Katarina Zapad, prilazeći svom nepropisno parkiranom kadilaku. Nosio je bijeli šešir i

ono što je izgledalo kao svileno odijelo. Njegova pojava bila je impresivna, ali nijesam mu zavidio.

Dok sam se spuštao niz ulicu tog divnog junskog dana 1947. da uzmem gradski prevoz, moja radost u Gospodu bila je velika, i podigao sam srce ka Svetinji nad svetinjama nebeske svetinje i razgovarao sa mojim novostečenim Prijateljom, Gospodom Isusom; i zaista sam smatrao to iskustvo kao puninu života.

Premda sam okrenuo leđa duhovima i svemu što su imali da mi ponude, oni su ponovo pokušavali da uspostave kontakt sa mnom. Kucanja su se događala skoro svake noći i nastavila mjesecima.

Jedne večeri došao je Siril da posmatra; nakon što je čuo kucanje duhova, rekao je: „Izlazimo odavde. Kako možeš boraviti na ovom mjestu? Zašto se ne preseliš?“

Nekako nijesam želio priuštiti duhovima zadovoljstvo mišljenja da su njihove akcije uslovile moje bjekstvo od njih. Računao sam da ako sada počnem bježati od duhova, bježao bih zauvijek, osim ako ne nađem način da nestanem sa planete Zemlje. To nije bilo izvodljivo, pa sam stoga sam morao igrati pribrano. Povjerio sam se Gospodu Isusu i Njegovoj sposobnosti da ukori demonske duhove silom Duha Božjeg, i tako mi priušti pomoć i zaštitu koja mi je toliko trebala.

Glava 18

Brojim blagoslove

Iznenadjenje

Zakazani sastanak te nedjelje u deset sati ujutro sa mojim prijateljom Rolanom bio je veliko iznenađenje za nas obojicu. Nakon njegovog odlaska, pregledao sam u svom umu šta se zbivalo tokom našeg sastanka. Talas radosti zapljusnuo mi je srce kad sam shvatio da je Hrist Isus, Gospod slave, tako dragocjeno čuo moju ranu jutarnju molbu za pomoć i pružio svojim Duhom na najčudesniji način, tu pomoć, vođstvo i silu kojom me je podupro sa istrajnošću, koja me pobjedonosno provela kroz tu epizodu.

Zatim sam osjetio duboku potrebu da se upoznam sa Riječju Božijom, obavezujući se da zapamtim stihove koji će održavati u mom srcu nadu i hrabrost u Gospodu, i obezbijediti mi duhovno vođstvo u vremenu koje dolazi. Tog istog trenutka, uzeo sam pero i komad papira i zapisao stihove iz Svetog Pisma koje ću učiti napamet. Stavio sam papir u džep svog kaputa i smjesta počeo da zaokupljam svoj um razmišljanjem o Riječi Božjoj, Riječi života.

Kakvo oslobođenje; kakvu dragocjenu nadu; kakav blagoslov mom životu je to jutro donijelo.

Oslobođenje

Došao je 1. novembar, dan koji mi je bio poznat toliko godina kao „Dan Svih Svetih,“ a odskora kroz moju vezu sa obožavaocima demona kao „Šamhain“ (kraj ljeta), u njihovom vršenju tradicije drevnih Druida.

Da nije Duh Božiji tako čudesno djelovao u moju korist, time što sam imao biblijska proučavanja na način na koji se to desilo, i postigao divno oslobođenje koje je bilo moje da uživam u njemu, taj dan bio bi

neuporedivo drugačiji za mene, u tome što bih nesumnjivo bio iniciran u društvo obožavaoca duhova.

Poput ptice oslobođene iz ptičareve zamke, stremeći u pravcu sunca sa osjećajem slobode koju samo oslobođeni zatočenik može razumjeti, takva je bila moja radost u Gospodu i poimanje činjenice da je Isus okončao moje robovanje duhovima, i otvorio put za moju posjetu mnogim od njegovih divnih svjetova u galaksijama, kroz vjekove vječnosti.

Kakvo oslobođenje; kakva dragocjena nada; kakav blagoslov za moj život.

Dan za osvježenje

Tog prvog Šabata, dok sam se spremao da napustim crkvu, zatražio sam od Gospoda da djeluje u mom životu svojom iskupiteljskom blagodaću, što će mi omogućiti da se opet nađem tu sledećeg Šabata. Da, tog Šabata koji sam nestrpljivo iščekivao, našao sam se kako ulazim u svetinju, i nakon što sam sjeo, podigao sam svoje srce k Bogu u zahvaljivanju što je tako dragocjeno radio u moju korist u danima koji su upravo prošli. U stvari, cijeli dan bio je dan radovanja u Gospodu i brojanju mojih blagoslova.

Zatim sam iskustveno otkrio da postoji veliki benefit koji se ostvaruje kad čovjek pregleda ili broji svoje blagoslove. Zapazio sam da je zapovijest da se sjećamo i svetkujemo subotnji dan data kako bi se ljudima omogućilo da izbjegnemo stalne zahtjeve svakodnevnih životnih poslova, i tako imaju vrijeme raspoloživo za brojanje blagoslova, te se na taj način približe Stvoritelju i osvježe kako fizički tako i duhovno.

Kakav je mir to unijelo u moj život; kakav blagoslov.

Potruga

Nakon mog sukoba sa duhovima, i pošto mi se život vratio u normalni tempo, smjesta sam usmjerio svoju pažnju na istraživanje kroz

kanale duhovne i svjetovne istorije kako je Hrišćanska crkva postala uključena u svetkovanje nedjelje, ostavivši držanje biblijskog Šabata, i u isto vrijeme prihvatajući učenje o besmrtnoj duši, vječnim mukama, itd.

Posebno su mi zanimljivi bili izvještaji kako je veliko mnoštvo obraćenika u hrišćanstvo iz mitraizma zadržalo svoje vjerovanje u učenje o besmrtnoj duši, zajedno sa revnošću koju su imali za dan sunca, uglavnom tokom godina cara Konstantina, kad je postalo moderno prihvatiti hrišćansku religiju.

U periodu od pet mjeseci, skoro sve svoje slobodno vrijeme provodio sam u opštinskoj knjižari u Montrealu. Čitao sam sa velikim zanimanjem spise Rimo-katoličke crkve u svjetlosti biblijskog proroštva. Razmatrao sam živote ljudi koji su smatrani stubovima rane Katoličke crkve i njihov uticaj na hrišćanstvo. Dok sam čitao, istorija papa poprimila je novo značenje.

Posebno sam bio fasciniran čitanjem o Origenu iz Aleksandrije, ranom grčkom teologu koji je živio između 185. i 252. godine n.e., koji je uspio u periodu od pedeset godina da ujedini neke filozofije eklektičkih škola neoplatonizma sa učenjima hrišćanstva.

U to vrijeme, najviše sam cijenio i zahvaljivao Bogu na spisima Rimo-katoličke crkve, gdje otvoreno izjavljuju da su promijenili vremena i zakone (Danilo 7:25), tako ispunjavajući proročanstva Riječi Božije.

Taj period istraživanja i proučavanja poslužio je da učvrstim svoju vjeru u Bibliju, i bio je zaista veliki blagoslov za moj život.

Dan za sjećanje

Jednog divnog subotnjeg dana u aprilu 1947, bio sam blagosloven iskustvom krštenja uronjavanjem, i postao član crkve Adventista sedmog dana. Tog istog dana, upoznao sam se sa jednom mladom damom po imenu Hilda Musu. Nakon posjete jednom večernjem sastanku tog

dana, dok su neki od nas izlazili iz crkve, pastor Tejlor je kazao da svako ko ide prema istoku može produžiti nekoliko blokova sa njim pošto ide da parkira svoje auto za noć. Četvoro nas prihvatilo je njegovu ponudu, i nakon što smo došli do pastorovog odredišta, produžili smo na tramvaj.

Na putu, Hilda i ja smo se upoznali, i nekoliko puta nakon toga išli do gradskog prevoza zajedno. Nije dugo prošlo dok smo otkrili da imamo puno toga zajedničkog; naši interesi su uveliko bili isti, sviđanja i ne sviđanja, i tako dalje. Nakon izvjesnog vremena, to druženje se ustalilo. Naše zanimanje jedno za drugo poraslo je do tačke da sam jednog dana pomislio da bi bila dobra ideja da je pokušam ubijediti da postane moja žena.

U tim danima, glavni projekat za momka bio je da pita mladu damu da se uda za njega. Trebalo je uzeti u obzir koje bi bilo pravo mjesto i pravo vrijeme. Nekoliko puta u svom umu razmatrao sam plan akcije, kako bi sve bilo povoljno da se proizvede željeni rezultat: potvrdno *da*. Projektovao sam svoje izgledе na jedno posebno nedjeljno veče da iznesem to veliko pitanje: „Hilda, da li bi se udala za mene?“

To važno pitanje moralo se postaviti u opuštenim uslovima. Da – to bi bilo idealno vrijeme da pitam, dok čekamo noćnog čuvara da dođe i otključa vrata za Hildu; odlično vrijeme, mislio sam. Uvijek je trebalo da se dva ili tri puta pozvoni prije nego taj čovjek dođe, što je ponekad značilo do deset minuta čekanja, zavisno od toga koliko je on bio daleko u zgradi.

Svi stanari bolničarke morale su biti u zgradi do 23 sata. Što bi neko dolazio bliže tom vremenu, to bi kraće čekao. Računao sam da bi 22:30 bilo idealno. Hilda je tada bila na praksi za bolničarku u Montrealskoj bolnici za rekonvalescente, i stanovala u bolničarskoj četvrti te bolnice.

Bio je divan julski dan. Kao što smo planirali, proveli smo ugodno nedjeljno popodne i veče zajedno, koje se završilo obilaskom grada

Montreala u otvorenom gradskom prevozu. Vrlo osvježavajuće iskustvo nakon što su nas zraci blještavog sunca napustili crtajući na svijetloplavom nebu poruku ljepote i slave, koja najavljuje skori povratak.

Nakon svakog zaustavljanja, dok je tramvaj postizao brzinu, Hildina divna duga plava kosa bi se podizala sa njenih ramena i lepršala na povjetarcu, a njene ljupke plave oči su svjetlucale kao da reflektuju svjetlost od brojnih neonskih znakova koje smo prolazili na putu. I što više sam posmatrao njeno drago lice, postajao sam sve ubjeđeniji da njeno ime treba biti Hilda Žeraldina Morno.

Oko 22:30, približili smo se ulazu u zgradu za bolničarke, i kao mnogo puta ranije Hilda je pritisla dugme za zvono, i onda se naslonila ramenom na vrata u očekivanju uobičajenog dužeg čekanja. Tada sam je pitao da li bi se udala za mene. Odmah nakon što sam izgovorio te riječi, pojavio se čuvar. Otključao je vrata, uzmakao oko deset koraka, prekrstio ruke, i u maniru sluge posvećenog dobrobiti bolničarki, pogledao me na način kao da kaže: „Dozvoljavam ti da je poljubiš za laku noć u mom prisustvu.“ Hilda je bila iznenađena kako mojim pitanjem tako i brzim dolaskom obično sporog čuvara. Izjavila je da mora razmisliti o tome, uz očekivanje da će to biti u bliskoj budućnosti. Uvjerao sam je da sve što očekujem u to vrijeme je njeno „da“, i da bi ta saglasnost mogla postati realnost kasnije, u vrijeme koje joj odgovara.

Odmah pošto sam izgovorio tu rečenicu, čuvar je zagraktao: „Mlada damo, ulaziš li ili želiš ostati napolju? Imam posla, i ako ne uđeš, zaključaću vrata i ostaćeš vani.“

Draga Hilda mi je brzo rekla da, ovlaš me poljubila i jurnula skoro u suzama. Čuvar je opet progovorio rekavši: „Naučiću vas djevojke da kad otključam vrata, tada je vrijeme da uđete.“

„Ne događa se svake noći,“ rekla je Hilda, „da momak pita djevojku da se uda za njega.“

„Žao mi je,“ rekao je čuvar. „Zašto mi nijeste kazali da je važno? Dao bih vam više vremena.“

Bilo je prekasno za tog čovjeka da uči Hildu kad da dolazi. Ona je smjesta odlučila da se preseli. Njena majka, g-đa En Musu, imala je divan apartman u to vrijeme na putu Kraljica Meri (Queen Mary Road), i namjeravala se preseliti u njega sa njom, bez obzira na to koliko bi daleko morala putovati na posao.

Pošto se završio taj zanimljivi razgovor, pošao sam kući, shvativši da je moj vremenski proračun još daleko.

Čim je Hilda došla do telefona, nazvala je svoju majku da je informiše o njenim planovima. „Majko, imam nešto divno da ti kažem.“

„Zaista? O čemu se radi?“

„Udajem se.“

„Jesi li sišla s uma? Tek ti je 21 godina. Osim toga, za koga ćeš se udati?“

„Udajem se za Rožea, onog mladića iz crkve s kojim sam izlazila; znaš, onog kojeg si srela par puta.“

„Da, ali poznajete se samo kratko vrijeme. Ne požuruješ li malo stvari?“

Zatim, prema Hildi, potekli su potoci suza i ona je počela plakati izlivajući svoje srce. Razgovor je tada završila njena majka rekavši da nema potrebe za plačom i da će razgovarati o tome sledeći put kad budu zajedno.

Sledeće večeri pozvao sam svoju dragu, koja me obavijestila o gledištu njene majke na taj predmet. Predložio sam da oboje pođemo i posjetimo njenu majku sledeće nedjelje i tada bih je zamolio za Hildinu ruku. Razmotrili bi to važno pitanje sa njom i poradili na zadovoljavajućem ishodu. Tada bi bilo moguće odrediti datum za taj veliki događaj koji bi bio odgovarajući za sve uključene strane.

Pokazalo se da je njena majka bila vrlo razborita u pogledu naših namjera, i izabran je 20. septembar za vjenčanje, u 21 sat u subotu večer. Akcije koje su neko vrijeme izgledale da neće donijeti ništa osim stresa, preokrenule su se u obilje radosti.

Nije prošlo dugo dok je ljeto ustupilo mjesto jeseni, koja je izašla da prevaziđe svog prethodnika u koloritu, ljepoti i šarmu. Ustao sam rano tog subotnjeg jutra da bih otkrio da je sva priroda treperila životom. Na nebu bez oblaka, sunce je žurilo na poslu ispunjavanja volje Stvoritelja prema ljudskoj porodici, i činjenju tog dana danom za pamćenje.

Do vremena kad smo izašli iz crkve nakon jutarnje subotnje službe termometar je dostigao 8 stepeni. Nekoliko suvih listova plovilo je na laganom povjetarcu, kao da najavljuju da više nema potrebe da zasjenjuju gradski narod, te se stoga spuštaju da se odmore od svojih lepršavih aktivnosti koje su vjerno obavljali tokom proteklih mjeseci.

Naši prijatelji po imenu Ruta i Artur Čizman otvorili su vrata svojih domova za našu ceremoniju vjenčanja. Planirano je da to bude miran, ugodan događaj, uz prisustvo nekoliko bliskih prijatelja. Među gostima bilo je adventističko sveštenstvo i njihove žene, pastor Andre Roša, propovjednik francuske crkve, i pastor L.V. Tejlor, propovjednik engleske crkve, koji su vršili obred na ceremoniji.

G-đa Čizman, g-đa Musu i druge dame, divno su aranžirale kuću za tu radosnu priliku. Kad smo se moja voljena nevjesta i ja pojavili pred pastorom ponavljajući našu bračnu zakletvu, stajao sam uspravno i ponosno. Ne da bih impresionirao neke od prisutnih prijatelja, već radi ispravnog utiska na mnoge nevidljive ličnosti koje su ovo posmatrale; anđele koji su došli iz prisustva Svemogućeg s jedne strane, koji su se radovali s nama, i demonske duhove kojim je zapovijedao njihov bezdušni vođa, koji je vidio kako su se njihovi marljivi napori obratili u neuspjeh kad je blagodat Gospoda Isusa prošla kroz njihove redove.

Pored toga, nosio sam svoje najbolje odijelo koje sam imao u garderobi. Bilo je to ono krojeno po mjeri kupljeno od novca koji sam stekao radnjama demonskih duhova kad sam se kladio na konjske trke.

Tako je osnovan još jedan hrišćanski dom silom Božije ljubavi. Kako je to bio divan događaj; kakav dan za pamćenje; kakav blagoslov za moj život.

Ona je obasjala moj život

Nikad nijesam mislio da bračni život može biti tako ugodan i pun uživanja. Svaki dan donosio je novo zanimanje i otkriće. Na primjer, sjećam se jednog dana dok smo imali svoj večernji obrok, i ja upućivao komplimente mojoj nevjesti na odličnom kivanju, ona je pokazala svoje cijenjenje komplimenta upitavši me koju hranu nijesam jeo dugo vremena, a volio bih da se spremi.

„Hilda, draga,“ rekao sam, „ima jedno jelo u kojem sam puno uživao, a nijesam ga imao dugo vremena – kaša od repe. Moja majka je spremala najbolju kašu od repe koji sam ikad jeo; ako bi se mogla pojaviti s nečim takvim, vrlo bih uživao.“

Sledeće nedjelje, dok sam bio zauzet čitanjem jedne dobre knjige, čuo sam ženu kako zove telefonom majku za pomoć.

„Majko, kupila sam repu da skuvam svom mužu, a ne znam kako da uklonim sav taj vosak koji je na njoj. Znaš li kako se skida?“

Iz onoga što mi je njena majka ispričala kasnije, njen odgovor je bio: „Draga kćeri, dok se neko ne pojavi sa boljim načinom da se to uradi, najlakši način da oljuštiš repu je s nožem.“

Sledeće što znam, moja žena se pojavila u dnevnom boravku sa repom u jednoj ruci i mesarskim nožem u drugoj, i zatim rekla: „Ako mi pomogneš da oljuštim repu, skuvaću ti tvoje omiljeno vegetarijansko jelo.“

Kako dragocjeno

Ovaj kratki izvještaj o mom životu potpomognutom silom Božije ljubavi na početku mog hrišćanskog iskustva u stvarnosti je samo mali bljesak Gospodnje ljubavi i brige, koja se veoma umnožila, mnogo više puta u moju korist kroz tri decenije.

Hodanje pod sjenkom smrti

Nije teško hodati pod Sotoninom sjenkom smrti sve dok Gospod slave širi svoju sjenku sa blistavim zracima Duha života. Pošto obožavaoci demona nijesu sproveli nijednu od svojih zlih namisli protiv mene, demonski duhovi pokušavali su mi uzeti život bezbroj puta tokom godina.

Duboki osjećaj cijenjenja dragocjenosti života, podstaknut uglavnom činjenicom da mi je u podsvijesti uvijek bila prisutna objava demonskog duha da će njihova pažnja stalno biti fokusirana na mene kao izabrani subjekat za istrebljenje, naveo me je da podižem svoje srce Bogu u zahvalnosti čim se probudim svako jutro. Tražio sam Božiju ljubaznu brigu nad mojom ženom i nada mnom, zajedno sa djecom, i te rane jutarnje molbe imale su velikog odjeka tokom proteklih decenija.

Više od dvadeset godina, moj posao prinudio me je da putujem autom svugdje između 50 i 65 hiljada kilometara godišnje, što me je izlagalo mogućnosti da postanem dio godišnje statistike saobraćajnih udesa.

Putovao sam po kišnim i sniježnim olujama, gustoj magli, i drugim nepovoljnim saobraćajnim uslovima. Gledao sam kako mi dolaze u susret auta sa pijanim vozačima, ili pojedinci sa umovima oduzetim od droga, ili osobe čiji umovi su bili pod uticajem demonskih duhova. Ali u odgovoru na te rane jutarnje molitve, Duh Božiji blagoslovio je moj um mnogo puta, navodeći me da napravim pravi potez u pravo vrijeme, i tako izbjegnem uništenje. Imao sam puno takvih slučajeva da bih se mogao sjetiti svih.

Sada ću nabrojati pola tuceta slučajeva za koje mislim da su demon-

ski duhovi bili veoma upleteni u radnjama koje su se mogle završiti tragično za mene, moju ženu i djecu, i takođe za Sirila i Sintiju, upravo nakon mog krštenja u crkvi držalaca zapovijesti.

Incident sa konjem

Bio je kraj marta, ranih šezdesetih. Imali smo puno snijega te zime na području zapadnog Njujorka. U državi Vajoming, posebno oko regiona Arkade, sniježni plugovi napravili su gomile snijega s obje strane puteva koje su dosezale visinu na pojedinim mjestima do 3 metra.

Oštra zima bila je na izmaku, kako je sunce dobijalo na snazi i dani postajali duži. Svi su očekivali bolje dane pošto je priroda ukazivala na promjenu na prolječno vrijeme.

Jedne večeri oko 21 sat, putovao sam seoskim putem u blizini Rašforda, Njujork, umjerenom brzinom, usporavajući prije svake skretnice na putu, jer je bilo nemoguće vidjeti ako bi neka vozila dolazila iza ugla zbog velikih sniježnih nasipa koji su blokirali vidik.

Nakon izvjesnog vremena, iznenada sam naišao na napornu dionicu puta, veoma klizavu zbog otapanja snijega tokom dana, što je ostavilo velike vodene lokve koje su se smrznule kad je zašlo sunce i pretvorile u ledene površine, što je onemogućavalo da se smanji brzina kočenjem, jer je postojala velika opasnost da se izgubi kontrola nad automobilom. Nijesam dirao ni kočnicu ni gas, već dopustio da se auto kotrlja u oštroj krivini nadajući se da niko ne dolazi iz suprotnog smjera.

Skoro kad sam obišao krivinu, moje oči su se prikovale za nevjerovatan prizor; preko puta stajao je veliki konj i nijesam imao izbora osim da ga udarim. Dotle je auto usporio na oko 30 km na sat, ali pri bilo kojoj brzini čovjek bi mogao poginuti u sudaru sa tako velikom životinjom. Morao sam donijeti jednu brzu odluku: s koje strane konja da vozim?

Kao i u slučaju drugih nezgoda s kojima sam se suočavao, povikao sam: „Dragi Isuse, molim te pomoz!“ Odmah, bez mog razmišljanja

šta da radim, auto je skrenuo u pravcu prednjih nogu konja; kad sam bio blizu udara, konj se propeo na zadnje noge i ja sam prošao ispod prednjih kopita koje su malo okrznule šoferšajbnu pri vrhu mog auta.

Tada sam bio u stanju zaustaviti auto malo dalje niz put, davši mom srcu koje je jako lupalo par minuta da se oporavi od tog strašnog iskustva, i u isto vrijeme da uputim molitvu zahvalnosti mom dragom Iskupitelju.

Svjestan opasnosti da i drugi vozači mogu naići na tog konja, odvezao sam se do najbliže kuće niz put da vidim da li je njihov. Kad sam ispričao čovjeku u kući detalje o mom susretu i opisao životinju, on me obavijestio da je to bez sumnje susjedov konj kojega drži zatvorenim tokom zimskih mjeseci.

Podigao je telefon i pozvao vlasnika da ga obavijesti da mu je konj izišao iz štale. Nakon što je poklopio slušalicu, izjavio je da je farmer pošao da provjeri konja koji je viđen u štali oko pola sata ranije, u vrijeme kad je taj čovjek završio svoje večernje poslove. Rekao je da će odmah potom nazvati.

Nekoliko minuta kasnije, telefon je zazvonio, i stigla je poruka da su štalska vrata bila širom otvorena i konj izišao; farmer nije mogao shvatiti kako je konj izišao. Razumio sam, i opet se moje srce podiglo u molitvi zahvalnosti Bogu za njegovu nježnu ljubaznu brigu nad najnezaslužnijim ljudskim bićem.

Na Sirsovom parkingu

Decembra 1971, radio sam na telefonskom imeniku Votertauna Njujork. Nekoliko jutara bilo je izuzetno hladno vrijeme za to doba godine, i želio sam se osigurati da me moj DieHard akumulator neće iznevjeriti za jutarnji start; pa sam produžio do *Sears & Roebuck* auto kuće da mi neko provjeri akumulator.

Tog jutra servis je bio vrlo zaposlen, i trebalo je malo pričekati dok neko obrati pažnju na moje potrebe. Pošto nijesam mogao uvesti auto

unutra jer su svi ulazi bili puni, servisni menadžer je donio ispitivač do auta, obavio potrebne provjere, i uvjerio me da će me akumulator provesti kroz zimu bez ikakvih problema.

U međuvremenu, veliki vučni kamion sa prikolicom pod utovarom od dvadeset sedam tona tereta bio je parkiran odmah iza mog auta, a vozač je pošao do radnje po instrukcije za istovar. Moj auto je bio ispred same zgrade i nijesam ga mogao pomjeriti.

U to vrijeme, vozio sam mali automobil *Saab*, model 96. Momak koji je provjeravao moj akumulator sugerisao je da povučem ispod tijela kamiona pošto je bilo dovoljno prostora da se to uradi, a on bi me navodio. Zvučalo je kao odličan predlog. Motor kamiona bio je ugašen, a kočnice dobro osigurane, u protivnom skotrljao bi se niz padinu, zato što je parking prostor bio na jednoj strmini.

Ušavši u auto, pokrenuo sam motor, postavio mjenjač u rikverc, i lagano se povlačio unazad ispod ogromne teretne prikolice. Povukao sam se koliko je trebalo, i čovjek mi je pokazivao da okrenem upravljač ulijevo i izmotam, kad sam iznenada naslutio isti osjećaj hitnosti koji me je u prošlosti odvojio od čistog uništenja mnogo puta.

Brzo sam prebacio auto u prvu brzinu i odmah se sjurio pravo na parking mjesto, ali ne dovoljno brzo da izbjegnem udar točka kamiona koji je izbio svijetlo na kod zadnjeg blatobrana. Iskočio sam iz auta na vrijeme da vidim kako se taj ogromni kamion sjurio niz padinu, sudarajući se sa autima da bi se zaustavio preklopljen kad je demolirao zadnju polovinu jednog velikog kraisler automobila.

Vozač kamiona se pojavio na mjestu događaja na vrijeme da vidi kako njegovo vozilo udara poslednji automobil. Nije mogao vjerovati svojim očima. Izjavio je sa velikom ozbiljnošću da je kamion bio prebacio na prednji pogon i da su sigurnosne ili parking kočnice za bile dobro osigurane.

Vlasnik poslednjeg oštećenog automobila bio je bijesan. On i njegova žena bili su izašli iz auta oko dva minuta prije nego se dogodila

nesreća, i upravo izlazili iz radnje kad su vidjeli da se to sve događa. On je počeo optuživati vozača kamiona ne birajući riječi, uključujući to da je idiot što je ostavio kamion da stoji bez kočnica za parking. Odmah je pošao da provjeri kočnice.

Vozač je odbio da dozvoli ikome da uđe u kabinu kamiona, i sam je stajao ispred nje dok ne dođe policija Votertaun Sitija i napravi uviđaj o nesreći. Nekoliko minuta kasnije stigla je policija, i nakon saslušanja izvještaja o tome šta se desilo, jedan od službenika popeo se u kabinu kamiona i pregledao kontrole.

Svi prisutni pažljivo su saslušali službenika koji je, sa tablicom u jednoj ruci i olovkom u drugoj počeo pisati svoje nalaze:

1. Kontakt: isključen.
2. Mjenjač: u neutralnom položaju.
3. Parking kočnica: osigurana; crvena lampica na instrumentalnoj tabli pokazuje „kočnica uključeno“, kad se kontakt uključi.
4. Uzrok kvara neobjašnjiv.

Policajac je izišao iz kabine, tražeći da razgovara sa pojedincem čije auto je bilo prvo udareno. Kad sam istupio izjavivši da sam to ja, službenik je nastavio da govori: „Da li sam dobro čuo od servisnog menadžera, da vam je savjetovao da vratite svoj auto ispod prikolice?“

„Da, to nije bio mudar potez s moje strane, i nijesam trebao to da radim.“

Zatraživši moju vozačku dozvolu, i pošto je zapisao informacije koje je trebao, on je rekao: „G-dine Morno, vrlo ste srećni što ste živi. Siguran sam da ste svjesni da jedna sekunda duže ispod kamiona i vi ne biste bili ovdje na sačinjavanju uviđaja o udesu. Ovaj vaš mali auto bio bi smrskan na kolovozu zajedno sa vama. Neki ljudi su baš srećni, i vidim da ste vi jedan od takvih.“

„Gospodine, zahvalan sam Bogu na Njegovoj zaštitničkoj brizi. Ovo je jedan od mnogih slučajeva u kojima je moj život sačuvan.“

Vratio mi je moju vozačku dozvolu govoreći: „Dozvolite da vam stisnem ruku za dobru sreću, možda će nešto od vaše sreće prionuti na mene.“

Kad sam ušao u auto, zatražio sam od Gospoda da blagoslovi život tog službenika, svojim nježnim ljubaznim staranjem da pomogne njegov život na način na koji je pomogao moj, i da ga spasi za svoje vječno carstvo. Što se mene tiče, opet sam se u mislima vratio na 1946. i razgovor koji sam imao sa duhom savjetnikom kad je izjavio da su demoniski duhovi eksperti u nanošenju bijede i uništenja u životima jadnih smrtnika, te da će dani mog života biti skraćeni.

U isto vrijeme, Duh Božiji blagoslovio je moj um sigurnošću da ako neko pomaže svoje dovratnike krvlju Jagnjeta sa Golgote, on ili ona može počivati u savršenom miru od ruke uništitelja.

Da, još jednom Sotonina sjenka smrti nadvila se vrlo blizu mene, ali sjajni zraci Duha života u Hristu Isusu raspršili su tu sjenku za trenutak u vremenu. Dok sam odlazio, moje srce se podiglo nebeskom Ocu u zahvalnosti za silu Njegove ljubavi koja je tako čudesno djelovala u moju korist tog dana, i za svježju manifestaciju Njegovog zanimanja i staranja koji su me pratili u ostatku mog putovanja kroz neprijateljsku zemlju.

Izguran sa puta

Radio sam na telefonskom imeniku u istočnom dijelu države Njujork. To divno popodne jedne srijede u julu izmamilo je veliki broj poslovnih ljudi vani, te sam se tako i ja našao na poslu ugovaranja sastanaka sa djelovođama vezano za oglase firmi na Žutim stranicama (Yellow Pages) za sledeći dan. Četvrtak je trebao biti zaista zaposlen dan, sa zgusnutim rasporedom.

Ustao sam malo ranije tog jutra jer sam morao obaviti telefonski poziv sa ugovaračem u 6:30, da odredimo odgovarajuće vrijeme za sastanak zato što je on radio na jednom projektu izvan grada i bilo je

teško naći se s njim.

Tokom tog telefonskog razgovora, čovjek me obavijestio da se trebamo vidjeti sat kasnije, u 7:30, pošto će mu njegove obaveze oduzeti dvije sledeće sedmice. Složio sam se s njim za pomenuto vrijeme i završio razgovor.

Od tog trenutka nadalje, nastala je velika žurba. Skratio sam moje uobičajeno posvećenje sa mišlju da nastavim nakon prvog sastanka. Ono što sam računao da će biti jednostavna obnova oglasa, pretvorilo se u sasvim dug posao. Firma je dobila novi logo, i isječak za njihove reklame morao se zamijeniti ažuriranom verzijom, plus mnoge izmjene koje su se morale napraviti u prepisu. Kad su napravljene te promjene, shvatio sam da za nekoliko minuta imam sledeći sastanak, što je bilo oko 8 km dalje.

Razmišljao sam da ako bih otkazao taj sastanak i pomjerio ga za kasno popodne, ili za sledeći dan, imao bih vremena da se vratim u motel, obavim uobičajeno posvećenje i nešto doručujem. Tako sam zatražio da se poslužim telefonom i obavim poziv za sastanak koji je u stvari bio prvi po rasporedu tog dana.

Nakon što sam dobio vlasnika na liniji, objasnio sam mu da je nešto iskršlo što mi pričinjava problem da se vidimo u dogovoreno vrijeme tog dana i pitao da li možemo pomjeriti naš sastanak za neko drugo vrijeme koje bi mu odgovaralo. Odgovorio je da je i on sam promijenio svoj raspored za taj dan kako bi dobio više vremena za moj sastanak sa njegovim djelovođom i da me može sačekati čak i ako zakasnim dok stignem tamo.

„Vidimo se nešto kasnije,“ rekao sam i spustio slušalicu. Oprezno se držeći ograničenja brzine, produžio sam na sastanak, ne gubeći vrijeme da stignem tamo; opet, nadajući se da ću moći pomjeriti sledeći sastanak. Obrativši pažnju na reklamne potrebe ovog kupca, pitao sam mogu li se poslužiti telefonom, i pozvao mog sledećeg kupca po rasporedu koji je kazao da se moramo držati dogovorenog vremena.

Pitao sam za smjernice kako da dođem do njegove poslovne lokacije, zahvalivši mu i poklopiвши slušalicu.

Ušao sam u auto i krenuo, imajući na umu oznake na koje je rekao da pazim za imena puteva gdje treba skrenuti. To je značilo putovanje preko nekoliko brda da bih stigao u tu dolinu. Kratko pogledavši putnu mapu, osjećao sam da mi je čovjek dao obilazni put da stignem do tog mjesta. Smjernice su se sastojale o državnih puteva, koji su vjerovatno bili idealan način za putovanje do tamo, ali mislio sam da ako bih iskoristio neke sporedne puteve, skratio bih udaljenost, što bi mi uštedjelo nešto vremena.

Zaustavivši se na servisnoj stanici, pitao sam ima li neki kraći put da stignem na moje odredište. „Da, ima,“ rekao je dežurni, „ako se spustite ovim putem nešto manje od 2 km i skrenete lijevo na seoski put broj ____, stići ćete preko brda bez ikakvog problema; to je dobar put, kaldrmisan cijelom dužinom.“ Izgovorivši ove riječi pogledao je u nebo i zatim rekao: „Izgleda da će biti pljuskova; pogledajte one teške oblake kako se skupljaju. Ako bude padala kiša duž puta, budite pažljivi na krivinama, neke od njih nemaju zaštitnu ogradu.“

Zahvalio sam mu i otišao. Deset minuta kasnije, počela je da pada kiša takvim intenzitetom da sam se morao zaustaviti i sačekati da prestane. Malo kasnije, kao što je iznenada počela, kiša je prestala. Produžio sam put sa oprezom, uživajući u odgovoru mog novog automobila u brzom postizanju brzine nakon značajnih usporavanja dok sam se premišljao oko nekih skretnica na putu. Onda iznenada, iskusio sam čudne akcije od strane mog auta.

Bio sam na ravnicima ulazeći pred krivinu na putu koju je presijecao most bez zaštitne ograde koja osigurava ulaz; znak na putu sa poznatom strelicom ukazivao je na oštru krivinu sugerirajući ograničenje do 50 km na sat kao sigurnu brzinu. Zbog mokrog kolovoza, bio sam pažljiv u hvatanju te krivine, krećući se oko 35 km na sat kako bih bio dvostruko siguran.

Kad sam ušao u krivinu okrećući upravljač desno, nije odgovarao već je auto nastavilo pravo naprijed. Pritisnuo sam kočnice velikom snagom. Osjetio sam da rade, ali auto nije usporavalo. Kad je par točkova skliznuo sa kolovoza na izbočinu puta, kočnice su se potpuno zatvorile. Kotrljanje šljunka i škripanje guma na kolovozu pravili su strašnu buku, i shvatio sam da je auto pogurano nekom nevidljivom silom.

Povikao sam: „Dragi Isuse, molim te pomozmi!“ Auto se odmah zaustavilo. Sjedio sam savršeno mirno nekoliko minuta razmišljajući o svom neugodnom položaju. Kako da izađem iz auta a da ne izazovem prevrtanje preko ivice do kamenitog riječnog korita nekih 15 metara niže? Odatle gdje sam bio, nijesam mogao vidjeti koliko blizu su bili prednji točkovi od sklizavanja niz nasip, ali ono što sam mogao vidjeti iz svog okruženja ukazivalo je da su bili preblizu da bih udobno tu sjedio.

Ostavivši motor da radi, ubacio sam mjenjač u položaj za parkiranje, podigao ručnu kočnicu, zatim lagano otvorio vrata i izašao iz auta. Posmatrao sam koliko sam bio blizu nesreće, još 25 cm i prednji točkovi na vozačevoj strani bi propali, i mogao sam zamisliti auto kako se prevrće niz nasip sa mnom unutra.

Na vrlo pažljiv način vratio sam se u auto, otvorio lijeva vrata, i vratio svoj automobil na sigurno tle. Zatim sam podigao srce Bogu u zahvalnosti za silu Njegove ljubavi i blagodati. Taj incident poslužio je da me opet opomene na činjenicu da moji natprirodni neprijatelji nijesu odustajali od svojih namjera da me rano odvedu u grob. S druge strane, to je ojačalo moje ubjeđenje da je superiorna sila mog dragog Iskupitelja bila uvijek prisutna da mi osigura zakon i izbavljenje iz ruke uništitelja.

Pas koji je iščezao

Ustao sam u 4 sata tog jutra da idem na posao. Bila je kasna jesen, i bacio sam pogled napolju da vidim ima li magle s kojom bih se morao

boriti tog dana. Živjeli smo samo 5 km od Lečvort Stejt Parka, bolje poznatog nekim ljudima kao Veliki Kanjon Istoka. Ogromni klanac nadvisivao je rijeku Dženesi, što bi povremeno uzrokovalo gustu maglu koja je pokrivala dolinu kilometrima. Da, moji strahovi su potvrđeni; magla se podigla. Živina svjetiljka bacala je svjetlost preko našeg dvorišta i činilo se kao da radi na pola kapaciteta. Magla je bila gusta i odušna. Zatvorivši vrata, odlučio sam da uzmem dodatnih nekoliko minuta za jutarnje posvećenje.

Krenuo sam oko 5:30, bez obzira na maglu i podstaknut uglavnom jednom izjavom iz Svetog Pisma: „Ko pazi na vjetar nikad neće sijati, i ko gleda na oblake nikad neće žeti“ (Propovjednik 11:4). Osjećao sam da ovdje magla ima sličnu primjenu, vezano za moje zarađivanje za život.

Produživši cestom pri brzini od oko 65 km na sat, pokušavao sam vježbati smotrenost u održavanju brzine koja bi dozvolila autu da se brzo zaustavi ako se pojavi nešto neočekivano. Iznad svega, moj oslonac na Božje ljubazno staranje davao mi je mjeru sigurnosti na koju sam se mogao osloniti pod nepovoljnim uslovima kakvi su bili tog jutra.

Kao mnogo puta ranije dok sam se vozio na posao po sniježnim olujama i magli, tražio sam da moj veliki Prvosveštenik, Hrist Isus, blagoslovi moj um silom svoje blagodati sa osjećajem dolazeće opasnosti, ako se nađem u situaciji da naiđe na auto ili nešto što bi moglo izazvati udes.

Sa oborenim prednjim svjetlima i očima usredsređenim na odsjaj kolovozne srednje trake na osnovu koje sam znao da sam na pravoj strani puta, usmjerio sam se ka istoku na Put 70, sa namjerom da stignem na autoput kod Hornela, Njujork, koji ide na jug. Od najveće važnosti od svih mojih briga bilo je raskršće Puta 70 i 36, koju su mještani zvali „smrtna zamka“. Put 70 završavao se u Putu 36, gdje uprava za puteve nije morala ulagati velike napore da upozori ljude kako se iznenađujuće može razviti vrlo opasna situacija za vozače koji prilaze tom

raskršću. Mnoge teške nesreće događale su se tu u prošlosti zbog kiše ili snijega koji su stvarali klizav kolovoz, i vozila bi udarala u brdo, nemajući dovoljno vremena da uspore i zaustave se, kao što je pokazivao običan saobraćajni znak na kojem je pisalo „Zaustavljanje ispred.“

Izašavši iz sela Kanaseraga, ubrzao sam sa lokalnog ograničenja brzine na oko 55 km na sat i održavao istu, znajući da se oko 5 km naprijed nalazi to opasno ukštanje, i želio sam biti dvostruko siguran da ću vidjeti taj mali znak koji upozorava na zaustavljanje.

Magla se uopšte nije razmicala, i sva moja pažnja usmjerila se na vožnju, kad se veliki crni pas približio mom automobilu i činilo se bez napora nastavio trčati uz prednji blatobran sa vozačeve strane. Izgledalo je kao da pas želi utrkivati sa autom, pošto je isprednjačio nekih pola metra, a zatim usporio kako bi dozvolio auto da ga sustigne. *Kakav čudan pas*, pomislio sam. Imao je tijelo hrta i rep irskog setera, i očito je mogao dugo trčati. U jednom trenutku, pas je bio oko 2 metra ispred mog auta i okrenuo je glavu da vidi koliko je bilo daleko auto.

Odlučio sam da vidim koliko brzo taj pas može trčati; brzinomjer se počeo peti: 60, 63, 65 km/h, i činilo se da pas ne mari za dodatnu brzinu. Dotle sam bio izgubio svaku pomisao o onom što predstoji. Pritisnuvši malo više na papučicu za gas, brzina je porasla na 70-75 km/h, i onda je moj um obuzeo osjećaj predstojeće opasnosti koji je bio užasan, pošto me Duh Božiji vratio u realnost.

Pritisnuo sam kočnice koliko sam mogao da usporim auto. Zatim sam ugledao znak stop i povikao: „Dragi Isuse,“ ali nijesam imao vremena da kažem „molim te pomози.“ Sa sva četiri točka ukopana, klizao sam preko Puta 36 i zaustavio se tik do čvrstog zida od blata. Stavio sam mjenjač u rikverc i brzo se povukao s puta izgovorivši nekoliko riječi molitve u zahvaljivanju mom Gospodu i Spasitelju.

Anđeo Božiji morao je zaustaviti auto za mene jer je ljudski bilo nemoguće usporiti i zaustaviti automobil na taj način. Oh! Pas – on je nestao kad se pokrenula pomoć odozgo.

Tri sedmice kasnije, pod sličnim uslovima i maglom, jedan čovjek je poginuo na tom istom mjestu kad se njegov kamion prikoličar natovaren mlijekom slupao o toj strani brda.

U subotu koja je uslijedila nakon mojeg bliskog nesreće, imao sam službu u 11 sati u Adventističkoj crkvi u Vejlendu, Njujork. Povremeno se događalo da naš propovjednik koji je služio kao pastor u tri crkve imenuje nekog od lokalnih starješina da prenese poruku u 11 sati jednoj od kongregacija. Na mom putu za Vejlend, morao sam preći istu dionicu puta, koja je do sada postala monumentalni podsjetnik onoga što je Gospod uradio da me spasi od ruke uništitelja.

Kad sam obavio neophodno zaustavljanje na ukrštanju i vidio velike tragove kočenja koje je ostavio moj auto na kolovozu, shvatajući koliko blizu sam bio da poginem, iskusio sam dubok osjećaj cijenjenja dobrote Gospodnje; i radost brojanja mojih blagoslova tog Šabata veoma se uvećala.

Tog jutra podijelio sam radost mog iskustva sa narodom svetkovatelja Božijeg Šabata, koji su se radovali sa mnom u misli da u ovom danu i dobu, imamo blagoslovenu sigurnost da se Gospod stara za dobrobit svog naroda koji drži zapovijesti.

Pazi na onaj telefonski stub!

U mom domu, moja žena, Hilda, i ja uspostavili smo načelo porodičnog posvećenja od početka našeg bračnog života, i naše troje djece imali su koristi od svakodnevnog slušanja nekih od velikih priča iz Biblije koje pokazuju Božiju ljubaznu brigu prema onima koji prizivaju Njegovo veliko ime.

Ne pokušavajući da strahom privolimo svoju djecu na službu Gospodu, navodili smo ih na svijest – osjećaj razumijevanja činjenice da smo mi u svom životnom vijeku putnici koji su na prolazu kroz neprijateljsku zemlju. Takođe, da uvijek trebamo biti svjesni činjenice da su na djelu sile koje nas razdvajaju od Boga i rade na našem uništenju.

Ako nas demonski duhovi ne mogu odvojiti od Gospoda, njihova frustracija se zatim pretvara u ogorčenje i mržnju, što ih motiviše da traže sredstva nanošenja štete ili čak smrti za hrišćanina.

Razumijevanje ovih faktora pomoglo nam je svima da tražimo Božiju blagodat i brigu rano svakog jutra. I bilo je mnogo manifestacija Božije iskupljujuće blagodati u našim životima tokom godina.

Želio bih ilustrovati ovo što sam upravo pomenuo tako što ću prepričati kratko iskustvo koje se dogodilo mojoj ženi i našoj kćerci Lindi 1962. Bila je kasna jesen te godine i neobično jaki vjetrovi potpuno su ogolili drveće od lišća, donijevši iz Arktičkog pojasa te nepoželjne vazdušne struje koje imaju sposobnost da se probiju u ljudsko tijelo i rashlade same kosti.

Vraćajući se jednog dana iz škole, Lindine prve riječi majci nakon zatvaranja kuhinjskih vrata su bile: „Ne mogu podnijeti ovaj hladni vjeter; i da stvari budu još gore, meteorolozi prognoziraju obilnu hladnu kišu za sutra. Voljela bih da živim u tropima.“

Njena majka, podstaknuta stečenim znanjem tokom mnogo godina življenja kroz neke vrlo hladne sezone, predložila je mladoj dami da pođe do plakara na spratu gdje se nalazila odgovarajuća odjeća koju su spakovale prije nekoliko mjeseci da se ponovo upozna sa vještinom udobnog oblačenja. Predlog je pažljivo saslušan i neko vrijeme se činio zadovoljavajućim, dok se Linda nije pojavila u kuhinji sa vunenom suknjom koja jedva da je dosezala do koljena, i sa teškom kišnom kabanicom čiji rukavi su izgledali kraći 5-6 cm. Predstavivši ove modele svojoj majci, Linda je izjavila da nema ništa pogrešno sa tom odjećom osim što ju je prerasla.

Bez oklijevanja odlučeno je da red da nešto kupe, i ušavši u auto produžile su u smjeru velikog grada – u Bafalo. U to vrijeme naše prebivalište bilo je u Kurijersu, Njujork.

Kad su se oko 19 sati vraćale kući iz trgovine, suočile su se sa jakom kišnom olujom koja je šibala selo Istočna Aurora sa snažnim vjetrom

oko 2 sata, koji je svuda ostavio polomljeno drveće i grane. Vidljivost je bila vrlo slaba zbog mraka i kiše. Kad su napustile selo pri umjerenoj brzini, nastavile su paziti da ne iskrсне nešto neočekivano.

Nakon izvjesnog vremena, Linda je ugledala nešto što je ličilo na čovjeka koji maše rukama u pokretu za zaustavljanje. Shvativši šta se događalo, dreknula je svojoj majci: „Pazi na onaj telefonski stub!“ Hilda je pritisla kočnice upravo na vrijeme da izbjegne pad telefonskog stuba na krov od auta. Završilo se tako što je udario prednji kraj auta, oštećivši štitnik i blatobran.

Prema komšijama, neki radnici na trasi postavljali su telefonski stub istog dana, i ne završivši posao ostavili ga bez odgovarajućeg osiguranja. Snažni vjetrovi i jaka kiša uzrokovali su da se pomjeri s mjesta i prevrne. Da nije bilo Božije nježne, ljubazne brige za te dame, moj gubitak mogao je biti vrlo veliki tog dana.

Spasavanje iz plamenog zida

Kao što sam pomenuo ranije, demonski duhovi su odlučili da skrate živote Sirilu i Sintiji zbog uloge koju su odigrali u mom raskidanju veze sa njihovim spiritističkim društvom.

Kako svoje mlade prijatelje nijesam želio opteretiti brigom, uzdržao sam se da ih obavijestim šta su duhovi namjeravali da urade sa njima. Ali svakog jutra iznosio sam njihovu potrebu za zaštitom pred Gospoda, stavljajući ih pod Njegovu ljubaznu brigu. I svakog subotnog dana, dok sam brojao moje blagoslove i radovao se u dobroti Gospodnjoj (što još uvijek radim), nikad nijesam propuštao da zahvalim Gospodaru na Njegovom zadržavanju sile uništitelja da ne dotakne ni jedno od nas.

To bezbrižno i radosno iskustvo produžilo se za oko šest mjeseci, zatim iz nekog razloga koji se ne može objasniti u ovom sadašnjem svijetu, Gospod je dopustio da se jedna nesreća desi u životima Sirila i Sintije, što im je donijelo veliki stres i skoro koštalo Sintiju života.

Demoniski duhovi se hvataju na samo malo ljudske nepažnje. Kako sam bio blizu smrti više puta, to me navelo na vjerovanje da se takva iskustva dopuštaju u životu izvjesnih osoba kako bi bili svjesni da su njihovi nevidljivi neprijatelji uvijek spremni da ugrabe priliku da okončaju njihov život. To ima otrežnjujući uticaj na um čovjeka koji mu onemogućava da olako uzima život. Iznad svega, to čovjeka privlači bliže njegovom Iskupitelju.

U kući mojih mladih prijatelja izbio je jedinstven požar; izvještaj o tom incidentu iznijeću vam Sirilovim vlastitim riječima. Ali da biste pravilno razumjeli taj izvještaj, moramo nešto znati o pripremama u dnevnom boravku gdje su održane one dragocjene biblijske studije. Redovi koji slijede su nastavak Sirilovog pismenog izvještaja koji sam pomenuo na kraju 11. glave.

„Kad je Rože zatražio proučavanje Biblije te iste noći, pošao sam kući i izvadio *Sažeto čitanje Biblije za zaposlene ljude*, da bi zatim pripremili dnevni boravak kako bi mu bilo udobno. Pošto smo Sintija, moja žena, i ja voljeli dobru muziku, odlučili smo da našeg gosta dočekamo laganom muzikom u pozadini. Za naš prvi sastanak, odlučio sam da ne koristim tešku crkvenu muziku, pošto nijesam želio da ga uplašim navodeći ga na misao da slušamo samo crkvenu muziku sedam dana u sedmici. Puštali smo finu klasičnu muziku, i odlučeno je da te oktobarske večeri, kad Rože uđe, da ga dočekaju lagane strune Ravelovog *Bolera* koji će svirati na našem velikom kombinovanom radio-magnetofonu i plejeru.

Kad je ušao izgledao je napeto; međutim, svidjela mu se muzika i prokomentarisao je njen učinak. Nakon upoznavanja, posjedali smo, opustili se, i posle izvjesnog vremena isključili muziku kako bi počeli naše proučavanje.

Rože je izgledao poput čovjeka koji umire od gladi, ali njegova glad je bila za Riječju Božjom. Naravno, uživali smo u njegovoj želji...”

Pošto smo prešli preko Sirilovog izvještaja o biblijskim studijama koje smo imali, sada ćemo čuti njegov izvještaj o požaru koji se dogodio.

„Rože je izjavio kako je zli pokušavao da mu naškodi. Ne shvatajući šta se događalo, i mi smo takođe imali nekoliko zastrašujućih iskustava; jedno je skoro uzelo život mojoj ženi, Sintiji. Nakon što je Rože kršten, jednog popodneva moja žena i ja smo bili u istoj prostoriji gdje smo održali ta važna biblijska proučavanja, kad je moj šurak odlučio da testira isparljivost neke tekućine za čišćene koju je imao. Zaboravio je poklopiti limenku i za par sekundi prostorija je bila u plamenu. Sintija se našla iza plamenog zida, i njen jedini izlaz bio je kroz prozor – ali bio bi to skok sa trećeg sprata, pad koji bi mogao biti fatalan.

Moj brat (star 11 ili 12 godina) potrčao je da pozove vatrogasnu službu, dok sam ja pojurio u drugu prostoriju da uzmem ćebe da gasim požar kako bih spasio svoju ženu; i dok sam to činio upozoravao sam je da se odmakne od plamena.

Kad sam se vratio nekoliko sekundi kasnije, mjesto gdje je Sintija stajala eksplodiralo je takvom snagom da se napravila rupa na plafonu a pod gdje je stajala gorio je crvenim plamenovima. Radio-gramofon koji je svirao divnu muziku prve večeri proučavanja Biblije pretvorio se u pepeo. Pogledao sam u zapaljenu prostoriju i shvatio da je Sintija stajala napolju, pored mene gledajući plamenove. Čebe koje sam bacio bilo je u pepelu.

Sintija mi je ispričala da joj je nešto kazalo da skoči. Njen skok (za koji sam ubijeđen da su vodili anđeli) preveo je preko plamenova tog velikog radija u sigurnost. Krajevi kose na njenom čelu bili su osmuđeni, trepavice su joj bile izgorele, ali koža na njenom tijelu je ostala netaknuta u plamenovima.

Nakon što su vatrogasci ugasili vatru, provjerili smo prostoriju da

vidimo koliki je gubitak. Otkrili smo da je sve u prostoriji bilo spaljeno. U jednom plakaru imali smo kofer sa robom unutra. Kofer je bio netaknut vatrom, pa ipak nešto odjeće u sredini bilo je pretvoreno u pepeo, dok je ostatak odjeće ostao netaknut.

Pripisao sam izbavljenje svoje žene milosti Božijoj i Njegovim obećanjima, od kojih je jedno zapisano u Psalmu 91:9-14: „Zato što si rekao: ‘Gospod je utočište moje’, učinio si Svevišnjeg okriljem svojim. Nikakvo te zlo neće snaći, pošast se neće približiti šatoru tvome. Jer će on anđelima svojim zapovijediti za tebe, da te čuvaju na svim putevima tvojim... ‘Zato što mi je privržen, izbaviću ga. Zaštitiću ga jer poznaje ime moje’.“ Moja tašta je naučila tom krasnom Psalmu kad je bila vrlo mlada, i ona se i danas još raduje u tom divnom obećanju.“

To je ohrabrilo moje srce za kratak pregled nekih slučajeva koji su poslužili da budem stalno obazriv oko velikog sukoba koji se nastavlja između nevidljivih sila – velike borbe između sila dobra i zla.

Superiorna sila našeg velikog Iskupitelja dragocjeno se pokazala u tim slučajevima koji su potvrdili da je odluka koju sam donio 1946, podstaknuta biblijskim proučavanjima primljenim u jednoj toj sedmici, zaista bila razumna i mudra. Bog je uistinu bio moj zaklon i sila, pomoćnik koji se brzo nalazi.

Epilog:

Služba pomirenja

Izveštaj o mom putu u natprirodno sada se završava. Ali molim te ne zatvaraj ovu knjigu – želim da postaneš blagoslov u životima velikog broja ljudi.

Možda ćeš reći: „Suviše sam zauzet da se uključujem u nešto što će zahtijevati još mog vremena; već imam previše zahtjeva.“

Dakle, saosjećam sa tobom, i vjerujem ti. Upravo te pozivam zbog toga što si aktivna, uključena i vrijedna osoba. Dozvoli mi da objasnim. Želim te zainteresovati za službu molitve.

Pošto sam bio od Sotoninog oltara do Božjeg prestola milosti, to mi je dalo jedinstven uvid u natprirodno. Razumijevanje principa rada kojim su demonski duhovi postali vrlo uspješni u odvajanju ljudi od njihovog Tvorca, i u navođenju jadnih smrtnika da uništavaju sebe i druge sa njima, navelo me da vjerujem da se svi koji su članovi porodice Božje trebaju posvetiti u vršenju posebne službe za svoje bližnje potlačene demonskim duhovima.

Žalosno je reći, ali većina hrišćana su nesvjesni velike razmjere u kojoj se ugnjetavanje duhova sprovodi, čak i kad se bore s tim u svojim vlastitim domovima. Razmišljam o važnosti stavljanja grešnika, bespomoćnih, nezaslužnih, potlačenih, u položaj slobode od ugnjetavanja demonskih duhova; položaj gdje mogu donijeti inteligentne odluke u pogledu njihove dobrobiti u sadašnjem životu i za vječnost.

Kao hrišćanski saputnici koji prolaze kroz neprijateljsku zemlju, vi i ja imamo kapaciteta, ili prava, koja niko drugi ne može izvršiti, čak ni anđeli sa neba. I Bog želi da nas učini kanalima za izlivanje najveće sile u univerzumu – djelovanja Duha Božjeg u korist ljudskih bića koja propadaju.

Pozvani smo na rad zajedno sa Isusom u obnovi pravednosti Božje za jadne smrtnike i, čineći tako, osposobiti ih da zadobiju vječni život, koji im naš nebeski Otac besplatno nudi (2. Korinćanima 5:17, 18). Mi se trebamo uključiti u posebnu službu molitve. Olakšanje za potlačene dolazi kroz molitve koje su specifične prirode. Suviše hrišćana se moli uopšteno i zbog toga nikad ne vide odgovore na svoje molitve pred svojim očima.

Uprašnjavao sam ono o čemu vam govorim mnogo godina, i da bih ilustrovaao kako se to odvijalo za mene u blagosiljanju života drugih, želio bih navesti nekoliko slučajeva u kojima je sila Duha Božjeg ukorila silu demonskih duhova djelujući u životima bespomoćnih ljudi, i donijela im slatki mir Božje ljubavi.

Šokiran u molitvi

Bilo je to krajem aprila 1972. Vraćao sam se kući sa svojih sedmičnih aktivnosti na poslu za telefonski imenik. Odlučio sam da se zaustavim u Votertaunu, Njujork, da uzmem par stvari koje su mi bile potrebne. Dovezavši se na parking radnje *F.W. Woolworth*, ušao sam, kupio što mi treba, a zatim se vratio u auto odlučivši da odvojim nekoliko minuta i sredim papire, što se moralo uraditi prije ili kasnije.

Bio je to divan dan, temperatura je dostigla 20 stepeni, a blagi povjetarac činio se kao da oživljava prirodu sa obećanjima još većih i boljih stvari koje dolaze. Ušavši u auto, brzo sam otvorio prozore da oslobodim pregrijani vazduh zbog kojeg je bilo neudobno sjedjeti unutra. Nekoliko minuta kasnije, zeleni *Mercury* automobil se ugurao dva parking mjesta dalje od mene.

Krajičkom oka zapazio sam srednjovječni par sa ženom za upravljačem. I kad sam nastavio rad na mojim papirima, bio sam šokiran u molitvi. Poveo se razgovor između te dvije osobe koji je išao otprilike ovako: „Meri, moraćeš upaliti auto kako bih mogao podignuti ovaj prozor.“

„Džime, kako si glup; sto puta sam ti rekla da se prozori moraju zatvoriti dok motor radi. Zar nećeš nikad naučiti?“

Čovjek je tada proključao i izlio mješavinu svetog i profanog kako bi svojoj ženi stavio do znanja da su njene riječi doprle do osjetljive tačke u njegovom mozgu. Vrlo se razljutio, optužujući je da je bila oruđe u rušenju onoga što je počelo kao savršen dan za njega odbijajući da drži usta zatvorenim.

Moj um se smjesta transportovao natrag u 1946, na izjavu koju je dao stari satanski sveštenik da demonski duhovi uživaju u raspirivanju ljudskih emocija do visina dovoljnih da stvore bijes ili mržnju sposobnu za ubistvo.

Odmah sam u sebi povikao ka svom velikom Prvosvešteniku, Hristu Isusu, u Svetinji nad svetinjama nebeske svetinje. „Dragi Isuse, molim te oprosti bezakonja i grijeha ovim mojim saputnicima; i moćnom silom Svetog Duha, ukori demonske duhove koji tlače njihove umove, i blagoslovi im živote sa slatkim mirom Tvoje ljubavi.“

Iznenada, verbalna oluja je prestala, i more života postalo je savršeno mirno za te dvije dragocjene duše. Za oko jedan minut, niko nije progovarao ni riječi, a zatim je čovjek prekinuo tišinu rekavši: „Meri, žao mi je što sam se razljutio, zaista, sada se loše osjećam što sam ti govorio na takav način. Ne znam zašto se tako razljutim; ponekad mogu uistinu osjetiti mržnju kako se gomila u meni prema ljudima koje mnogo volim.“

Zatim je bilo divno čuti ženu kako priznaje da je to bila njena greška u velikoj mjeri, u tome što nije bila pažljiva sa svojim riječima; i što je povremeno nalazila uživanje peckajući ga oštrim riječima. Obećavši da će biti obazrivija u budućnosti, ona ga je lako poljubila u obraz, i oboje su izašli iz auta nakon što su podigli prozore.

Zakoračivši na parking metar, muž je potražio sitninu da ubaci u automat, ali pošto nije imao 5 ili 10 centi, obratio se svojoj ženi rekavši: „Slatkišu, da li bi bila dovoljno ljubazna da potražiš u svom novčaniku

nešto sitniša?“

„Kako bih mogla odbiti pomoć kad me tretiraš kao damu? Shvataš li, Džime, da me nijesi nazvao slatkišu otkako su nam djeca bila mala?“

Nakon što je ubacio kovanice u automat, uhvatila ga je pod ruku, i kao dvoje zaljubljenih produžili su da nešto pokupuju.

Sjedeći u svom autu, ja sam doživio iznenađenje svog života, i nova dimenzija dodata je mom hrišćanskom iskustvu. Nikad ranije nisam tražio od Gospoda da oprost nekome grijeh. Ranije sam donekle razmišljao o tome, ali tada od toga nije bilo ništa. I kao što sam rekao maloprije, bio sam šokiran u molitvi.

Kad su počele pljuštati verbalne uvrede, uočio sam da su demonski duhovi na djelu tlačeći umove tih ljudi, i dok su iznosili sveto i profano, shvatio sam da tom čovjeku vjerovatno grijesi nisu bili opraštani dvadeset godina. Znajući da grijeh odvaja Boga i čovjeka, osjetio sam hitnost trenutka i preduzeo akciju tražeći od Gospoda Isusa milost koja bi sigurno donijela tim osobama oslobođenje koje im je bilo potrebno, i slatki mir Božje ljubavi da blagoslovi njihove živote.

Dok sam dalje razmišljao o ovom događaju, zapazio sam da je igra tlačenja uma od demonskih duhova bila zaustavljena moćnom silom Duha Božjeg koji slama silu tirana, ostavljajući par okružen atmosferom neba; u stvari, idealnom situacijom u kojoj se neko može naći.

Bio sam iznenađen koliko brzo i koliko različito su se pogledi tih osoba na život promijenili kad su se našli opušteni pod svjetlošću nebeske blagodati. A ja sam bio oruđe u otvaranju puta kako bi Gospod Isus mogao pomoći njihove živote kao što je uradio. Takođe, ta velika promjena desila se a da nijesam otvorio usta, ili kleknuo na koljena. *Kakva praktična služba*, pomislio sam. Bio sam impresioniran - kakva moćna sila; kakvog moćnog Iskupitelja imamo u Ličnosti Gospoda Isusa.

Zar nije ovaj tip rješavanja problema sprovodio naš Gospod dok je bio na zemlji? pomislio sam. Naravno da jeste! Oduzetom koji se nadao fizičkom iscjeljenju, Isus je rekao: „Opraštaju ti se grijesi“ (Luka 5:20).

Prvo, Gospod je skinuo sa bespomoćnog čovjeka njegovo breme grijeha; zatim je uradio sledeću važnu stvar, iscijelio ga je. Takođe, u Simonovoj kući, kad je jedna žena tražila mir za svoju dušu pomazavši Gospodu noge sa dragocjenim mirisom, Isus joj je rekao: „Opraštaju ti se tvoji grijesi... Tvoja vjera te spasla; idi u miru“ (Luka 7:48, 50).

Od tog trenutka nadalje, moje hrišćansko iskustvo postalo je radost i blagoslov. Radost vidjeći odgovore na moje molitve pred svojim očima putem moćne sile Duha Božjeg koji je ukoravao demonske duhove zbog tlačenja umova jadnih smrtnika; i što sam postao nosilac dara, ili blagoslova za grešnika, beznadežnog, nezaslužnog, kroz posredničku molitvu, omogućujući im slatki mir Božje ljubavi.

Smjesta sam posvetio svoj život pozivu mirotvorca. „Blago mirotvorcima, jer oni će se zvati Božiji sinovi“ (Matej 5:9). Nebeski mir je zaista dar od velike vrijednosti, koji veoma nedostaje u životima savremenih smrtnika. Naš Gospod Isus stavio je veliki naglasak na vrijednosti mira, pošto se odnosi na dobrobit ljudi. Upravo pred svoje raspeće, On je rekao svojim učenicima: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam“ (Jovan 14:27). I nakon vaskrsenja, Njegove prve riječi u gornjoj sobi bile su: „Mir vama“ (Luka 24:36). Apostol Pavle izjavio je da je jevanđelje Gospoda Isusa jevanđelje mira (Rimljanima 10:15). Iznad svega, Isus Hrist je proglašen „našim mirom“ (Efescima 2:14).

Dakle, hrišćanski prijatelji, pozivam vas da se vaše prisustvo osjeti gdje se nađete. Budite nosioci dara mira, svojim bližnjim smrtnicima u ovom demonski uzrujanom i nevoljom ispunjenom svijetu. Stavite one sa kojima dolazite u kontakt pod nebesku atmosferu svjetlosti i mira. Demonski duhovi tu ne mogu prebivati, i kao rezultat, ti pojedinci će naći mir i spokoj svojim dušama. Dovedite one koji rade i koji su teško natovareni na mjesto gdje će im Isus Hrist dati odmor.

Evo jedne kratke ilustracije. Otkrio sam da su poslovni pritisci demonski nametnuti pritisci. Radeći na telefonskom imeniku oko mjesec dana, nijesam se uistinu zabrinuo kad mi je menadžer jedne velike

firme za građevinski materijal rekao da će mi biti teško dobiti vlasnika za razgovor; imao sam dosta vremena da radim na tome i računao sam da ako navratim dva ili tri puta sedmično, našao bih tog čovjeka slobodnog da razgovaramo o njegovom programu oglašavanja jednog od tih dana.

Stvari nijesu išle kako sam planirao, i kad sam razgovarao sa menadžerom u ponedjeljak te prošle sedmice, shvatio sam da se suočavam sa neobičnom situacijom. Šef je bio unutra, ali u lošem raspoloženju; suviše stvari mu je zaokupljalo pažnju. Menadžer je predložio da opet pozovem sledećeg dana. Ja sam ga zauzvrat zamolio da utvrdi definitivno vrijeme sastanka sa tim čovjekom, ili ću ga ostaviti bez reklame u telefonskom imeniku za sledeću godinu. On je ugovorio određeno vrijeme – 10:00 u srijedu ujutro.

Vrativši se da obavim svoj zadatak tog jutra, stigao sam oko 15 minuta ranije. Bio je divan dan, i dotle sve je išlo dobro. Kad sam ušao u tu ustanovu, otkrio sam da je aktivna kao košnica. Ugledavši menadžera izdaleka, uputio sam se ka šalteru gdje je on opsluživao jednog kupca. Kad sam prišao na nekoliko stopa, on je rekao dobro jutro i ja sam uzvratio pozdrav. Zatim je zamolio jednog službenika da završi sa usluživanjem njegovog kupca, i produžili smo se peti do vlasnikove kancelarije. Njegove prve riječi bile su da baš nemam sreće što dolazim da vidim šefa tog dana; izgleda da se u danima kad sam dolazio da ga posjetim nešto vrlo uznemirujuće dogodilo i onespokojilo ga. „Ovog jutra,“ rekao je on, „Džo, mora da je ustao na lijevu nogu, pošto je došao sa smrknutim izrazom lica. Malo kasnije, dobio je poruku da isporuka koju je očekivao danas kasni zbog nepredviđenih okolnosti. Zato ako šef bude vikao na vas, ne obraćajte pažnju na njega; njegov stres je vjerovatno cijena koju mora plaćati zato što je bogat.“

Stigavši u zastakljeni ured, menadžer je otvorio vrata i rekao vlasniku: „Čovjek iz Žutih Stranica je ovdje radi sastanka koji sam mu kazao sa vama prošlog ponedjeljka.“

„Uđite, ali moraćete pričekati dok završim jedan telefonski razgovor koji moram obaviti upravo sada. Ne znam zašto ali neki od vas možda pogode najgore vrijeme za dolazak.“

„Nema problema, gospodine. Mogu čekati, vrijeme je vaše,“ bio je moj odgovor.

Kad sam sjeo, shvatio sam da taj čovjek radi pod visokim naponom. Izgleda da je bio strastveni pušač, pošto je njegova kancelarija bila ispunjena duvanskim dimom, pepeljara prepuna opušaka, i imao je cigaru u svojoj ruci. Ton njegovog telefonskog razgovora bio je krcat izlivima nezadovoljstva prema osobi kojoj je govorio.

Na zidu je bila ukrasna pločica sa zanimljivom i odgovarajućom kratkom izrekom, koje se ne mogu tačno sjetiti; ticala se činjenice da će šef uskoro imati nervni slom – radeći na tome, zasluživao ga je. Dok je ta kratka izreka bila postavljena sa namjerom da bude zabavna, ja sam je uzeo za činjeničnu i tačnu, i počeo raditi na svojoj službi pomirenja, pošto je vrijeme to dopuštalo.

Projektovao sam misli svog srca kroz galaksije do centra univerzuma i Boga, do te velike planete gdje se nalazio nebeski hram, boravišno mjesto Cara nad carevima, i počeo razgovor sa Isusom Hristom u Svetinji nad svetinjama ispunjenoj slavom vječnog prestola. Moj razgovor išao je otprilike ovako:

Dragi Isuse, potreban si mi, i vidim ovog jutra gdje sam ja potreban Tebi. Shvatam da želiš blagosloviti život ovog dragog bogatog čovjeka, ali demonski duhovi su uspjeli da ga imaju sasvim za sebe. Ti poštuješ pravila igre života koja se odvija između sila dobra i zla za kontrolu umova ljudi, i u ovom posebnom slučaju to Ti onemogućava da izliješ na život ovog čovjeka slatki mir Tvoje ljubavi. Zahvaljujem Gospodu što si me pozvao da budem nosilac Tvog mira bližnjim smrtnicima koji žive u ovom svijetu ispunjen nevoljom, kroz kanal molitve. Sada Gospode, zaslugama Tvoje dragocjene krvi prolivene na Golgoti za otpust grijeha, molim Te oprosti bezakonja i grijeha ovom čovjeku koji sjedi u

mom prisustvu; i moćnom silom Svetog Duha, ukori demonske duhove koji muče njegov um, i blagoslovi ga slatkim mirom tvoje ljubavi. Hvala Ti, Gospode, za tvoj blagoslov nad nama.

Nije prošlo duže od pet sekundi i razgovor tog čovjeka poprimio je novi smisao i pravac. Umjesto da neprekidno govori i neprijatno viče, ton njegovog glasa spustio se na razboritu mjeru, i on je počeo govoriti na način koji se činio kao inteligentno rezonovanje, dajući priliku stranci sa druge strane linije da iznese objašnjenje za svoja postignuća, kao što ću uskoro otkriti. Razgovor se završio onim što je izgledalo kao nota bez tenzija, i on je spustio slušalicu.

„Ja sam Denis _____,“ rekao je on i ustao iza svog stola, pruživši ruku prema meni na prijateljski način.

„Ja sam Rože Morno,“ rekao sam i čvrsto mu stegao ruku.

„Drago mi je što sam Vas upoznao Rože; zaista je loše što se desilo da dođete na dan kad sve ide teško.“

Zaista sam bio iznenađen vidjeći promjenu koja se dogodila u njegovoj ličnosti. Njegov strogi izraz lica koji je isprva izgledao kao neki od onih na spomenicima u gradskom parku, zamijenio je izraz istinski opuštenog stanja uma. Nasmijao se i nastavio.

„Ne bi trebalo ovo da Vam kažem, ali mislim da će mi učiniti dobro ako razgovaram o tome. Od trenutka kad sam ustao ovog jutra, stvari su me počele uznemiravati. Prvo, sporječkao sam se sa svojom ženom dok smo doručkovali za stolom. Ne mogu da shvatim zašto je ona ustala tako rano danas; ona nikad ne ustaje dok ja ne pođem na posao. Došavši ovdje na posao, neprilike su se počele gomilati. I povrh svega, uzeo sam da pregledam knjige koje se tiču mojih drugih poslova, i vidjevši slabe rezultate koje smo postigli u posljednjem kvartalu, razljutio sam se i izdušio u razgovoru sa jednim od mojih menadžera, čemu ste bili svjedok, nego imao je sreće što mi je mogao dati zdrave razloge, pokazujući da su te akcije bile iznad njegove kontrole u proizvodnji tako loših rezultata, inače bih ga otpustio bez obzira na činjenicu što

ima bolesnu ženu i petoro djece.“

Zatim je duboko uzdahnuo dok se opuštao i naslonio se u svoju fotelju rekavši: „Upravo sada se osjećam odlično, a maloprije sam se osjećao kao da nosim svijet na svojim leđima. Od sada nadalje odbijam da dozvolim nečemu da me uznemiri.“ Malo se zacerekao nad onim što je rekao, a zatim krenuo da pripaljuje sledeću cigaretu.

Nastavili smo razgovor tako što sam iznio par konstatacija koje su bile izazovne da podstaknu tu osobu da postavlja pitanja, što mi je za uzvrat dalo priliku da pređem na duhovne teme, ukazujući mu na Onoga koji može promijeniti, divno promijeniti, najbeznadežnije obeshrabrujuće izgleda. Njegovo odbijanje prilike da se dalje nastavi razgovor o duhovnom odveo nas je u pokrivanje njegovog reklamnog programa koji se tiče različitih faza njegovog biznisa, a zatim sam ja otišao u sledeću posjetu.

Ušavši u auto, odvezao sam se podižući srce Bogu u zahvalnosti što sam poslužio kao oruđe u Njegovom blagoslovu života tog siromašnog bogataša (siromašnog u nebeskoj ljubavi, radosti i miru), pomogavši mu slatkim mirom Božje ljubavi, nečim što vjerovatno nikad nije iskusio.

Ljudski govoreći, taj čovjek je imao sve što se novcem može kupiti da usreći neku osobu. Ali demonski duhovi su se pobrinuli da ne može uživati u plodovima svoga rada. Kad sam ga napustio bio je pun radosti i nade. Gospod Isus mu je skinuo demonske duhove sa grbače (malo grub izraz ali istinit). Još jednom se oluja života utišala i toliko potrebni mir se dogodio silom Onoga koji je vjekovima ranije čudesno pokazao svoju sposobnost da izdejstvuje željeni kraj, kad je zapovijedio uznemirenom Galilejskom jezeru: „Umiri se! Ućuti!“ (Marko 4:39).

Iskustvo koje sam iznio jedno je od mnogih koje sam imao, zato što sam dolazio u kontakt sa puno ljudi u svom poslu. U više navrata odnosio sam se prema takvim događajima kao prema izbacivanju đavola.

Biblija ima puno toga da kaže o našem Gospodu Isusu i Njegovim učenicima koji su izbacivali đavole.

U ovim modernim vremenima kad je demonska opsjednutost još uvijek iskustvo izvjesnih osoba, to se događa u ograničenoj mjeri. Savremeni, naučni demoni koriste novi pristup u sprovođenju svog posla tlačenja i kontrole ljudi; oni rade od spolja prema unutra, zbunjujući, remeteći njihove umove, i uništavajući njihove živote. Na ovaj način, njihovo prisustvo i akcije se ne prepoznaju onakvima kakve uistinu jesu.

Nešto ranije sam konstatovao da kao hrišćani prolazimo kroz neprijateljsku zemlju, i vi i ja imamo sposobnosti ili prava koja niko drugi ne može vršiti; čak ni anđeli sa neba. Taj kapacitet, to pravo, sastoji se u mogućnosti osiguravanja božanske pomoći od prestola blagodati koja može izbaviti bližnje od sile i kontrole demonskih duhova.

Apostol Pavle, u svojoj poslanici Efescima, objavljuje da se mi ne borimo protiv tijela i krvi, već protiv poglavarstava, protiv vladara tame ovog svijeta, protiv duhovne zlobe na visinama. On ukazuje na važnost za hrišćanina da obuče sve oružje Božje, i zatim dodaje: „I radi toga bdijte sa svom ustrajnošću i usrdnim molbama za sve svete“ (vidi Efescima 6:11-18).

I opet isti apostol u njegovoj Prvoj poslanici Timoteju upućuje apel na molitvu za one izvan porodice Božje. „Prije svega, dakle, podstičem da se usrdna moljenja, molitve, molbe i zahvaljivanja upućuju za sve ljude... To je dobro i ugodno u očima našeg Spasitelja, Boga, koji želi da se svi ljudi spasu i dođu u spoznaju istine“ (Prva Timoteju 2:1, 3, 4).

Dok je Sotona, pali heruvim, postao zakoniti vlasnik ove planete i njenih sadržaja, kao što je jednom objavio našem Gospodu Isusu (Luka 4:5-7), i nastaviće da vlada sve do drugog Hristovog dolaska, njegov satanski uticaj i kontrola nad životima jadnih smrtnika može se slomiti našim molitvama Isusu Hristu.

S druge strane, kad naš Gospod oslobađa pojedince od tog satanskog zarobljeništva, moramo biti svjesni činjenice da ih naš veliki Iskupitelj neće primoravati na službu sebi. Isus ne primorava i neće primoravati ljude da mu služe. On poštuje veliki dar svog Oca onima koje je stvorio po svom obličju, slobodu izbora.

Biblija je savršeno jasna da Bog želi od svih svojih stvorenja službu iz ljubavi – vjernost koja potiče iz inteligentnog cijenjenja Njegovog pravednog karaktera. Gospod ne nalazi zadovoljstvo u prinudnoj odatnosti; On svim ljudima daruje slobodu izbora da bi mu mogli uzvratiti dobrovoljnu službu.

Imajući na umu dvostruku poentu koju smo upravo razmotrili, želio bih sugerisati da kroz naše molitve Gospodu, mi ljude za koje se molimo stavljamo u položaj ili situaciju gdje mogu donijeti razumne odluke u pogledu njihove dobrobiti u ovom sadašnjem životu i za vječnost. Želio bih to ilustrovati jednim kratkim iskustvom.

Opuštanje na travi i uživanje u ritmu roka: drogiran i srećan

Prije nekoliko godina bio sam u Junion Springsu, Njujork, uživajući u otvaranju godišnje konferencije sastanka pod šatorima Adventista sedmog dana. Bio je divan subotnji dan, jedan od onih koji sam počeo izvlačenjem iz zemlje snova uz ugodnu melodiju jedne stare omiljene himne koja je svirala preko sistema za javno obraćanje, obogaćena zvucima dubokih tonova orgulja.

Izišavši iz naše kabine, dočekala me serija dobrih želja za taj dan, i uobičajeni pozdrav dobro jutro dolazio je sa svih strana od braće i sestara u Hristu koji su se ubrzano kretali da se pripreme za mnoge divne trenutke nadahnuća koje će primiti u prisustvu duhovnih sabora predviđenih za taj dan.

Jutarnje subotnje službe pokazale su se onakvim kako sam očekivao – miris života nad život. To su bile one službe koje su pomagale da se prošire vidici. Kad je završila služba u 11 sati, izlazili smo se iz velikog

paviljona, uživajući u iskustvu rukovanja sa dugogodišnjim prijateljima i poznanicima, od kojih mnoge nijesmo vidjeli od prošle godine. Imali smo i dodatno zadovoljstvo zajedničkog podnevnog obroka sa prijateljima koje je moja žena pozvala da nam se pridruže i probaju neke od izvrsno pripremljenih vegetarijanskih jela koje je navikla da pravi.

To je bilo ono što bi se moglo nazvati savršen dan, dok nijesam sreo jednog gospodina iz područja zapadnog Njujorka kasno tog popodneva. On mi je prenio neke tužne informacije u odgovoru na moje pitanje koje se ticalo hrišćanskog iskustva izvjesnog mladića kojega sam veoma cijenio u proteklim godinama tokom našeg boravka u tom kraju države Njujork.

„Džek,“ rekao je on, „nije više živahni mladi hrišćanin kakvog si poznao. Kao osoba koja je završila koledž na pravom putu da sebi izgradi dobru budućnost u ovom sadašnjem svijetu, izgubio je ljubav koju je imao za Gospoda, tako što se sve više i više uključivao u svoja svakodnevna zanimanja, njegovi interesi su se promijenili. Uticaj nekih bezbožnih pojedinaca sa kojima se družio u svom poslu doveo ga je do tačke da se njegov životni stil izmijenio i izvan tog radnog kruga. Njegovo slobodno vrijeme postalo je okupirano aktivnostima koje ne samo što su ga odvajale od Boga, već takođe i od njegove žene. Ne znam tačno da li je on napustio nju, ili ona njega, ali više ne žive zajedno. On je postao ono što se često naziva moderni svinger; i živi u tome do najvećeg mogućeg stepena.“

Ovaj izvještaj zaista je rastuživao srce, i tražio sam u svom umu riječi kojima bih mogao izraziti svoje razočarenje, kad je taj gospodin produžio.

„Možda će vam biti zanimljive još neke informacije. Jedan drug, koji je bio u školi sa Džekom nekoliko godina ranije, obavijestio nas je kako je Džek izjavio da ima marihuanu u vrijednosti od hiljadu dolara, i druge dobre robe u svom domu; nalazio je svoje opuštanje u travi i uživao u ritmu rok muzike. Pet hiljada dolara koje je potrošio za hi-fi stereo set

pruža mu utisak kao da se nalazi u prvom redu rok koncerta. Drogiran je i srećan.“

Jedva sam mogao vjerovati svojim ušima u novosti koje sam primio. Moj prijatelj nadovezao se na ono što je rekao, dodavši: „Nemojte toliko žaliti za njim, znao je za bolje prije nego se upustio u život grijeha; podigli su ga bogobožni roditelji, divni ljudi držaoci zapovijesti. Džek je želio tu vrstu života inače bi uradio nešto da se odvoji od toga na početku. Mislim da je on beznadežan slučaj. Prestao sam se moliti za njega, i trošim svoje vrijeme u molitvi za vrednije osobe.“

Zatim da bi učvrstio svoju odluku, on je dodao: „U razgovoru sa njegovom majkom nedugo ranije, stekao sam utisak da je i ona popustila u molitvi za njega. Osjećala je da ako je Džek izabrao takav život, ne postoji ništa što ona može učiniti po tom pitanju.“

Čuvši da je taj gospodin napustio tog momka, otvoreno to izrazivši, osjetio sam tugu i bol za tog mladića i bio podstaknut da kažem: „Drugim riječima, vi mislite da Džek ide u pakao najvećom brzinom.“

„Tačno – nijeste to mogli izraziti prikladnijim riječima.“

Razdvojili smo se nekoliko minuta kasnije, i umjesto da pođem na sastanak kojem sam planirao da prisustvujem, vratio sam se u našu kabinu da razmislim o tom krajnje uznemirujućem izvještaju. Budući sam, kleknuo sam i podigao srce mom velikom Prvosvešteniku, Hristu Isusu, iznoseći mu žalosno stanje stvari u pogledu tog dragocjenog mladića. Tražio sam od Gospoda da blagoslovi moj um silom svoje ljubavi, koja bi me navela da se angažujem u molitvenoj službi svakodnevnog posredovanja za Džeka, što bi ga stavilo u položaj da donese razumne odluke za ovaj život i za vječnost.

Moja molitva se završila, i legao sam na krevet i razmišljao o tom pitanju. U svom umu mogao sam čuti riječi onog čovjeka: „Mislim da je on beznadežan slučaj, prestao sam da se molim za njega.“ *Kakve snažne negativne riječi*, pomislio sam. I ja bih vjerovatno odustao od

molitve za njega, da nijesam iz iskustva znao da je Hrist Isus moćni Iskupitelj, specijalizovan za beznadežne slučajeve. Ja sam bio jedan od tih neobećavajućih pojedinaca, i kako je sjajno Duh Božji djelovao u mom životu da me blagoslovi i oslobodi iz ruke uništitelja.

Prošlo je nekoliko minuta, i odlučio sam kakav kurs akcije da preduzmem. „Da, to je to,“ ovdje je bila potrebna eksperimentalna religija; novi pristup molitvi u rješavanju teškog problema grijeha. Dok Gospod Isus ne bi natjerao Džeka da mu služi zato što ljudi traže od Njega da spase tog čovjeka, ipak bi On mogao moćnom silom svog Svetog Duha u odgovoru na posebne svakodnevne molitve, osloboditi tog momka od neprekidnih sugestija demonskih duhova na činjenje grijeha, i okružiti ga atmosferom nebeske blagodati, koja bi ga vodila do donošenja ispravnih odluka.

Shvatio sam da moram izbjegavati potpadanje pod sklonost uopštene molitve, nešto što se obično događa kad se ljudi mole za nekog duže vremena. Računao sam da bi mogli proći mjeseci, čak i godine, prije nego što bi Džek došao do odluke da zadovoljstva života u grijehu nijesu vrijedna visoke cijene koju mora platiti za to. Morao bih biti vatren i marljiv u molitvi da mu obezbijedim pomoć koja mu je potrebna svaki dan. Demonski duhovi neće odustati u nastojanju da ga zadrže pod svojom kontrolom, računao sam.

Od tog dana nadalje, ustajao sam malo ranije svakog jutra kako bih tražio božansku pomoć za tog mladića. Moje posredovanje išlo je otprilike ovako: „Dragi Isuse, zahvaljujem Ti ovog puta za način na koji si blagoslovio moj život pozivajući me u Tvoju praktičnu službu pomirenja za bližnje smrtnike koji putuju kroz neprijateljsku zemlju. Ovaj put izlazim pred Tobom tražeći posebnu pomoć za mog mladog prijatelja Džeka, kojeg su demonski duhovi uspjeli odvesti u život grijeha. Prvo, molim Te da oprostiš njegove grijeha kroz zasluge Tvoje dragocjene krvi prolivene na Golgoti za otpust grijeha, dok se on sam ne nađe u položaju da traži to za sebe.

Dragi Isuse, moćnom silom Duha Božjeg ukori demonske duhove koji su odlučni da danas kontrolišu njegov život, i okruži ga atmosferom nebeske blagodati. Kako Džek nema zanimanja za Boga, i odao se uživanju u zadovoljstvima grijeha, molim te pošalji anđele vrsne u velikoj sili na one Sotonine da ga zaštite kako ne bi bio uništen.

Blagoslovi um tog čovjeka, Gospode, kako bi ono u čemu je našao radost i rasonodu u pušenju trave i uživanju u rok muzici, koja ima satansku funkciju, što joj daje silu da fascinira, mogao izmaći toj satanskoj potčinjenosti. Iscijeli taj um od oštećenja koja je prouzrokovala sila grijeha i uzimanja supstanci koje mijenjaju um, i podigni ga na nivo sposobnosti koji će mu pružiti mogućnost da cijeni sveto, lijepo i božansko, do stepena koji će iskusiti otkupljeni sa zemlje kroz beskrajne vjekove vječnosti.

Gospode Isuse, kad god se Džek nađe pod nasrtajima demonskih duhova, veoma bih cijenio ako bi me naveo da mislim o njemu sa osjećajem hitnosti trenutka, kako bih se mogao moliti za njega. Takođe Gospode, blagoslovi život njegove drage žene prema njenim potrebama, i spasi ih oboje za Tvoje vječno carstvo.

Još jednom, hvala Ti za Tvoj blagoslov u životima ljudi za koje se molim i što ćeš učiniti da vidim moje molitve odgovorene pred svojim očima. Amin.“

Vrijeme je bilo na putu mijenjanja dana u sedmice, sedmica u mjesecima i mjeseca u godine. Posrednička molitva kroz zasluge dragocjene krvi Gospoda slave prolivene na Golgoti ima kapacitet da čini čuda nadvladavajući sile zla i stremi čudu iskupljenja. Tako je prošlo dvije godine od kad sam se počeo moliti za Džeka i njegovu ženu, i na moje veliko iznenađenje, dok sam sjedio u velikom paviljonu te prve subote sastanka pod šatorima, ugledao sam dragi par kako hoda ruku pod ruku uputivši se u pravcu paviljona da prisustvuju jutarnjoj službi.

Srce mi je poskočilo u eksploziji radosti kad sam ih vidio i postao svjestan da gledam svoje molitve odgovorene pred mojim očima. Tom

danu za pamćenje dodao sam radost razgovora sa mladim parom vezano za dobrotu Gospodnju, ali u stvari nešto kasnije sam imao uzbudljivo iskustvo da čujem od Džeka kako je Duh Božji radio o njegovom životu i djelovao u njegovu korist tokom tih dana njegovog zaborava na Boga.

„Bilo je to prije oko dvije godine,“ rekao je on „kad sam počeo da doživljam promjenu u načinu rasuđivanja o svojim prijateljima, mom slobodnom vremenu, mojim muzičkim prioritetima, i drugim faktorima koji su se odnosili na moj svakodnevni život.

Do tada, za oko četiri godine, odvratio sam svoj um od duhovnih stvari i odao se uživanju u onom što je poznato u svijetu kao dobar život; ili drugim riječima, uživao sam u zadovoljstvima grijeha. I bilo je izobilje zadovoljstava koja su mi stalno uzbuđivala život. Od trenutka kad bih se probudio svakog jutra do vremena noćnog poćinka, bio sam ukljućen u neki oblik udovoljavanja sebi, ili življenja u oćekivanju da sudjelujem u tome. Na primjer, prva stvar koju sam radio nakon bućenja bila je da ukljućim moj hi-fi stereo set i slušam svoju omiljenu rok muziku, dok sam se spremao za posao; osjećao sam ritam koji je zadovoljavao moje unutrašnje ųudnje za tim tempom. Svaki vikend završavao je negdje ludom ųurkom, bućnim provodom sa ųenama, alkoholom, travom i svim drugim što mi je dolazilo pod ruku.

Dotle smo moja ųena i ja raskinuli, i bio sam potpuno slobodan da ųivim svoj ųivot na naćin na koji sam mislio da mogu izvući najveće uųivanje iz njega. Ali prije oko dvije godine, stvari su se poćele mijenjati. Prvo, moja rok muzika postala mi je jednolićna. Jedne većeri, došavši kući, ukljućio sam moj hi-fi, stavio jednu od omiljenih ploća na gramofon, i udobno se smjestio sa ćašom mog omiljenog pića u jednoj ruci i novinama u drugoj.

Otpio sam nekoliko gutljaja iz ćase, ćitao par minuta, i onda osjetio da nešto nije bilo u redu – muzika nije bila sasvim ista, nešto je nedostajalo. Nije bila ugodna kao što je bila, pa sam provjerio kontrole na

setu. Sve je bilo ispravno, ali moja rok muzika je izgubila svoju privlačnost; pa ipak nijesam se mogao skoncentrisati na taj nedostajući element.

Zazvonilo je zvono na vratima; bio je to Albert, blizak drugar, samoproглаšeni ekspert za rok muziku. Otvorio sam temu: 'Alberte, došao si u posjetu u pravo vrijeme. Nešto je pošlo kako ne valja sa mojim hi-fi setom; ne reprodukuje muziku na ovoj ploči u njenoj cjelosti; nešto nedostaje. Vjerovatno sam preslušao ovu ploču hiljadu puta, i znam da joj nešto nedostaje večeras.'

Opet smo pustili tu ploču, i negdje na pola slušanja Albert se počeo smijati, a zatim rekao: 'Džek, došlo je vrijeme da mi prodaš ovaj stereo set. Tebi više ne radi onako kako ti se sviđa, ali za mene je super. Navratio sam da pozajmim jednu od tvojih alatki, vratiću ti je za par dana.'

Pošto je dobio aparat, on je otišao. Nastavio sam slušati druge rok ploče, shvativši da im nedostaje ona zavodljiva suština koju su posjedovale. Situacija se pogoršala (ili poboljšala, zavisno od toga kako se posmatra), i došlo je do tačke da sam za nekoliko mjeseci uistinu zamrzio rok muziku. U stvari, jedno veče sam počistio prašinu sa nekih od mojih starih omotnica simfonijskih ploča i od tada ih slušao za opuštanje."

Džek i ja smo nastavili razgovor, i bez mog pokušaja da izvučem od njega informaciju vezano za njegov povratak Bogu, on je produžio da me puni nekim detaljima koji su se u stvari ispostavili kao direktni odgovori na ono čime sam tražio od Gospoda da pomogne njegov život.

„Razgovor o Bogu koji se brine za nezaslužne,“ rekao je Džek, „to je jednostavno zapanjujuće. Sjećam se jednog posebnog slučaja kad sam izgubio kontrolu nad vozilom naišavši na rupu dok sam se spuštao niz brdo; mislio sam da mi je tu kraj. Auto je počelo ići na cik-cak s jedne strane puta na drugu, a zatim se direktno usmjerilo na potporni stub od ograde mosta, i promijenilo pravac upravo na vrijeme da ga promaši

za nekoliko centimetara. Za ovo se morao pobrinuti anđeo Gospodnji, jer nijesam imao kontrolu nad vozilom na mokrom kolovozu.“

Nakon što sam saslušao njegov izvještaj o izbjavljenju od uništenja, konstatovao sam da su molitve mnogih Božjih ljudi morale raditi u njegovu korist. Džek se složio, i onda dobrovoljno iznio neke dodatne informacije koje su me navele da shvatim zašto sam se nekoliko puta probudio u noći pod dubokim utiskom osjećaja hitnosti da se molim za njega; dogodilo se da su svi ti slučajevi bili subotom noću u njegovom vremenu za zabavu.

Nastavio je svoj izvještaj: „U to vrijeme odustao sam od Boga i vječnog života, i odlučio da imam samo ovaj sadašnji život pred sobom, da uživam u životu u njegovoj punini, čak i ako bi to značilo da ubijem samog sebe čineći tako. Kao što sam prije rekao, svakog vikenda išao sam na neobuzdane žurke gdje god bi se neka održavala. Sjećam se jednom kad sam se bio baš dobro napio, cijela naša družina skoro je digla krov sa muzikom, pjevanjem i svim ostalim, da bi mi se u oko 1 sat po ponoći dogodilo nešto zaista čudno. Par žena raznosilo je mješavinu jednog pića za koje su tvrdili da može uzбудiti čovjeka od nožnih prstiju do korjena kose. Kad sam se spremao da uzmem napitak, došao je glas iza mene, govoreći: ‘Džek, ne uzimaj to – ako uzmeš, ubiće te.’ Osjetio sam dodir na mom desnom ramenu dok su izgovarane te riječi. Brzo sam se okrenuo ali nije bilo nikoga. Dodir koji sam osjetio na ramenu odaslao je drhtaj kroz cijelo moje tijelo, i na moje zaprepašćenje, odmah sam se otrijeznio kao da ništa nijesam pio. Uz veliki osjećaj da tu ne pripadam, izvinio sam se i otišao. Dok sam vozio duž puta, shvatio sam da se ne osjećam na piće u svom dahu.

To iskustvo poslužilo mi je da razmislim. Prvo, shvatio sam da dok sam ja napustio Boga, On nije odustao od mene. To je bio početak serije mojih dubokih razmišljanja u pogledu ovog sadašnjeg života nasuprot vječnom. Došlo je vrijeme kad sam odlučio da raspravim cijelu stvar sa Gospodom Isusom, i slijedim Njegovo vođstvo. Morao sam

odraditi puno prolazaka starom trasom kako bih opet izišao na pravi put. To se ticalo i ispravljanja stvari sa mojom ženom i njenog zadobijanja da mi se vrati. Trebalo je vremena da se iscijele stare rane i ponovo uspostavi njeno povjerenje u mene, ali računao sam da je to vrijedno napora i da bi Bog sigurno blagoslovio njen život kao što je blagoslovio moj. Ne bih radio sam.

Danas zahvaljujem Bogu za Njegovu ljubav prema nama – što smo zajedno u stvarnosti.“

Kad sam saslušao Džekovo iskustvo povratka služenju Bogu, to je unijelo veliku radost u moje srce. Istovremeno je pojačalo moju odlučnost da nastavim sa svojom službom pomirenja, stavljajući ljude tamo gdje demonski duhovi ne mogu kontrolisati njihove živote. I pored toga, kakvu radost je donijelo mom srcu vidjeti ljude blagoslovene slatkim mirom Božje ljubavi. Takođe, pričinilo mi je veliko zadovoljstvo u saznanju da su moćni demonski duhovi bili ukoreni i izgubili svoju vlast nad ljudima zato što je jedan običan smrtnik, mali ja, razgovarao sa Vladarem galaksija.

Molitva bolja od super sirene

Vožnje na velike udaljenosti počele su mi smetati, naročito kad bih se vraćao kući petkom popodne nakon odvajanja od porodice cijele sedmice. Jedno posebno stanje zaista me je vrlo iritiralo i iscrpljivalo, pa bih dolazio kući veoma umoran. Ovo se događalo kad bih putovao autoputom i spori saobraćaj mi sprječavao prolaz, obično zbog toga što bi neko blokirao traku za preticanje čime bi se onemogućilo održavanje dozvoljene brzine, što pravi veliku razliku osobi koja mora putovati pet sati da stigne kući.

Činjenica što su ljudi sa velikim kamp prikolicama ili prikačenim čamcima za transport išli 8-12 km/h sporije od ograničenja brzine nije me uznemiravala; u stvari, divio sam se njihovoj smotrenosti u tome. Otkrio sam da su ti ljudi vrlo obazrivi prema drugima držeći se voznih

traka. Ali kad bi neko sa običnim autom vozio pri istoj brzini u traci za preticanje, zadržavajući tuce auta da ne mogu proći, to me je veoma frustriralo.

Onda sam jednog dana saznao za postojanje super sirena; tip koji je mogao nadmašiti vazdušne sirene na kamionima. Ljudski govoreći, moj problem je bio riješen. Dao sam da se instalira set ispod haube mog novog *Subaru* automobila i brzo otkrio da ga ne trebam koristiti blizu sela jer dovodi pse gotovo do ludila. Kad bi se sirena uključila, oni bi divlje skakali i pojurili, obarajući djecu i sve što bi im se našlo na putu. Još jedna dobra karakteristika tog uređaja je to što je bio koristan za izbjegavanje sudara sa jelenima prilikom noćne vožnje; zvuk sirene bi ih je tjerao da raščiste put u velikoj žurbi.

Vožnja autoputom postala mi je zadovoljstvo jer sam uvijek mogao računati na putovanje pri dozvoljenoj brzini. Onda sam jednog dana imao iskustvo koje me natjeralo da razmislim.

Jednog petka u oko 16 sati popodne, putovao sam prema sjeveru na međudržavnom putu 87, nekoliko kilometara južno od Albenija, Njujork, kad sam naišao na kolonu automobila koji su išli trakom za preticanje oko 10 km/h sporije od ograničenja brzine. Vozna traka je bila natrpana velikim kamionima, kamperima, putničkim autima, kamp prikolicama, i slično. Slijedio sam moju uobičajenu proceduru u traženju prolaza; uključio sam lijevi migavac, i dok sam se približavao zadnjem autu, vozač je prešao u voznu traku, pružajući mi priliku da postignem ono čemu sam se nadao, da isprednjačim.

Ista procedura ponovila se za oko dvadeset drugih vozila, da bih zatim sustigao prvi auto, crni *Kadilak* u kojem su bile četiri žene vjerovatno u svojim pedesetim. Vozač se ponašao kao da je ona jedina na putu i očito nije bila u naročitoj žurbi negdje da stigne, štaviše činilo se kao da uživa u opuštenoj vožnji u traci za preticanje.

Nakon četiri ili pet minuta, uključio sam prednje farove, sa upalje-

nim lijevim migavcem. Par minuta kasnije, zatrubio sam običnom sirenom ne bih li privukao ženinu pažnju. Pogledala je u retrovizor, zatim uključila funkciju za noćnu vidljivost, i nastavila pri istoj brzini.

S moje desne strane, u voznoj traci, bio je karavan koji je prevozio par djece od oko deset i dvanaest godina starosti. Mališani su se veoma zabavljali posmatrajući me kako pokušavam privoljeti g-đu Kadilak da me pusti da prođem. Prošlo je nekoliko minuta, a onda sam odlučio da upotrijebim super sirenu i zatražim prolaz. Pritisnuo sam dugme i malo ga zadržao. Žena se veoma uplašila i bez sumnje pritisnula papučicu za gas do poda, pošto je auto ustinu poletio naprijed, idući u cik-cak, i na trenutak sam pomislio da će se prevrnuti. Ali vozač ga je nekako zadržao na ivici puta i kolovozu, a zatim povratila svoju pribranost, izmaknuvši se s puta i dozvolivši da se nastavi saobraćaj.

Dobio sam prolaz, ali osjećao sam se užasnuto pri pomisli da sam mogao prouzrokovati udes koji bi koštao te žene života. U ostatku puta, nijesam mogao misliti ni o čemu drugom. Kao što je bio moj običaj, i još uvijek je, razgovarao sam u molitvi sa mojim velikim Prvosveštenikom, Hristom Isusom, zahvaljujući mu što je svojim anđelima zadržao crni *Kadilak* od prevrtanja. Tada sam rekao: „Dragi Isuse, imao sam bolji način da raščistim traku za preticanje od upotrebe ove super sirene. Ne bih rizikovao izazivanje udesa. Ako ima boljeg načina za postizanje mog cilja, molim Te blagoslovi mi um kako bih mogao biti svjestan toga. Hvala Ti što blagosiljaš moj život na tako mnogo načina. Amin.“

Dok sam razmišljao o ovome, ubrzo sam shvatio gdje leži korjen problema. Démonski duhovi imaju veliku prednost nad ljudima koji ne upravljaju svoje živote slijedeći Božja načela ljubavi. Tako ako ih démonski duhovi uspiju ozlojediti do tačke da jedva izlaze na kraj sami sa sobom, onda taj isti duh kad izađe na autoput stvara im osjećaj da voze trakom za preticanje rezonujući da imaju pravo činiti tako, pošto plaćaju porez i put je njihov. Tada je mogućnost da se dogodi udes vrlo

velika. Sjećam se slučaja kad sam vidio par malih auta kako voze po samom ivičnjaku puta kako bi prošli takvu osobu.

Došao sam do zaključka da je molitva pravi odgovor na moj problem – ne super sirena. I vrijeme je pokazalo da je moja odluka bila ispravna. Sada kad izađem na pretrpanu traku za preticanje, vidim to kao poziv na molitvu, i odnosim se prema tom iskustvu kao na svoj ulazak u zonu molitve. Odmah projektujem misli na nebeski hram i počinjem razgovor sa Hristom Isusom, mojim Prvosveštenikom. Moj apel što se tiče pomoći za nevoljnika ide ovako: „Dragi Isuse, velika je privilegija za mene izići pred Tvoje božansko veličanstvo, sa neprekinutim pristupom Tvom blagu božanske blagodati za Adamove potomke koji su zbu-njeni i unesrećeni od demonskih duhova, i nose teško breme grijeha. Ispred ove kolone automobila je neki dragocjeni pojedinac skoro iscrp-ljen od konstantnog nadahnuća demonskih duhova, koji su odlučni da čak povećaju njegov život bijede tako da postane neprilika u životima drugih. Tako se osveta tog vozača sprovodi zadržavanjem ljudi koji i-maju potrebu da stignu do svog odredišta na vrijeme. Isuse, molim Te oprosti tom pojedincu bezakonja i ukloni njegovo ili njeno breme gri-jeha, ukori demonske duhove koji prave razonodu od te osobe, i obaspi njega ili nju sa slatkim mirom Tvoje ljubavi. Hvala Ti, Gospode, što si me pozvao na molitvu za tog nevoljnog pojedinca, i takođe što uvijek blagosiljaš ljude iznad moje sposobnosti da tražim. Amin.“

Nikad ne tražim od Gospoda da se takav pojedinac pomakne na voznu traku da bih mogao proći. Došao sam do shvatanja da sve dok je neka osoba odlučna da sije nevolju u životima drugih, ona ima tešku borbu sa demonskim duhovima, koji odbijaju da se odreknu svoje kon-trole nad njom. Stoga, nastavljam se moliti, tražeći od Gospoda da bla-goslovi tog pojedinca sa obiljem nebeske blagodati, i da moćnom silom svog Svetog Duha prekine taj silni pritisak koji nameću duhovi kako bi zadržali vlast nad svojom žrtvom.

U najvećem broju slučajeva, nijesam imao vremena da pokrijem

prvi dio mog zahtjeva za te pojedince prije njihovog prelaska u voznu traku. Pričinilo mi je veliko zadovoljstvo u saznanju da su moje molitve Gospodu tjerale u bjekstvo demonske duhove koji vjekovima siju nevolje u životima jadnih smrtnika.

Popravljanje pocijepanog srca bez hirurške intervencije

Vidjeti Tomasa, dugogodišnjeg hrišćanskog prijatelja, na sastanku pod šatorima, uvijek je bilo iskustvo kojem sam se radovao iz godine u godinu. Mnogo godina ranije, išli smo u istu crkvu i proveli puno vremena zajedno.

Njegov život bio je vođen zdravim hrišćanskim načelima kojim sam se divio, i iznad svega, njegov obzir prema drugima bio je upečatljiv; u svim godinama koliko sam ga poznavao, nijednom ga nijesam čuo kako podiže glas u nezadovoljstvu ili neljubaznosti prema nekome. Jednom sam ga pitao kako uspijeva zadržati svoju pribranost pod uslovima koji bi vjerovatno gotovo svakog uznemirili, i zašto izgleda tako izbirljiv u svojim riječima.

„Rože,“ rekao je on, „vjerujem u Dobru Knjigu koja kaže: ‘Ako neko u riječima ne griješi, on je savršen čovjek’ [Jakov 3:2]. Shvatam da to znači savršenstvo na polju ljudskih odnosa, i da je ovo cilj na kojem treba raditi; slagati se sa ljudima uvijek mi je na umu.“

Njegova izjava ostavila je trajan utisak na mene. Ali te godine kad sam sreo Toma na prostoru za kampovanje, primijetio sam da je izgubio svoj obično živahni izraz lica, i činilo se kao da nosi teški teret brige.

„Tome, kako si otkako sam te vidio zadnji put?“

„U redu, valjda.“

„Da li se osjećaš dobro? Gdje je onaj stalni osmijeh koji si obično imao?“

„Rože, želio bih s tobom razgovarati jednom o problemu koji imam.“

„Ne gubimo vrijeme, šta kažeš da prošetamo?“

„Nemam ništa protiv.“

Udaljili smo se od prostora gdje je bila gužva kako bismo mogli nesmetano razgovarati.

„Rože, uplašen sam na smrt – strah me je da će mi se brak od trideset godina raspasti.“

„Zbog čega?“ rekao sam. Ne odgovarajući na moje pitanje, nastavio je.

„Ako mi žena ode, to će me uništiti, i donijeti veliku nesreću u životima djece. Srce mi je sada napola pocijepano.“

Dotle su mi noge poklekale, i počeo sam tražiti neko mjesto da sjednem; bio sam šokiran.

On je nastavio: „Teško je vjerovati, ali moja žena pogrešno shvata skoro sve što joj kažem. Na primjer, prije nekoliko sedmica, imao sam na umu da je izvedem na večeru za vikend; ali nijesam se mogao sjetiti da li radi te nedjelje ili ne zato što joj se raspored mijenjao, pa sam je pitao za to. Ona se naljutila na mene, rekavši da uživam što ona mora da radi. Zatim je izletjela iz sobe ne davši mi priliku da je pitam da li bi izašla na večeru. Ne mogu to shvatiti, ali ona nekako protumači riječi koje kažem u ono što u stvari one nijesu. Povrh svega toga, nešto što je izjavila prošle sedmice srušilo je krov na mene; napomenula je da jedva više može podnijeti ton ili moj glas, jer je to baš iritira.“

Dok mi je Tom pričao o svojim poteškoćama, shvatio sam da se on zaista suočava sa velikim problemom.

„Rože,“ nastavio je, „misliš li da se moj glas promijenio od prošle godine?“

„Tome, koliko ja mogu kazati, tvoj glas se nije promijenio, ali moguće da jeste za tvoju ženu. Znaš li nešto drugo što je možda uznemirava? Ima li problema na poslu koji su ti poznati?“

„Njen posao je uvijek bio manje više škakljiv predmet. Često je pričala o jednoj ženi da je smutljivica, i ono što smeta mojoj supruzi je

činjenica da je ta žena crkvena službenica jedne istaknute crkve u zajednici.“

„Može biti da odatle uveliko potiču njene poteškoće, i da na tebe izduši kod kuće. Da li je još neko osim tebe primijetio neprilike tvoje žene?“

„Da, prije nekoliko sedmica navratili su nam neki prijatelji, i neprijatno sam se osjećao nakon izjave jedne žene koju je moja supruga pogrešno shvatila i počela je ispravljati, iako je ta žena insistirala da nije mislila tako. Zbog toga sam se užasno osjećao, jer ti ljudi su nam dugogodišnji prijatelji. Nakon njihovog odlaska, moja žena je pogrešno tumačila sve o čemu su naši prijatelji govorili.“

„Slažem se s tobom, Tome, imaš ozbiljan problem u svom domu. Mislim da tvojoj ženi treba pomoć kvalifikovane osobe koja je upoznata kako se treba baviti takvim poteškoćama. To je najbolji savjet koji ti mogu dati. I što prije preduzmeš taj korak, biće bolje za oboje.“

„Slažem se s tobom do određene tačke. Dozvoli da ti ispričam o jednom iskustvu koje se desilo prošle sedmice. Cijeli dan sam mislio o tome na poslu. Kad sam stigao kući, sredio sam se i zatim razgovarao sa Gospodom u molitvi oko toga kako da privolim svoju ženu da posjeti doktora, savjetnika, propovjednika, ili nekog profesionalca koji nam može pomoći. Zatim, sjedio sam u svojoj stolici za ljuljanje i pokušavao čitati večernje novine, ali um mi se stalno vraćao na naš problem. Tada sam se prebacio u vrijeme prije dvadeset godina, kad smo ti, ja, i Džo _____ nešto farbali u crkvi. I kad smo to završili, ti i Džo ste imali razgovor kako misli ljudi nijesu uvijek njihove vlastite. Ti si izjavio da način na koji ljudi razmišljaju i način na koji osjećaju je pod velikim uticajem natprirodnih bića. Tvoja konstatacija zadržala se u meni dugo vremena, ali napokon sam je zaboravio, i izgleda da je to što mi se opet vratila prošle sedmice nagovještaj od Gospoda da ti možda imaš ključ za otvaranje vrata izvora naših neprilika. Znam da je Gospod blagoslovio tvoj život obrativši te iz spiritizma, i zbog tvog prošlog bavljenja zlim

duhovima, može biti da je tvoje vođstvo upravo ono što nam je potrebno. Imam pitanje za tebe. Misliš li da bi pali anđeli mogli biti uzrok rezonovanja moje žene i nerazumijevanja ljudi na način na koji to čini?“

Dok je Tom govorio, poslao sam brzi SOS Gospodu Isusu: *Molim Te, blagoslovi i vodi moj um, o Gospode, moja Snago i moj Iskupitelju.* Odmah mi je došla misao kako da nastavim.

„Tome, vjerujem da Gospod Isus ima spremnu pomoć za tebe. Tvoja žena je fina hrišćanka i voli Gospoda. Tokom vašeg boravka na sastanku pod šatorima, oboje ćete primiti veliko nadahnuće, i kad budete ohrabreni u Gospodu, potražiću zgodnu priliku da uputim apel tvojoj ženi da izvršimo službu molitve za duhovnu dobrobit te žene na poslu koja joj je veliki izvor iritacije. [Naknadno sam mu objasnio tu službu.] U odgovoru na tvoje pitanje koje si postavio prije nekoliko trenutaka, moj odgovor je Da. Pali anđeli mogu učiniti da ljudi pogrešno razumiju druge.

Odvojmo minut da razmotrimo dva pokretačka faktora o demonским duhovima i njihovim aktivnostima. Prvo, oni nalaze zadovoljstvo u unošenju bijede i destrukcije u životima smrtnika. Drugo, demonški duhovi iznimno uživaju u raspirivanju ljudskih emocija do visina dovoljnih da stvore bijes ili mržnju sposobnu da ubije [prema satanskom svešteniku].

Dakle, vjerujem da ćeš se složiti sa mnom da ako su demonški duhovi u stanju da rade na ljudskim umovima na način da proizvedu bijes ili mržnju sposobnu da ubije, oni ne bi imali poteškoća da navedu pojedince na pogrešno razumijevanje drugih.“

„To mi zvuči logično, kaži mi više.“

„Hajde da razmotrimo tu ženu na poslu koja je izvor iritacije tvoje supruge, i kako je ona iskorišćena da obavlja posao demonških duhova. Postoje dvije velike ljudske slabosti koje mogu biti otvorene avenije za duhove da iskoriste pojedince za sprovođenje svog djela bijede i tlačenja umova ljudi.

Prvo, neki ljudi upravljaju svoje živote slušajući svoja osjećanja. Ako im se nešto sviđa da kažu, oni će to i uraditi.

Drugo, određene osobe glasno govore sve [misli] što im padne na um, sijući tako nesreću u životima drugih, ranjavajući i uništavajući. O neposvećenom jeziku Riječ Božija govori kao o vatri, smrtonosnom otrovu“ [vidi Jakov 3:5, 8].

„Rože, ono što govoriš ima puno smisla, ali teško mi je vjerovati da jedna hrišćanka, koja se moli Bogu svaki dan, može biti pod uticajem demona na njihovom poslu.“

„Tome, sklon sam da se saglasim sa takvim gledištem, ali kad pomislim da je jedan od Gospodnjih apostola bio kontrolisan od demona dok je hodao sa Isusom više od tri godine [Jovan 6:70] i postao demonski opsjednut tokom Poslednje večere, kao što Biblija kaže da je ‘Sotona ušao u njega’ [Jovan 13:27], tada postajem veoma zabrinut zbog uticaja koji demonski duhovi mogu imati nad revnim ljudima koji idu u crkvu.“

„Sada se s tobom u potpunosti slažem. Šta predlažeš da činim?“

„Predlažem da počneš time što ćeš iznijeti ovu stvar pred Gospodom u molitvi, tražeći silu Njegovog Svetog Duha da blagoslovi umove vas oboje slatkim mirom Njegove ljubavi. Za sebe, traži da budeš blagosloven taktičnošću – tom prefinjenom percepcijom govorenja ili činjenja pravih stvari bez vrijeđanja. Biće ti potrebna ta sposobnost da bi ubijedio svoju suprugu da se treba angažovati u službi molitve za ženu s kojom radi. Od tada nadalje, jedna od prvih stvari koju moraš činiti svakog jutra je da tražiš od Gospoda Isusa da vas oboje blagoslovi silom svog Duha sa nebeskom blagodaću koja krasí Njegov karakter, a sastoji se od nebeske ljubavi, nebeske radosti, dugog podnošenja, blagosti, dobrote, vjere, krotosti i uzdržljivosti, koje je u punom smislu te riječi, samokontrola – sposobnost da se provjerava i reguliše, obuzdava i upravlja svojim ja u svim aspektima života. I dok se vaši umovi budu nalazili pod svakodnevnim blagoslovom moćnom silom Duha Božjeg,

demoniski duhovi će izgubiti svoju silu da uznemiruju i unesrećuju.“

„Rože, daješ mi takvu nadu u viđenju mog problema riješenog silom Božjom, da postajem posve uzbuđen oko toga.“

„Tome, vjerujem da ćeš vidjeti velike promjene koje se događaju u tvom domu.“

Prošla je jedna sedmica, i sledećeg Šabata kad sam sreo Toma, imao je sav svoj osmeh, i prve riječi koje mi je uputio bile su: „Funkcioniše, ono funkcionije!“

Srećan sam što mogu da kažem da je prošla skoro decenija otkako se desilo taj događaj u Tomovom životu, i milošću Božjom, još uvijek funkcionije. Tom je ponovo povratio nasmijani izraz lica, i on i njegova supruga odražavali su nebeske blagodati koje krase karakter Gospoda Isusa u njihovim svakodnevnim životima.

Kako je samo isplativo vršenje službe molitve za naše bližnje saputnike kroz neprijateljsku zemlju.

„Kako su divne na gorama noge onoga koji donosi dobru vijest, koji objavljuje mir, koji donosi dobru vijest o dobru, koji objavljuje spase-nje, koji govori Cionu: ‘Bog tvoj caruje!’“ (Isaija 52:7)

La Fin

Dodatak

WHEN ROGER ARRIVED, HE WAS DELIGHTED OVER HIS EXPERIENCE WITH THE SPIRITS. HE SHOWED US THAT BEAUTIFUL WRITING ON THE PAPER, AND SAID, "I AM GOING TO FRAME THIS PIECE OF PAPER; I HAVE NEVER SEEN SUCH BEAUTIFUL FRESH HAND WRITING IN MY LIFE."

THEN TURNING TO THE PRIEST HE ASKED THIS QUESTION: "I WONDER WHY THE SPIRIT DIDN'T GIVE ME THE PHONE NUMBER AS WELL AS THE LOCATION ADDRESS?"

THE SATANIC PRIEST SPOKE UP SAYING, "YOU DID NOT ASK THE SPIRIT FOR IT. ACCORDING TO THY FAITH BE IT DONE UNTO THEE." HE THEN CONTINUED IN THESE WORDS; "THE EXPERIENCE YOU HAVE HAD THIS EVENING IS CHILD PLAY, IN COMPARISON TO WHAT THE GODS HAVE IN MIND FOR YOU TWO GENTLEMEN. BUT YOU HAVE TO EXERCISE FAITH IN THE SPIRITS AND EXPECT GREAT THINGS FROM THEM. WHAT IS NEEDED IN YOUR LIFE IS TO WITNESS THE SPIRITS' POWER AND INTELLIGENCE AT WORK A FEW TIMES, THEN I BELIEVE YOU WILL BE ABLE TO EXERCISE A SUFFICIENT AMOUNT OF FAITH SO THEY WILL WORK FOR YOU IN GREAT WAYS."

Rože je napisao cijelu knjigu svojeručno. Ovo je jedna stranica iz rukopisa. (Ime njegovog prijatelja „Roger“ u prvom izdanju ove knjige promijenjeno je u „Roland“ zbog zaštite privatnosti nekih lica umiješanih u opisane događaje).

*Jedan od trgovačkih brodova na kojem je Rože radio
– Walter B. Reynolds.*

LIST OR MANIFEST OF ALIENS EMPLOYED ON THE VESSEL AS MEMBERS OF CREW

Registered under Act of Congress of February 5, 1917, to be delivered to the United States Immigration office by the representatives of any vessel having such aliens on board upon arrival at a port of the United States

Form No. 232

Vessel *W.B. Reynolds*, arriving at *Osvego*, *April 23, 1945*, from the port of *Montreal*

No.	NAME OF FULL	Age	SEX	RACE	HEIGHT	WEIGHT	HAIR	EYES	COMPLEXION	TATTOO	SCARS	REMARKS	DATE OF BIRTH	PLACE OF BIRTH	EDUCATION	RELIGION	STATUS	REMARKS	
																			Particulars of Mark
1	<i>Desire George</i>	37	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1908	Canada	High School	Catholic	Single	23122	6-6-46
2	<i>Jarvis Stephen</i>	19	Male	White	5'8"	150	Brown	Blue	Fair				1926	Canada	High School	Catholic	Single	17132	12-21-45
3	<i>Rossman Herman</i>	6	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1939	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
4	<i>McDonald John</i>	7	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1938	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
5	<i>Morgan John</i>	6	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1939	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
6	<i>Hahn John</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
7	<i>Corio William</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
8	<i>Howe George</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
9	<i>Leitch John</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
10	<i>McLennan John</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
11	<i>McDonald John</i>	11	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1934	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
12	<i>McDonald John</i>	7	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1938	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
13	<i>McDonald John</i>	21	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1924	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
14	<i>McDonald John</i>	11	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1934	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
15	<i>McDonald John</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
16	<i>McDonald John</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
17	<i>McDonald John</i>	3	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1942	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
18	<i>McDonald John</i>	4	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1941	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45
19	<i>McDonald John</i>	2	Male	White	5'10"	150	Brown	Blue	Fair				1943	Canada	High School	Catholic	Single	22056	12-21-45

Noted: 1st Mate - George W. Reynolds, 23 April 1945, Montreal, N.S. Not Medically Examined.

Local Agent: *Halliday Canada*

Signature: *John ...*

Imigracioni dokument Sjedinjenih Država sa spiskom zaposlenih stranaca. Brod – W.B Reynolds – stigao je u Osvego, država Njujork, iz Montreala 23. aprila 1945. Ovo je isti brod na kojem je radio prije regrutacije. Rožeovo ime nalazi se pri dnu spiska, pokazujući dužinu službe (3 mjeseca), poziciju (lolač), starosnu dob (19), porijeklo (Francuz), nacionalnost (Kanada), visinu i težinu. I nekoliko drugih brodova u arhivama svog brodskog manifesta sadrže njegovo ime sve do novembra 1945. godine.

AWARDS—CANADIAN ARMY (ACTIVE)				M	0891-1-91 (200) H.Q. 1772-05-8
MORNEAU, Roger		0.124885	Pte.	FILE NO. 40-91930	
19 - 5'10 - Bruns- Noirs					
SURNAME (IN BLOCK LETTERS)	CHRISTIAN NAMES	REG. NO.	RANK ON DISCHARGE	C.A.S.F. UNIT	
WAR SERVICE ELIGIBLE			Issued at D.D.4		
BADGE			1-2-45		
(CLASS) G.S.C. No. 182715		DATE DESPATCHED:			
ADDRESS:					
CAMPAIGN MEDALS			REGISTRATION NUMBER AND DATE DESPATCHED		
War Medal 1939-45					
(THE REVERSE TO BE USED FOR ESTATE PURPOSES)					

Rože je dobio medalju za službu u Kanadskoj armiji, izdatu 1. februara 1945. godine u okrugu Depot br. 4 (Montreal). Ovaj obrazac pokazuje njegovo zvanje i starosnu dob (19) prilikom otpuštanja.

**ARMÉE CANADIENNE (ACTIVE)
CERTIFICAT DE LIBÉRATION**

M.F.M. 7 (FR)
23M-5-44 (4988)
H.Q. 1772-30-1683

Les présentes certifient que Roger MORNEAU
(nom en entier)

matricule C-124885 grade SOLDAT

s'est engagé (après avoir été enrôlé) dans "ROYAL CANADIAN ARMY SERVICE CORPS"
L'ARMÉE CANADIENNE (ACTIVE), à Kingston Ont., le 22nd
jour de Juillet 19 44;

a servi ~~avec~~ au CANADA

et est maintenant libéré(e) du service en vertu de l'ordre de service courant N°1022., Para. 5.
pour cause de "POUR REINTÉGRER LA VIE CIVILE"
Four remplir des fonctions d'importances Nationales"
AUTHY: A. & C. Camp Borden Letter CB, 40-M-5353 (SCA)d/10-12-44.
SIGNALEMENT à la DATE ci-après mentionnée:

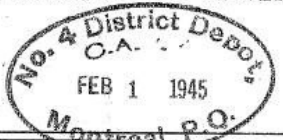
Age <u>19 ans 9 Mois</u>	Marques ou cicatrices
Taille <u>5' 10"</u>	Tatouage aux bras
Teint <u>Medium</u>	
Yeux <u>Bruns</u>	
Cheveux <u>Noirs</u>	

Roger Morneau
Signature du militaire

Date de la libération 1er Fevrier 1945

Roger Morneau
Officier qui délivre le certificat
COMMANDING No. 4 DISTRICT DEPOT, (CA).
Grade

Date 1er Fevrier 194 5

N.B.—Comme il n'est pas délivré de duplicata de ce certificat, quiconque trouve ce document est prié de le transmettre sous pli non affranchi au Bureau des Archives, ministère de la Défense Nationale, Ottawa, Canada.

DUPLICATA POUR DOSSIER

(T.S.V.P.)

Rožeov sertifikat o otpuštanju iz Kanadske armije pokazuje datum stupanja u službu (22. jul 1944. – Kingston, Ontario), gdje je služio (Kanada), i razlog za otpust: „Povratak civilnom životu – radi zaposlenja u radu od nacionalne važnosti.“ Sertifikat (datiran na 1. februar 1945.) upućuje na pismo iz logora Borden (od 10. decembra 1944). Dokument o njegovom završnom intervjuu (Odjeljenje za penzije i nacionalno zdravlje, od 31. januara 1945) uključuje ovu izjavu: „Morno je vitak, dobro građen pojedinac. Govori dva jezika, 19 godina star momak čija konverzacija ukazuje na dobru prirodnu sposobnost i zrelost iznad njegovih godina. Po razrešenju on se vraća trgovačkoj mornarici za koju se čini da pokazuje najviše entuzijazma. On je vrlo kvalifikovan za ovu vrstu posla.“